PA
3465
A2
1912

UNIVERSITY
OF
TORONTO
LIBRARY

Digitized by the Internet Archive
in 2009 with funding from
University of Toronto

https://archive.org/details/supplementumcomi00demiuoft

SUPPLEMENTUM COMICUM

COMOEDIAE GRAECAE FRAGMENTA POST EDITIONES KOCKIANAM ET KAIBELIANAM REPERTA VEL INDICATA COLLEGIT, DISPOSUIT, ADNOTATIONIBUS ET INDICE VERBORUM INSTRUXIT

IOANNES DEMIAŃCZUK

216790
20:9:27

KRAKÓW
NAKŁADEM AKADEMII UMIEJĘTNOŚCI
SKŁAD GŁÓWNY W KSIĘGARNI SPÓŁKI WYDAWNICZEJ POLSKIEJ
1912.

Osobne odbicie z T. LI. Rozpraw Wydziału filolog.
Akademii Umiejętności w Krakowie.

PA
3465
A2
1912

Rok 1912. — Drukarnia Uniwersytetu Jagiellońskiego pod zarządem Józefa Filipowskiego.

Supplementum comicum.

Comoediae Graecae fragmenta post editiones Kockianam et Kaibelianam reperta vel indicata collegit, disposuit, adnotationibus et indice verborum instruxit

Ioannes Demiańczuk
phil. dr.

Praefatio.

Ex quo tempore Kock comicorum atticorum fragmenta edidit ex fontibus diversissimis, imprimis papyraceis, tanta novorum fragmentorum multitudo protracta est, ut nova fragmentorum illorum editio merito iam desideretur, praesertim cum a viris doctis permultae excogitatae sint illustrationes atque coniecturae, quae ad fragmenta et emendanda et explicanda haud parvi sunt momenti. Quae editio, quam Kaibelius curasset, nisi praematura morte abreptus esset, priusquam a Koertio confecta erit, universae comoediae Graecae fragmenta nova exceptis Menandri a Koertio nuper iterum editis uno corpore comprehensa nunc edenda curavi, non solum ea quae in editione Kockiana desunt, quippe quae recentioribus temporibus innotuerint, aut alieno loco leguntur, sed etiam reliquias eorum poetarum non atticorum, qui comicos atticos imprimis Menandrum imitati sunt. In appendice autem Doriensium comoediae et Sophronis Mimorum fragmenta, quae post a. 1900 innotuerunt, posui, ut Kaibelianae quoque editioni auctarium adicerem. Quae de his fragmentis in annalibus philologorum et libris peculiaribus disputata sunt, quam diligentissime congessi et examinavi additis, quae ipse ad fragmenta interpretanda vel emendanda conferre potui.

In fragmentis disponendis, quo virorum doctorum commoditati consulerem, rationem secutus sum hanc, ut poetas eorumque fabulas secundum litterarum ordinem digererem, fragmenta autem, de quibus, ex qua fabula essent excerpta aut cui poetae deberentur, non constabat, ordine alphabetico fontium ponerem. Indice autem ea solum verba complexus sum, quae aut integra tradita aut a viris doctis probabiliter emendata vel suppleta sunt.

Restat ut editiones, commentarios, notas enumerem, quibus in hac editione conficienda usus sum.

Aldus Manutius, Thesaurus cornucopiae et horti Adonidis. Venetiis 1496.

Alexandri Aphrodisiensis quae feruntur Problematorum liber III et IV. Rec. Herm. Usener. (Progr. des Joachimstl. Gymn. Berlin 1859).

Allen T. W., Amherst Papyri II. (Classical Review XV, 1901, p. 425).

Bergk Th., Commentationum de reliquiis comoediae atticae antiquae libri duo. Lipsiae 1838.

B(lass) F., Greek Papyri II. (Liter. Zentralblatt 1897, p. 331—334).

Blass F., Verse von Komikern bei Clemens Alexandrinus. (Hermes XXXV, 1900, p. 340—342).

B(lass) F., The Hibeh Papyri I. (Literar. Zentralbl. 1906, p. 1078—1081).

Blass F., Literarische Texte. (Archiv f. Papyrusforsch. III, 1906, p. 291 et 485—486).

Blass F., Philemon und die Aulularia. (Rhein. Mus. LXII, 1907, p. 102—107).

Blass F., Varia. (Rhein. Mus. LXII, 1907, p. 265—272).

Blaydes F., Adversaria in comicorum Graecorum fragmenta. Halis Sax. I. 1890. II. 1896.

Buresch Karl, Klaros. Untersuchungen zum Orakelwesen des späteren Altertums. Leipzig 1889.

Capps E., Date of Aristophanes Georgoi. (Amer. Journal of Philol. XXXII, 1911, p. 421—430).

Cobet C., Collectanea critica. Lugduni Bat. 1878.

Cohn Leop., Zu den Parömiographen. (Breslauer philol. Abhandl. II, 2) Breslau 1887.

Cohn Leop., Unedirte Fragmente aus der attizistischen Litteratur. (Rhein. Mus. XLIII, 1888, p. 405—418).

Croenert W., Papiri letterari... ed. Comparetti. (Liter. Zentralbl. 1908, p. 1199—1202).

C(roenert) W., Zu den neuen Aristophanesscholien. (Berl. philol. Woch. XXVIII, 1908, p. 1390—92).

Crönert W., Die Sprüche des Epicharm. (Hermes 1912, p. 402—407).

Croiset M., Le Dionysalexandros de Cratinos. (Rev. des études Grecques XVII, 1904, p. 297—310).

Crusius O., Coniectanea ad comoediae antiquae fragmenta. (Philolog. XLVII, 1889, p. 33—44).

Crusius O., Sur un fragment poétique dans les Papyrus Grenfell. (Mélanges H. Weil. Paris 1898, p. 81—90).

Didymos' Kommentar zu Demosthenes' Reden. Bearb. v. H. Diels u. W. Schubart. (Berliner Klassikertexte I). Berlin 1904. (Idem separat. edit. Didymi de Demosthene commenta... post editionem Berol. recogn. H. Diels et W. Schubart. Lips. 1904).

Fraccaroli G., Bricciole dai papiri di Ossirinco. (Rivista di filol. class. XXVIII, 1900, p. 87—89).

Fredrich C., Anecdota aus einer athenischen Handschrift. Mit Zusätzen von G. Wentzel. (Nachrichten von der kön. Gesell. der Wiss. zu Göttingen. 1896. Hist.-phil. Kl. p. 309—340).

Froehner W., Tablettes grecques du musée Marseille. Paris 1867.

Fuhr K., The Hibeh Papyri I. (Berl. philolog. Woch. XXVI, 1906, p. 1409—1423).

Gercke A., Ariston. (Archiv f. Gesch. der Philosophie V, 1892, p. 198—216).

Gleye C. E., Ein Menandervers bei Malalas. (Byzant. Zeitschr. V, 1896, p. 336).

Gomperz Th., Herkulanische Studien. I—II. Leipzig 1865—6.

Grenfell B. — Hunt A., New classical fragments (Greek Papyri II). Oxford 1897.

Hauler E., Ein Bruchstück des Menander und des Sotades. (Eranos Vindob. 1893, p. 334—344).

Hense O., De Stobaei Florilegii excerptis Bruxellensibus. Friburgi i. B. 1882.

Excerpta ex libris Herodiani technici. Ed. Alf. Hildegard. Lipsiae 1887.

Herwerden H., Ad papyros Graecos. (Mnemos. n. XXVIII, 1900, p. 122—125).

Herwerden H., Collectanea critica, epicritica, exegetica. Lugduni Bat. 1903.

Herwerden H., Textkritische Bemerkungen zu dem Anfang des Lexikons des Photios. (Berl. philolog. Woch. XXVII, 1907, p. 285—6).

Hiller E., Über die Anfänge der Tragödie. (Rhein. Mus. XXXIX, 1884 p. 321—338).

Holzinger C., Bericht über die Literatur zur griech. Komödie aus den. Jahren 1892—1901. (Burs. Jahresb. Bd. 116, 1903, p. 159—328).

Jouguet P., Papyrus de Ghorân. (Bulletin de corresp. Hellén. XXX, 1906, p. 103—149).

Kaehler O., Kleine Beiträge zu den Fragmenten der alten attischen Komödie. (Hermes XXI, 1886, p. 628—632).

Kaibel G., Ein Komödienprolog. (Nachrichten von der kön. Ges. der Wiss. zu Göttingen 1899. Hist.-phil. Kl. p. 549—555).

Berliner Klassikertexte V, 2. Lyrische u. dramat. Fragmente bearb. v. W. Schubart u. U. v. Wilamowitz-Moellendorff. Berlin 1907.

Kock Th., Zu den Fragmenten der attischen Komiker. (Rhein. Mus. XLVIII, 1893, p. 208—239).

Kock Th. Komiker-Fragmente im Lexicon Sabbaiticum. (Rhein. Mus XLVIII, 1893, p. 579–591).

Koerte A., Die Hypothesis zu Kratinos' Dionysalexandres. (Hermes XXXIX, 1904, p. 481—498).

Koerte A., Zu Didymos' Demosthenes-Kommentar. (Rhein. Mus. LX, 1905, p. 388—416).

Koerte A., Die Komödienpapyri von Ghorân. (Hermes XLIII, 1908, p. 38—57).

Koerte A., Bericht über die Literatur zur griech. Komödie aus den Jahren 1902—1909. (Burs. Jahresb. 1911, p. 218—312).

Koerte A., Eupolis Δῆμοι. (Berl. philol. Wochen. XXXI, 1911, p.1546—7).

Koerte A., Fragmente einer Handschrift der Demen des Eupolis. (Hermes 1912, p. 276—313).

Kretschmar A., De Menandri reliquiis nuper repertis. Diss. Lipsiae 1906.

Leeuwen J., Ad Cratinum. (Mnemos. n. XXXII, 1904, p. 446).

Leeuwen J., Epicharmus. (Mnem. n. XXXV, 1907, p. 191).

Leeuwen J., Ad Photii Lexicon. (Mnem. n. XXXV, 1907, p. 230—270).

Leeuwen J., Ad Aristophanis comici fragmenta nuper reperta (Mnem. n. XXXVIII, 1909, p. 67—70).

Leeuwen J., De Eupolidis Demorum fragmentis nuper repertis. (Mnem. n. XL, 1912, p. 129—136).

Leeuwen J., Ad Eupolidis fragmenta nova (ibid. p. 208).

Lefebvre M. G., Papyrus de Ménandre. Caire 1911.

Legrand Ph. E., Pour l'histoire de la comédie nouvelle. (Rev. des ét. Grecq. XVI, 1903, p. 349–74).

Leo F., Philemon und die Aulularia. (Hermes XLI, 1906, p. 629—633).

Leo F., Zu den neuen Fragmenten bei Photios. (Hermes XLII, 1907, p. 53—155).

Lexicon Messanense v. Rabe.

Lexicon Sabbaiticum nunc primum edidit et apparatu critico intruxit A. Papadopulos-Kerameus. Petropoli 1892.

Ludwich A., Ein verkanntes Antiphanes-Fragment. (Berl. philol. Woch. XXIII, 1903, p. 94—96).

Maas P., Zum neuen Eupolis (BphW. 1912, 861—862).

Maas P., Zu den neuen Klassikertexten der Oxyrhynchos-Papyri, vol. IX. (BphW. 1912, 1075—77).

Maass E., Polluxhandschrift in Florenz. (Hermes XV, 1880, p. 616—619).

Mayer A., Zu den neuen Fragmenten des Eupolis. (BphW. 1912, 830—832).

Mayor J., Fragment of Greek comedy. (Journal of Philol. IV, 1872, p. 320).

Meineke A., Analecta critica ad Athenaei Dipnosophistas (Athen. IV). Lipsiae 1867.

Mekler S., Bemerkungen zu den Szenikerfragmenten im Anfang des Lexikons des Photios. (Berl. phil. Woch. XXVII, 1907, p. 381—383).

Miller E., Mélanges de littérature grecque. Paris 1868.

Miller E., Fragments inédits de littérature grecque (Mélanges orientaux). Paris 1883.

Nauck A., Analecta critica. (Hermes XXIV, 1889, p. 447—472).

Nauck A., Bemerkungen zu Kock Comicorum attic. frag. (Mélanges gréco-romains VI. St. Petersburg 1892, p. 53—180).

Olivieri A., Il prologo di comedia recentemente scoperto. (Rivista di filol. class. XXX, 1902, p. 435—438).

Palmer A., Comicorum attic. frag. ed. Kock. III. (Class. Review 1889, p. 22—26).

Papiri Greco-Egizii. Vol. II. Papiri Fiorentini. Papiri letterari ed epistolari. Par cura di D. Comparetti. Fasc. 1. Milano 1908.

The Amherst Papyri. Ed. by B. Grenfell — A. Hunt. II. London 1901.

The Hibeh Papyri. Ed. by B. Grenfell — A. Hunt. I. London 1906.

The Oxyrhynchus Papyri. Ed. by B. Grenfell — A. Hunt. London I. 1898, II. 1899, III. 1903, IV. 1904, VI. 1908, IX. 1912.

The Flinders Petrie Papyri. By J. P. Mahaffy. Dublin 1891.

Peppmüller A., Reitzenstein Inedita poet. Graec. fragmenta. (Berl. phil. Woch. XI, 1891, p. 978—981. XII, 1892, p. 1605—7).

Perdrizet P., Hypothèse sur la première partie du Dionysalexandros de Cratinos. (Revue des études anciennes VII, 1905, p. 109—115).

Philetaerus Vaticanus v. Cohn, Uned. Frag.

Photius Berolinensis v. Reitzenstein, Anfang d. Lex. d. Photios.

Phrynichi Sophistae Praeparatio sophistica. Ed. Ioan. de Borries. Lipsiae 1911.

Rabe H., Lexicon Messanense de iota ascripto. (Rhein. Mus. XLVII, 1892, p. 404—413).

Reinach Th., Fragments métriques inédits dans le Lexicon Sabbaiticum. (Revue des ét. Grec. V, 1892, p. 323—326). Cum emendationibus H. Weilii.

Reitzenstein R., Inedita poetarum Graecorum fragmenta. (Index lectionum in acad. Rostochiensi hib. 1890/91 et 1891/2).

Reitzenstein R., Aus der Strassburger-Papyrussammlung. (Hermes XXXV, 1900, p. 622—626).

Reitzenstein R., Der Anfang des Lexikons des Photios. Leipzig-Berlin 1907.

Roemer Ad., Zur Kritik und Exegese von Homer, Euripides, Aristophanes und den alten Erklärern derselben. (Abh. der k. bayer. Ak. d. Wiss. I. Kl. XXII. Bd. III. Abt., p. 579—656).

Rutherford W. G., The date of the Dionys-Alexander. (Class. Review XVIII, 1904, p. 446).

Σακκελίων, Λέξεις μεθ' ἱστοριῶν ἐκ τῶν Δημοσθένους λόγων. (Bulletin de corresp. Hellén. I, 1877, p. 137—155).

Schneider R., Excerpta περὶ παθῶν. (Jahresb. des Gymn. Duisburg 1895).

Schneider R., Zu dem Lexicon Messanense de iota ascripto. (Rhein. Mus. LII, 1897, p. 447—449).

Scholia in Dionysii Thracis artem grammaticam. Rec. Alf. Hildegard. Lipsiae 1901. (Gramm. graeci III).

Les scolies Genevoises de l'Iliade. Publ. par Jules Nicole. Genève 1891.

Scholia Graeca in Homeri Iliadem ed. G. Dindorf. Oxoniae 1875.

Solmsen Fel., Sprachliches aus neuen Funden. (Rh. Mus. LXII, 1907, p. 318—321).

Sternbach L., Meletemata Graeca. Vindobonae 1886.

Stroux J., Ein neues Komikerfragment. (Hermes XLII, 1907, p. 643—644).

Thieme G., Quaestionum comicarum ad Periclem pertinentium capita tria. Diss. Lipsiae 1908.

Usener H., Aus Julian von Halikarnass. (Rhein. Mus. LV, 1900, p. 321—339).

Valckenaer L. C., Euripidis tragoedia Hippolytus. Lipsiae 1823.

Wagner R. J. Th., Symbolarum ad comicorum Graecorum historiam criticam capita IV. Diss. Lipsiae 1905.

Warren M., A new fragment of Apollodorus of Carystus. (Class. Philology I, 1906, p. 43—46).

Weil H., Un nouveau fragment de Phérécyde de Syros. (Rev. des étud. Grecq. X, 1897, p. 1—9).

Weil H., Nouveaux fragments de Ménandre et d' autres classiques grecs. (Journal des savants 1900, p. 95—96).

Wendland P., Berliner Klassikertexte I. (Götting. gelehrte Anzeigen 1906, p. 366).

Wessner P., Über neue Donathandschriften und ein neues Apollodorfragment. (Berl. phil. Woch. XXVI, 1906, p. 765—768).

Wilamowitz-Moellendorf U., Parerga. (Hermes XIV, 1879, p. 161—186).

Wilamowitz-Moellendorf U., The Oxyrhynchus Papyri I. (Götting. gel. Anzeigen 1898, p. 673—704).

Wilamowitz-Moellendorf U., Der Landmann des Menandros. (Neue Jahrb. f. d. klass. Altertum II, 1899, p. 513—531).

Wilamowitz-Moellendorf U., The Oxyrhynchus Papyri II (Götting. gel. Anz. 1900, p. 33—34).

Wilamowitz-Moellendorf U., Griechisches Lesebuch I—II. Berlin 1902.

Wilamowitz-Moellendorf U., The Oxyrhynchus Papyri IV. (Götting. gel. Anz. 1904, p. 665—6).

Wilamowitz-Moellendorf U., Lesefrüchte. (Hermes XXXVII, 1902, p. 321—332; XL, 1905, p. 116—153).

Wilamowitz-Moellendorf U., Zum Lexikon des Photios. (Sitzungsberichte der Berliner Akad. der Wiss. 1907, p. 2—14).

Witkowski S., Studia Aristophanea. (Eos XVII, 1911, p. 141—152).

Wolff G., Inschriften aus Ägypten. (Philolog. XXVIII, 1869, p. 176—7).

Scribebam Berolini mense Februario a. MCMXII.

ALCAEUS.

1.

Μίνῳαν; ἀλλ' οἰμώζε ϲαυτὸν περιϑέων.

Lexic. Messan. 280 v 7: *Μινῷοϲ ϲὺν τῷ ι, καὶ Μινῷα τὸ παρεϲχηματιϲμένον, ᾧ ϲυνεξέδραμε καὶ τὸ μονογενὲϲ ὄνομα Μίνῳα ἡ νῆϲοϲ, κτητικοῦ γὰρ τύπου· ϲημειωτέον δέ, ὅτι προπαροξύνεϲϑαι αἰτεῖ ἡ ϲυϲτολὴ τοῦ α. Εὔπολιϲ Ἀϲτρατεύτοιϲ·* (fr. 1 D) *,ὡϲ ἦρξε περὶ Μινῷαν αὐτὸϲ οὑτοϲί' καὶ Ἀλκαῖοϲ Παϲιφάῃ ,Μινῷαν κ. τ. λ.'* De Minoa insula cfr. Strab. VIII, p. 391: *μετὰ δὲ τὰϲ Ϲκειρωνιδαϲ πέτραϲ ἄκρα πρόκειται Μίνῳα ποιοῦϲα τὸν ἐν τῇ Νιϲαίᾳ λιμένα. ἡ δὲ Νίϲαια ἐπίνειόν ἐϲτιν τῶν Μεγάρων δεκαοκτὼ ϲταδίουϲ τῆϲ πόλεωϲ διέχον, ϲκέλεϲιν ἑκατέρωϑεν ϲυναπτόμενον πρὸϲ αὐτήν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τοῦτο Μινῷα.* Plut. Nic. 6. *ἔϲχε Μίνῳαν τὴν νῆϲον.* De verbo *οἰμώζω* cum acc. pers. coniuncto cfr. Eur. El. 248 *(οἰμ. ἀδελφόν).*

Περιϑέων Kock (Rh. M. 48, 239) coll. Ar. Eq. 65] *περιϑέμενοϲ* cod. Signum interrogandi post *Μίνῳαν* posuit Kock. Kockii coniecturas probat Herwerd. Collect. 69.

ALEXIS.

1.

ἀνάϲτατα ποιεῖν.

Phot. Berol. 122, 20: *ἀνάϲτατα ποιεῖν· Πλάτων* (Soph. 252 a). *,πάντα ἀνάϲτατα γέγονεν, ὡϲ ἔοικεν.' οὕτωϲ Ἄλεξιϲ, Μένανδροϲ* (Kol. 56 Koerte) *καὶ Εὐριπίδηϲ* (Andr. 1249?). *Δημοϲϑένηϲ δὲ ἐν τῷ περὶ τῆϲ παραπρεϲβειαϲ* (39)*· ,ἀνάϲτατοϲ αὐτῶν ἡ πόλιϲ γέγονε.'* — Cfr. Herodot. 1, 155: *ἀνάϲτατον ποιεῖν.*

AMIPSIAS.

1.

ἀνοηταινειν.

Phot. Berol. 143, 3: *ἀνοητίαν· τὴν ἄνοιαν. Ἀριϲτοφάνηϲ* (fr. 746 K). *ἀνοηταινειν δὲ Ἀμειψιαϲ.* Cfr. Henioch. fr. 5, 3 K: *πόλειϲ, | αἳ νῦν ἀνοηταινουϲι πολὺν ἤδη τρόπον.* Plat. Phileb. 12 d; Ep. 11, 359 c.

ANAXANDRIDES.

1.

ἀνδρικώτεροϲ.

Phot. Berol. 127, 5: *ἀνδρικὸϲ καὶ ἀνδρικώτατοϲ· Πλάτων* (Phaedr. 273 b) *καὶ Ἀριϲτοφάνηϲ* (Eq. 81), *ἀνδρικώτεροϲ δὲ Ἀναξανδριδηϲ.*

ANTIPHANES.

1.

The Oxyrhynchus Papyri III, p. 73 (Nr. 427).

]ἄνδρες οἱ γεγενημένοι
]πάντες εὐρώστως ἅμα
τὸν]βιον διάξετε.
Ἀντι]φάνους
Ἀνθρω]πογονία.

Nomen poetae atque indicem fabulae supplevit Blass. — Antiphanis fabulae *Θεογονία* mentionem fecit Irenaeus (II, 14) de mundi creatione in ea poetam locutum esse testans. Cum tamen Meineke (FCG. I, 318 sqq.) collatis Ar. Av. 693 sqq. omnibus persuasisset Irenaeum Aristophanis et Antiphanis nomen confudisse, fragmentum Antiphanis ab Irenaeo allatum a Kockio omissum est. Quae Meinekii sententia falsa fuisse videtur.

Sensus versuum hic est: „si huic fabulae plausum dederitis, secundis fruemini rebus vos omnes“ (edit.).

Fragmentum dubium.

2.

Schol. Hom. Il. IX, 73: *ὑποδεξείη ὡς Ἀργείη· τὸ ῑ ἀκόλουθον ὤφειλεν εἶναι. κοινὸν ὑποδεξία ὡς παρὰ τὸ ἀνόρεκτος ἀνορεξία· ταῦτα ἐν τῇ προσῳδίᾳ· ἐν μέντοι τῇ καθόλου οὕτως ‚πᾶσα τοι ἐσθ' ὑποδεξίη.' ἕνεκα μέτρου ἔκτασιν ἔπαθε τοῦ ῑ. ἀγνοίᾳ μέντοι τάκριβοῦς διὰ τῆς ῑ διφθόγγου τὴν γραφὴν ποιοῦνται, καὶ οὕτως ἔχει ἡ τοῦ Ἀντιφάνους Παράδοσις.* Sic legitur in cod. Veneto A. Unde Ludwich (BphW. 1903, 94 sq.) conicit in Antiphanis fabula *Παρεκδιδομένη* (CAF. II, 88 K), a scholiasta falso *Παράδοσις* appellata, vocem *ὑποδεξεια* fuisse. Pro Veneti lectione *Ἀντιφάνους* Villoison (Prol. p. XXIII) *Ἀριστοφάνους*, Lehrsius autem (Herod. p. 248) minus probabiliter *ἡ τῶν ἀντιγράφων παράδοσις* coniecerant.

APOLLODORUS CARYSTIUS.

1.

Warren (Class. Philol. I, 43 sqq.) in codice Chigiano H VII 240, ab ipso littera K notato, quo Donati commenta in Terenti fabulas continentur, ad Hecyrae v. 620. haec adnotata invenit:

nos iam f. s. (= fabula sumus) *πὰν ἀρσομοδο*
ρο μύθος ἐσμεν δὴ πάμφιλε γραυς γιρον.

E quibus Apollodori versum elicuit:

ὁ μῦθός ἐcμεν Πάμφιλ' ἤδη γραῦc γέρων

aut

ὁ μῦθός ἐcμεν δὴ γέρων γραῦc Πάμφιλε

(improbante Wessnero BphW. 1906, 768. propter mutationem violentiorem) aut metro trochaico ut apud Terentium: <παντελῶc> ὁ μῦθός ἐcμεν δὴ γέρων γραῦc Πάμφιλε vel <παντελῶc> ὁ μῦθός ἐcμεν Πάμφιλ' ἤδη γραῦc γέρων i. e. o Pamphile, ego et Sostrata iam sumus fabula illa „senex atque anus" sive „eo iam per senectutem devenimus, ut simus fabula illa, quae incipit: „senex atque anus". Ut asyndeton γραῦc γέρων tollatur, possis pro Πάμφιλε brevius aliquod nomen substituere, sed vetat Terentius, qui nomen Pamphili ex Apollodoro sumpserit necesse est. Quid sub verbis primae lineae lateat, non potest erui; verba Παρ' Ἀπολλοδώρῳ fuisse suspicatur Warren, sed nihil certi statui potest. In fine praecedentis versus fuisse videtur τὸ δὲ πέρας ut Apollodori Car. fr. 13, 13 K.

APOLLOPHANES.

1.

Ἀcκληπιός, Κύννειος, Ἀφρόδιτος, Τύχων.

Lexic. Sabbait. 3, 6: < Ἀφρόδιτος, ὁ Ἑρμαφρόδιτος. παραπλήcιοι δὲ τούτῳ ἄλλοι δαίμονες, Ὀρθάνης, Πρίαπος,> ὧν καὶ Ἀριcτοφάνης μέμνηται Ἥρωcιν. Ἀπολλοφάνης Κρηcίν· ,Ἀcκληπιός κτλ.' Φερεκράτης (fr. 13 D)· ,οὐδ' εἰc Ἑταίρας οὐδ' Ἀφροδίτου πώποτε.' Unde Hesychii glossa (Apolloph. fr. 7 K) suppleri potest, in qua legitur: θεοὶ ξενικοί παρὰ Ἀθηναίοις τιμῶνται, οὓc καταλέγει Ἀπολλοφάνης ἐν Κρηcίν. — Cfr. Phot. Κύννειος· Ἀπόλλων Ἀθήνηcιν οὕτωc λεγόμενος, ὃν ἱδρύcατο Κύνης Ἀπόλλωνος καὶ Παρνηθίας νύμφης. Hes. Τύχων· ἔνιοι τὸν Ἑρμῆν, ἄλλοι δὲ τὸν περὶ Ἀφροδίτην. Diodor. 4, 6: τοῦτον τὸν θεὸν (Priapum) τινὲc μὲν Ἰθύφαλλον ὀνομάζουcι, τινὲc δὲ Τύχωνα. Strab. 13, p. 588: οὐδὲ γὰρ Ἡcίοδοc οἶδε Πρίαπον, ἀλλ' ἔοικε τοῖc Ἀττικοῖc Ὀρθάνῃ καὶ Κονιcάλῳ καὶ Τύχωνι καὶ τοῖc τοιούτοιc. — Ar. fr. 702 K.

Verba Ἀφρόδιτος usque ad Πρίαπος suppl. Papadop. ex Bekk. An. 472, 24 et Bachm. An. I, p. 173, 16. — Κύννειος Pap.] Κύννιος cod.; κύνειος malit Blayd. Adv. II, 347, at cfr. CIG. IV, p. 51 (n. 363): Ἀπόλλωνος Κυννεί<ου>.

ARCESILAUS.

1.

τοῦτ' ἂν ἦν
θαυμαστόν, εἰ τὸν μῦν ὁ θῦλαξ κατέφαγεν.

Clem. Alex. Strom. VII, 4, 24: ‚*τί δὲ καὶ θαυμαστόν, εἰ ὁ μῦς', φησὶν ὁ Βιων, ‚τὸν θύλακον διέτραγεν, οὐχ εὑρὼν ὅ τι φάγῃ; τοῦτο γὰρ ἦν θαυμαστόν, εἰ, ὥσπερ Ἀρκεσίλαος παίζων ἐνεχειρει, τὸν μῦν ὁ θῦλαξ κατέφαγεν.*' E quibus Arcesilai, veteris si fides habenda est Diogeni Laert. IV, 45 comoediae auctoris, versus ut supra scripsi elici possunt. Indicavit Gercke (Archiv f. Gesch. der Philos. V, p. 209 adn.), qui ex verbis *τι δὲ καὶ... κατέφαγεν* quattuor Arcesilai versus minime numerosos statuit, quamquam verba *τι δὲ... φάγῃ* Bionis esse nemo non videt. — Ad rem cfr. Theophr. Char. 16; Cic. de divin. 2, 27; com. adesp. fr. 341 K.

ARCHIPPUS.

1.

ἀπαγκωνιςάμενος.

Phot. Berol. 154, 5: *ἀπαγκωνιςάμενος· Ἄρχιππος Ἰχθύςιν ςεμνῶς πάνυ. ἔλεγον δὲ καὶ ἀγκωνίζειν.* Cfr. Hes. *ἀπαγκωνιςάμενοι· ἐκτειναντες τοὺς ἀγκῶνας.*

Fragmenta incertae sedis.

2.

ὦ μάκαρ, ὃς ἐπὶ χλανιδοφόροις
κόραιςι τὸν ἀφροδιςιον
κῆπον ἀποδρέπεις.

Lexic. Sabbait. 2, 24: *ἀφροδίςιος κῆπος. Ἄρχιππος ‚ὦ μάκαρ κτλ.*' Versus distribuit Reinach (Rev. des ét. gr. 1892, 325). Cfr. Phot. *κῆπος· γυναικὸς αἰδοῖον.* Hes. *κῆπος... τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν.* — Pind. Pyt. 4, 114: *ἥβας καρπόν (ἀποδρέπειν).*

1. *χλανιδοφόροις* Papad.] *χλανιδοτρόφοις* cod. — 2. *κόραιςι* id.] *κόρεςι* cod. — *ἀποδρέπεις* id.] *ἀποτρεπεῖς* cod.; *ἀποτρυγᾷς* fuisse suspicatur Papad.

3.

κηρινην θρυαλλιδα.

Philetaer. Vatic. (Cohn, Rh. Mus. 1888, 417): *κηρινην θρυαλ-*

λιδα Ἄρχιππος ὁ κωμικός, ὃ νῦν κηριολον <λέγουσιν>. — Cfr. Athen. X, p. 425 b: παρεῖχον τοῖς δειπνοῦσι λύχνους καὶ θρυαλλίδας.

4.

αἱματορρόφος.

Phot. Berol. 53, 13: αἱματορρόφος· Ἄρχιππος εἶπε. Cfr. Soph. fr. 677 N²: ‚τίσις δ' ἄνωθεν εἶσιν αἱματορρόφος.' — Aesch. Eum. 193: λέοντος... αἱματορρόφου.

5.

ἀναστῶ.

Phot. Berol. 122, 27: ἀναστῶ· ἀντὶ τοῦ ἀναστήσω. Κράτης (fr. 4 D), Φερεκράτης (fr. 14 D) καὶ Ἄρχιππος. — Coniunctivum aor. esse non futurum probabiliter suspicatur Herwerd. BphW. 1907, 286.

6.

Πειθοῦς γὰρ οὐκ ἦν οὔτε βωμὸς οὔτε πῦρ,
οὔτ' ἐν γυναιξὶν οὔτ' ἐν ἀνδρείᾳ φύσει.

Phot. Berol. 126, 4: ἀνδρεία φύσις· Ἄρχιππος ‚Πειθοῦς κτέ.' Cfr. mon. 560: ἡ γυναικεία φύσις. — Eur. Andr. 957: τὰς γυναικείους φύσεις.

Fragmentum dubium.

7.

In paroemiographorum codice Parisino suppl. gr. 676 (S) leguntur: ἀγροῦ πυγή· παροιμία ἐπὶ τῶν λιπαρῶς προσκειμένων... ὁ δ' Ἵππαρχος ἐπὶ τῶν ἀγροίκων τίθησιν, οἷον ἐν Ἰχθύσιν. Cum fabula Ἰχθύες apud Archippum solum occurrat, nomen Ἵππαρχος falso pro nomine Ἄρχιππος scriptum fuisse suspicatur Cohn (Zu den Parömiogr. p. 69). Possis etiam de Hipparcho, novae comoediae poeta, cogitare, sed verisimilius esse videtur Archippum, veteris comoediae auctorem, haec usurpasse. — Cfr. Hes. — Paroem. Gr. I, p. 380, 4; II, p. 135, 4 Leutsch.

ARISTOPHANES.

1.

ἐμβαλὼν ἀχηνιαν.

Lex. Sabbait. 3, 17: <ἀχηνια·> Ἀριστοφάνης Ἀμφια-

ράφ' ,ἐμβαλὼν ἀχηνιαν.' εἴρηται δὲ κατὰ στέρησιν τοῦ ἔχειν· γινεται ἀεχὴν καὶ ἀχὴν καὶ ἀχηνια. οἱ δέ φασιν ἀπὸ τοῦ κενὰ ἔχειν. λέγονται δὲ καὶ οἱ πένητες ἀχῆνες. — Hes. ἀχηνία· ἀπορία, ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν. καὶ οἱ πένητες ἀχῆνες. — Zonar. 362: ἀχηνία· ἀπορια, πενια, πτωχεια. — Fragmentum idem esse atque Ar. fr. 20 K: νόσῳ βιαcθεὶς ἢ φίλων ἀχηνιᾳ; suspicatur Kock (Rh. Mus. 48, 583) coniciens vocem ἐμβαλὼν ex verbis ἢ φίλων corruptam esse.

Lemma addidit Papad. — ἐμβαλὼν Pap.] ἐμβαλῶν cod.

2.

πρῶτον γὰρ ἐπὶ θήραν τὸν ἄνδρ' ἐξήγαγον.

E codice Vaticano graeco 2226, quo Aelii Herodiani liber περὶ ἡμαρτημένων λέξεων continetur, Cohn (Rh. Mus. 1888. 411) haec exscripsit: ἔτι καὶ οἱ λέγοντες πρώτως ἦλθον καὶ πρώτως εἶδον πλημμελοῦσιν, δέον πρῶτον ἦλθον καὶ πρῶτον εἶδον· ἐπεὶ γὰρ δευτέρως οὐ λέγεται οὐδὲ τρίτως, διὰ τοῦτο οὐδὲ πρώτως, ἀλλὰ πρῶτον καὶ δεύτερον καὶ τρίτον, ὡς Ἀριcτοφάνης Ἀμφιαράῳ· ,πρῶτον γὰρ κτλ. — Cfr. Phryn. Lobeck. 311: πρώτως Ἀριcτοτέλης καὶ Χρύcιππος λέγει. ἔcτι δὲ διεφθαρμένον πάνυ τοὔνομα· οὐδὲ γὰρ δευτέρως καὶ τρίτως φαμέν· λέγε οὖν πρῶτον. At Galen. de sympt. diff. 1 (VII, p. 48 Kühn): cημαίνει δὲ ταὐτὸν τὸ μὲν καθ' ἑαυτὸ τῷ πρώτως, κἂν εἴ τινες τῶν ἀττικιζόντων φυλάττοιντο τοὔνομα, τὸ δὲ κατὰ cυμβεβηκὸς τῷ δευτέρως.

3.

ἀνθρωπικὸς μῦθος.

Phot. Berol. 141, 1: ἀνθρωπικὸς μῦθος· ὁ περὶ ἀνθρωπειων πραγμάτων ἔχων τὴν ὑπόθεcιν· Ἀριcτοφάνης Ἀμφιαράῳ. Cfr. Phryn. 35, 1 Borr.: ἀνθρωπικὸς μῦθος· ὁ περὶ ἀνθρωπείων πραγμάτων. Phrynichi lemma ex Aristophane petitum esse iam Dindorfius Thesaur. I 2 p. 779 suspicabatur.

4.

ἐκλιμάκιcεν, ὥcτ' εἰc μέcην
ἔπιπτε τὴν τάφρον.

Lex. Sabbait. 17, 10: <ἐκλιμάκιcεν... Ἀριcτοφάνης> Ἀναγύρῳ· ,ἐκλιμάκιcεν κτλ.' — Cfr. Poll. 3, 156: πλαγιάζειν καὶ κλιμακίζειν, παλαιcμάτων ὀνόματα. Phot. κλιμακίζειν· cκελίζειν καὶ διαcτρέφειν. ἔcτιν γάρ τι καὶ βαcανιcτικὸν ὄργανον Κλῖμαξ καλού-

μενον. Hes. κλιμακες· πάλης εἶδος. Plat. fr. 124, 1 K: χαιρεις, οἶμαι, μεταπεττεύσας αὐτὸν διακλιμακισας τε. — Soph. Trach. 521: ἀμφιπλεκτοι κλίμακες, ubi schol. annotat: ἔστι δὲ εἶδος παλαισματος ἡ κλῖμαξ. — Hic de equo dictum esse suspicatur Kock (Rh. M. 1893, 583) coll. Ar. fr. 41—43. — Fragmentum Aristophanis esse non Diphili, qui fabulam cognominem scripserat, coniecit Papadop. probante Kockio.

Lemma et poetae nomen add. Papad. — ὥστ' εἰς Pap.] ὥστε εἰς cod.

5.

τήνδ' ἕωλον ἀναβεβρασμένην.

Phot. Berol. 106, 20: ἀναβεβρασμένη· ἀνακεκινημένη. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ· ‚τήνδε κτλ.' — Cfr. Hes. ἀναβεβρασμένη· ἀνακεκινημένη.

τήνδ' ἕωλον Reitz.] τὴν δὲ αἴωλον cod. *b*.

6.

χαίρειν μὲν Ἄλον τὸν Φθιώτην,
χαίρειν δ' ἀτεχνῶς Ἀναγυρασίους.

Phot. Berol. 108, 15: Ἀναγυράσιον· τὴν τρίτην ἐκτεινουσι, καὶ τὴν τετάρτην βραχύνουσιν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ· ‚χαιρειν μὲν κτέ.' — Alus urbs fuit Achaiae Phthiotidis (cfr. Hom. Il. B, 682). Ex hoc fragmento apparet Alum et Anagyrasium pagum iam in comoedia secum coniunctos fuisse Euripidemque fabula de Anagyro (Paroem. gr. I, p. 219, 10 adn. Leutsch) in tragoedia Phoenice componenda usum esse (Wilam. Sitzungsb. 1907, 10 sq.).

v. 1. μὲν Ἄλον Reitz.] μέναλον cod. *b*. — 2. Ἀναγυρασίους Reitz.] Ἀναγυρασίοις cod. *b*.

7.

Α. καὶ τὰς δίκας οὖν ἔλεγον ᾄδοντες τότε;
Β. νὴ Δία· φράσω δ' ἐγὼ μέγα σοι τεκμήριον·
ἔτι γὰρ λέγουσ' οἱ πρεσβύτεροι καθήμενοι,
ὅταν κακῶς <τις> ἀπολογῆται τὴν δίκην·
5 ‚ᾄδεις.'

Phot. Berol. 48, 12: ᾄδειν ὅμοιον· καινοτάτη ἡ σύνταξις καὶ Ἀττικῶς, εἰ και τις ἄλλη, εἰρημένη. σημαίνει δὲ τὸ μάτην λέγειν, ὡς εἰ καὶ ἄλλος ᾄδειν ἐθέλοι τις ἐν οὐδενὶ πράγματι ἀνυσίμῳ. Εὔπολις

ἐν Ἀστρατεύτοις (fr. 2 D) ‚ὅμοιον ᾄδειν· οὐ γὰρ ἔστ' ἄλλως ἔχειν.' Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Γεωργοῖς ἐξηγούμενος τὸ ᾄδεις, ὅπερ ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεις τίθεται, παροιμιῶδες αὐτὸ ποιεῖ φησὶ γάρ· ‚Καὶ τὰς δικας κτέ.' — Phryn. 20, 1 Borr.: ᾄδειν ὅμοιον· σημαινει τὸ μάτην λέγειν. τὸ γὰρ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ μάτην λέγειν. Cfr. Paroem. gr. II, 217, 15 Leutsch: ᾄδεις ἔχων· μάτην λέγων ληρεῖς.

In fine v. 1. interrogandi signum posuit, cetera alteri personae tribuit Herwerd. (BphW. 1907, 2[8]5). — τότε Reitz.] τῷ τε cod. *b*. — v. 3. λέγουσ' οἱ Wilam. Sitzungsb. 1907, 5] λέγουσιν οἱ cod. *b*; λέγουσι deleto οἱ Reitzen. — v. 4. <τις> addidit Reitz. — ἀπολογῆται correctum ex ἀπολογεῖται in cod. b. — v. 5. ᾄδεις <ἔχων> scribendum proponit Reitz. p. XXI, adn. 3.

8.

ᾠδικός.

Lex. Messan. 283 v 6: ᾠδικός. Ἀριστοφάνης Γήρᾳ. — Cfr. Antiatt. Bekk. 116, 31: ᾠδικός· εὖ ᾄδων. — Zonar. 1881: ᾠδικός· μουσικός, εὔλαλος. καὶ ὁ ὄρνις ἦν ᾠδικός. — Arist. Hist. an. 1, 1: τὰ δὲ (τῶν ζῴων) ᾠδικά, τὰ δ' ἄνῳδα. — Artemid. 1, 76: ᾄσματα δὲ δοκεῖν ᾄδειν καλῶς καὶ εὐφώνως καὶ τοῖς ᾠδικοῖς καὶ τοῖς μουσικοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ἀγαθόν.

9.

ἀθάρης ἀνακαλύψασα μεστὸν τρύβλιον.

Phot. Berol. 39, 18: ἀθάρην· οὐκ ἀθάραν τὴν ἐρεικτὴν καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (673) ‚ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη.' <καὶ ἐν> Γήρᾳ ‚<ἀ>θάρης ἀνακαλύψασα κτέ.' Κράτης Ἥρωσιν· (fr. 9 K) ‚οὐκοῦν ἔτνους χρὴ δεῦρο τρύβλιον φέρειν καὶ τῆς ἀθάρης.' Phryn. 14, 11 Borr.: ἀθάρη· διαφέρει ἔτνους, ὅτι <τὸ> μὲν κυάμων ἢ πισῶν ἢ ἁπλῶς κατερεικτῶν τινων, ἡ δὲ ἀθάρη πυρῶν ἡψημένων καὶ διακεχυμένων ὥσπερ ἔτνος. Similiter Bekk. Anecd. 351, 12. — Suid. ἀθάρα· ἄλευρον ἡψημένον... ἀθάρην οὐκ ἀθαρὴν τὴν ἐρεικτὴν καλοῦσιν. — Hes. ἀθάρη· πυρινη, πτισάνη. — Cratet. fr. 9 K: ἔτνους... τρύβλιον φέρειν | καὶ τῆς ἀθάρης. — Diphil. fr. 64, 2 K: φακῆς... τρύβλιον μεστὸν μέγα.

ἀνακαλύψασα μεστὸν τρύβλιον Reitz.] ἀνακαλύψωσε με εἰς τὸ τρύβλιον cod. *b*.

10.

Καὶ τὴν Ἑκάβην ὀτοτύζουσαν καὶ καιόμενον τὸν ἀχυρμόν.

Lex. Sabbait. 4, 9: <ἄχυρος> Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι·

‚καὶ τὴν κτλ.' — Idem fragmentum sine auctoris nomine servavit etiam Eust. 1698, 32, unde fr. adesp. 783 desumpserat Kock, qui illo ἀχυρμόν rerum pretiosarum acervum significari suspicatur.

Lemma addidit et vocem Ἀριστοφάνης in codice post Ἑκάβην collocatum transposuit Papad. — ὀτοτύζουσαν Pap.] τὸ τύξουσαν cod. — καιόμενον Pap.] καὶ ὁ μένην cod. — ἀχυρμόν Mein. Ko.] ἄχυρον cod. Papad.

11.

ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον.

Phot. Berol. 137, 15: ‚ἀνὴρ δὲ κτέ.' Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν ὡς παροιμιῶδες. — Cfr. Paroem. gr. I, p. 28, 13 et II, p. 7, 9 Leutsch): ἀνὴρ κτέ· ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν. — Eur. Alc. 432: λύρας κτύπος.

φεύγων Reitz.] φυγών cod. *b*.

12.

ἀνταναίρειν.

Phot. Berol. 145, 1: ἀνταναίρει<ν>· οἷον οἱ πολλοὶ ἀνθυφελεῖ<ν> λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ.

13.

ἀνεῳγμένης τῆς θύρας.

Lex. Messan. 282 v 5: ‚<παρ>ανεῳγμένης τῆς θύρ<ας' σὺν τῷ ῑ>. Ἀριστοφάνης Λημνιαις. Cfr. Plat. Conv. 174 d: ἀνεῳγμένην... τὴν θύραν.

ἀνεῳγμένης cod.] παρανεῳγμένης Rabe coll. Phryn. 104, 14 Borr.: παρεῳγμένης τῆς θύρας· οἱ ἰδιῶται παρανεῳγμένης <τῆς θύρας>.

14.

οὐκ ἐπιδημεῖ Ἰσθμοῖ.

Lex. Sabbait. 20, 3: <ἔνδημος· ὁ μὴ ἀποδημῶν. ἐπίδημος δὲ ὁ ἐπιδημῶν ξένος>. Καὶ τὸ Ἀριστοφάνους ἐν Νήσοις (fr. 390 K) ‚ἀλλ' οὐ τυγχάνει ἐπίδημος ὤν.' λέγει δὲ καὶ περὶ Ποσειδῶνος ὅτι ‚οὐκ ἐπιδημεῖ Ἰσθμοῖ.' κυρίως δέ ἐστιν εἰρημένον· οὐ γὰρ Ἴσθμιος ὁ θεός, ὡς διὰ παντὸς ἐκεῖ διατρίβειν. Idem legitur in Et. M. 338, 53, nisi quod pro λέγει δέ (sc. Aristophanes) omnes codices praeter V lectionem λέγεται praebent. Verisimile igitur videtur Aristophanem de Neptuno verba illa dixisse.

Verba ἔνδημος usque ad ξένος ex Etym. M. supplevit Papadop.

15.

ὁ μέν τις ἀμπέλους
τρυγῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάας.

Phot. Berol. 91, 5: *ἀμέργειν· καρπολογεῖν. Ἀριστοφάνης Νήσοις· ‚ὁ μέν τις κτλ.'* — Cfr. Eust. 838, 55 (ex Pausania): *ἀμέργειν ἤγουν καρπολογεῖν οἷον κτέ,* unde Kock. fr. adesp. 437 exscripserat.

ἀμπέλους Eust. Reitz.] *ἀμπέλου* cod. *b*.

16.

ἄμυλος, τάριχος, πυός, ἰσχάδες, φακῆ.

Phot. Berol. 97, 20: *ἀμύλους· καὶ τὸν ἄμυλον ἀρσενικῶς λέγουσι. <Τηλεκλείδης>·* (fr. 32 K): *‚χαίρω λαγῴοις ἐπ' ἀμύλῳ καθημένοις'. Στράττις Καλλιππίδῃ·* (fr. 2 D) *‚δὸς νῦν τὸν ἄμυλον πρῶτον αὐτῷ τουτονί.' Ἀριστοφάνης Νήσοις·, ἄμυλος κτλ.'* — Cfr. Hes. *ἀμύλους· πλακοῦντας.* — Pher. 108, 17 K: *πλευρὰ δελφάκει'... ἐπ' ἀμύλοις καθήμενα.* Ar. Pac. 1150: *ἦν δὲ καὶ πυός τις καὶ λαγῷα τέτταρα.* — Ar. fr. 23 K: *ὅστις φακῆν ἥδιστον ὄψων λοιδορεῖς.* — Versus in eadem fabulae parte fuisse videtur, in qua fr. 387 K.

Ἀριστοφάνης Νήσοις Reitz.] *Ἀνήσοις* cod. *b* (A colore rubro script.). — *πυός*] *ποιός* cod. *b*.

17.

οὐ γὰρ σὺ παρέχεις ἀμφιέσασθαι τῷ πατρι.

Phot. Berol. 100, 22: *ἀμφιέσασθαι· Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς· ‚οὐ γὰρ σὺ κτέ.'* — De filio ingrato cogitari potest.

18.

ἀμφίσβαινα.

Phot. Berol. 103, 22: *ἀμφί<σ>βαινα· ὄφις ὁ καὶ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς κεφαλὴν ἔχων· Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς.* Cfr. Hes. *ἀμφισβαινα· εἶδος ὄφεως μακροκέφαλον, ἰσόπηχυ, τὴν οὐρὰν κολοβὴν ἔχον καὶ ταύτῃ πολλάκις τὴν πορείαν ποιούμενον, ὥστε τινὰς ἀμφισβητεῖν μὴ δύο κεφαλὰς ἔχειν.* Nic. Ther. 372: *ἀμφίσβαιναν... ἀμφικάρηνον.* Nonn. Dionys. V, 146: *αἰνὴ δίστομος ἀμφισβαινα... ἰὸν ἀποπτύουσα δι' ἀμφοτέροιο καρήνου.* Aesch. Ag. 1233 Dind. *ἀμφίσβαιναν ἢ Σκύλλαν τινά.* Aliter Eust. 1445, 53: *ἀμφίσβαινα ὄφις ἑκατέρωθεν βαινων.* Cfr. etiam Dind. Thes. I 2 p. 255.

Fragmenta incertae sedis.

19—31.

D. Comparetti (Papiri Greco-Egizii II, 1 p. 9 sqq.) commenti exegetici ad Aristophanis aliquam fabulam e Didymi commentariis partim desumpti, fragmenta quinque pessime habita edidit, quorum quae intelligi poterant suppleverunt Croenert (Berl. phil. Woch. 1908, 1391) adiuvante Wilamowitzio atque J. Leeuwen (Mnem. n. 1909, p. 66 sqq.).

Fr. A, col. II, v. 19.

19 ⏑̄ — ⏑ ,ὡς πικρόν' τις ἀνέκραγ' [— ⏑ ⏑̄

,[οὐ δή]ποτ' ἄλλος ἐστὶν ἀντὶ Φ[ιλοκλέους].
c[υ]ν[ε]χῶς αὐτὸν πικρόν [φαcι — —

1. post ἀνέκραγ' Leeuw. suppl. αὐτίκα. — ἀνέκραγ[εν, οὐ δή]ποτ' Wilam. — 2. οὐ δή]ποτ' etiam Leeuw. — Φ[ιλοκλέους] Wilam. Leeuw.

Philocli tragico cognomen Ἁλμίων additum fuisse διὰ τὸ πικρὸν εἶναι testatur Schol. Ar. Av. 281. Commemoratur ab Aristophane etiam Vesp. 462 et Thesm. 168: ὁ Φιλοκλέης αἰcχρὸc ὢν αἰcχρῶς ποιεῖ.

Fr. C, col. I, v. 3 sqq.

20 οὐκ ἐτός

— — — νῦν τὸ ἐτὸc ἄνευ λ[όγου] — — Sic Leeuwen illud οὐκ ἐτός ‚non sine causa' significare putans; ἂν εἰκ[ότω]c dubitabundus proponit Compar.

v. 5 sqq.

21 ὡc ἐνῆν τιc ἂν κιc

— — — ροc τὴν παροιμίαν προφέ[ρων φηcὶν] Καλλιcτρατοc· ‚ἐcτὶν κὶc μι[κρὸν δὴ κ]ακόν.' τὸ δὲ πλῆρεc· ‚ὁρῶ ὡc ἐνῆν κ[ιc].'

τιc ἂν κίc Leeuw.] τι κάν κιc pap. — προφέ[ρων φηcὶν] suppl. Comp. — μι[κρὸν δὴ κ]ακόν suppl. Comp.; cμι[κρόν τι κ]ακόν Leeuw. — ἐνῆν κ[ίc] Leeuw.; ἐνῆν τ[ι] Comp.

v. 9 sqq.

22 [ὥ]cπερ πελεκᾶc πλατυγιζων·

καὶ ἐν τοῖc Ὄρνιcιν (v. 884) ‚πελεκᾶντι' ἔλεγεν.

πλατυγίζων Croenert] πλατυς ιδων pap.

v. 11 sq.

23 οἴμοι τοῦ χειλουc.

τὸν γέροντα ἐπ' ἀληθειας τύπτουσιν.

v. 12 sqq.

24 οἴμοι τῆς ἀλέας, ἣν ἄνθρωπός μ' ἀποδύσας
φεύγε[ι] συγκύψας —
τῆς ἐκ τῶν πληγῶν θερμασιας.

οἴμοι Leeuw.] ωμοι pap.; ὤμοι Wil. — ἣν Wilam.] ἣν Leeuw. — φεύγει Comp.] φεύγ[η] Leeuw. — συγκύψας Croenert] ο συς κυψας pap. — Tetrametri anapaestici finis et initium sequentis (Leeuw.).

v. 15 sqq.

25 ἀλλὰ δῆτ'
εἰς τοῦ στρατηγοῦ κωμάσω τοῦ Σκε[λ]λιου.

εἴρηται ὅτι Ἀρι[στ]οκράτης διέταττε σὺν Θηραμένει τότε καὶ αὐτὸς τὰ πράγματα.

Σκελλίου Leeuw. numeris poscentibus] σκελίου pap. De nominis Σκελλίας forma et etymologia cfr. quae uberrime disseruit St. Witkowski (Eos 1911, 143 sqq.).

Errorem commisisse videtur Leeuwenio is, qui in scholiis adnotavit Aristocratem illo tempore una cum Theramene rem publicam moderatum esse, annum spectans 411/410. Nam illo anno Aristocrates taxiarchus fuit testante Thucydide (VIII, 92, 4), praetor autem fuerat annis 408/7, 407/6, 406/5. Inde sequitur, ut ad annos 407—405 vel fortasse ad annum 409 aut 408, si tum quoque praetor fuerit Aristocrates, fabulam, ex qua haec fragmenta supersunt, referamus.

Fr. C, col. II, v. 8 sqq.

26 φέρε νῦν ἐγ[ὼ τ]ὴν δαίμον' ἣν ἀνήγαγον,
ἐς τὴν [ἀγο]ρὰν ἄγων ἱδρύσωμαι βοῖ.

προεί[ρη]ται ὅτι ἔλεγον ,χ[ύτ]ραις ἱδρύεσθαι καὶ ,ἱερειῳ', οἷον βοῖ ἢ ὀτῳοῦν. καὶ ἐν τῇ Εἰρήνῃ (v. 923) ἔφη.

1. ἐγὼ τὴν δαίμον' ἣν Wilam. Leeuw.] ἐγ[ω c]υν δαιμονι ιν Comp. — 2. ἐς τὴν [ἀγο]ρὰν Wil. Leeuw.] ἐς τήν[δ εἰ]σαναγων Comp. neque sententia favente neque numeris. — ἱδρύσωμαι Leeuw. probante Croenertio] ἵδρυσωμαι pap. — Cfr. Schol. Ar. Pac. 923. Plut. 1198.

v. 13 sq.

27 δεῦρο
ὅτι διαβέβη[κ]ε.

δεῦρο Leeuw.] δευρω pap.

v. 15 sq.

28 γενναῖον δέ σοι
ταχέως ὑπακούειν'

ὅτι γενναῖον ἀντὶ τοῦ συγγενές, πρὸς τὸ παρ' Ὁμήρῳ. — Cfr. Hom. Il. Ε, 253: οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι et Apollon. Soph. Lex. γενναῖον· συγγενικόν.

v. 17 sqq.

20 ἐλαφρὸν οἷά τις μόλυβδος·

ὅτι οὐ κακῶς παιζει, ἀλλὰ ἐπεὶ γερόντων ὁ χορός. — Tetrametri troch. initium esse putat Leeuw. Idem illud ἐλαφρὸν obiectum internum esse verbi πηδᾶν vel ἅλλεσθαι suspicatur.

v. 19 sqq.

30 ἔκυσα νῦν ἐνταῦθ' ἐγὼ ταύτην δοκῶν φορμὸν
πλέκ[ει]ν.

μήποτε οἱ πλέκοντες τοὺς φορμοὺς προσῆγον τὸ στόμα, ὥστε κα[τ]-έχειν ἢ ἐπισφιγγειν, ἅμα δὲ [ἐπεὶ] ἐκάθισαν, ἀτρέμας ἔλαβο[ν].

ἐγὼ ταύτην pap.] ἐκὼν αὐτὴν Leeuw.

Fr. E. v. 7.

31 ἀμφί μοι αὖτ[ις ἄνακτ'].

Sic Wilam. et Leeuw. exordii Terpandrei imitationem esse suspicantes coll. Nubb. 595: ἀμφι μοι αὖτις ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἀειδέτω φρήν.

E Triphalete fabula haec fragmenta excerpta esse putat editor non tamen firmis usus argumentis. Probabilius ad fabulam Γῆρας refert ea Croenert (Liter. Zentralbl. 1908, 1200) cum aliis permotus rationibus tum imprimis eo, quod senibus chorus constet. Ex Anagyro autem esse ducta suspicatur Leeuwen, cum Suida testante Aristophanes in fabula illa verbum ἀμφιανακτίζειν usurpaverit, quod verbum in fr. E v. 2 ex papyri lectione δη... αναπ restitui posse ei videtur. Sed nil certi statui potest.

32.

εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδειας
καὶ τάξ αὐτοῦ.

Lex. Messan. 280 v 10: μονῳδεῖν σὺν τῷ ι. Ἀριστοφάνης· „εἶτα κτλ.' ...μονῳδια... ἡ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι, καὶ μονῳδεῖν τὸ θρηνεῖν· ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδιᾳ θρῆνοι εἰσιν. ἐκαλοῦντο δὲ ἀπὸ σκηνῆς αἱ τῶν ὑποκριτῶν. Κρατῖνος Ὥραις (fr. 10 D). — Cfr. Ar. Pac. 1012: εἶτα μονῳδεῖν

ἐκ Μηδείας· | ‚ὀλόμαν ὀλόμαν ἀποχηρωθεὶς | τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας', ad quae scholiasta annotat: μήποτε ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μηδειας (v. 96) παραγράφει ἐκεῖνα· ‚ὦ δύστηνος ἐγὼ μέλεά τε πόνων, πῶς ἂν ὀλοίμαν.' οἱ δὲ αὐτοῦ τοῦ Μελανθίου φασὶν εἶναι Μήδειαν, ἐξ ἧς ταῦτα. Rem perspexit Fritzsch. ad Ran. 151 coniciens Morsimum drama Medeam scripsisse, in quo Iasonis partes ageret Melanthius. Fragmentum ad retractatam Pacis editionem, sive Γεωργοί sive Εἰρήνη ἢ Γεωργοὶ inscripta fuerit, referendum esse probabile videtur.

33.

αὐτοχειρια.

Lex. Sabbait. 1, 21: <αὐτοχειρία> Ἀριστοφάνης καὶ Πλάτων (Leg. 9, p. 872 b), ἀλλὰ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογειτονος· (25, 57)· ‚λαβὼν αὐτοὺς αὐτοχειρίᾳ παρὰ τὸ πωλητήριον ἀπήγαγε τοῦ μετοικίου', ἀντὶ τοῦ τῇ ἰδίᾳ χειρί. — Phryn. 10, 9 Borr.: αὐτοχειρίᾳ· πεποίηται ἐπιρρηματικῶς. σημαίνει δὲ ταῖς αὐτοῦ χερσί. Hes. αὐτοχειρια· τὸ τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ποιῆσαι τι. Idem Bekk. An. 466, 20. — Cfr. αὐτόχειρες (Ar. Av. 1135, Lys. 269), αὐτόχειρα (Theopomp. fr. 86 K), αὐτοχειρί (Eur. Or. 1040).

Lemma e Demosth. suppl. Papad.

33 a.

The Oxyrhynchus Papyri t. IX, p. 151: in Euripidis vita a Satyro scripta leguntur (fr. 8, col. II, v. 17 sq.): [κ]ατὰ μὲν οὖν [τ]ὴν τέχνην [ἀ]νὴρ τοιοῦτος. διὸ καὶ Ἀριστοφάνης ἐπιθυμεῖ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ μετρῆσαι

δι' ἧς τα λ[επ]τὰ ῥήματ' [ἐξεσ]μήχετο.

Supplevit Wilamowitz; λεπτὰ dubium est, nam litterae primae vestigia potius litteram aliquam rotundam ut *c* aut *φ* indicare videntur Huntio. Possis etiam κ<ομ>ψά coll. Ar. Eq. 18: πῶς ἂν οὖν ποτε | εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπικῶς; et fr. 699 K: ῥήματά τε κομψά, praesertim cum adiectivum κομψός vim quandam vituperativam habeat. — [ἐξεσ]μήχετο ('herauslecken') certum esse videtur, quamquam aliud huius verbi exemplum non exstat.

33 b.

The Oxyrhynchus Papyri t. IX, p. 152: in Euripidis vita a Satyro scripta leguntur (fr. 39, col. IX, v. 25): ὁ γ[ο]ῦν Ἀριστο-φ[ά]νης φησὶν ὥ[σ]περ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κεκλημένος

ο[ἷ]α μὲν π[οι]εῖ λέγε[ι]ν,
τοῖός ἐστιν.

Numeri videntur esse trochaici. Ad rem confert Wilamowitz Ar. Thesm. 149—50: χρὴ γὰρ ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα, ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν.

34.

ἀργοὶ κάθηνται μοι γυναῖκες τέτταρες.

Philetaer. Vatic. (Cohn. Rh. Mus. 1888, 418): ἀργὸς κοινόν ἐστιν ὄνομα ἐπί τε ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, οἷον ἀργὸς ἀνὴρ καὶ ἀργὸς ἡ ἑταίρα, καὶ ὁ κωμικός (i. e. Aristophanes) ‚ἀργοί κτλ.' καὶ ἔστι τὸ πλῆρες ἀεργός· τὰ εἰς ος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς σύνθετα κοινά ἐστιν ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, οἷον ὁ ἔνδοξος καὶ ἡ ἔνδοξος. Cfr. Phrynich. Lobeck. 104: ἀργὴ ἡμέρα μὴ λέγε, ἀλλ' ἀργὸς ἡμέρα καὶ ἀργὸς γυνὴ καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. — Alexid. fr. 185 K: κάργους... τοὺς σιαγόνας. Epicrat. 3, 5 K: αὕτη δὲ Λαῖς ἀργός ἐστι. Idem fragmentum e Harpocrat. cod. Marc. Bekk. 36, 14 in adespotis (fr. 590) ediderat Kock. Lenonis aut lenae verba esse putat Herwerd. Observ. crit. 117; servas certo operi destinatas intellegendas esse censet Kock.

35.

ἀγαθός τε δαίμων κἀγαθὴ σωτηρία.

Phot. Berol. 9, 7: ἀγαθὸς δαίμων· Ἀριστοφάνης ‚ἀγαθός κτέ' — Cfr. Suid. ἀγαθοῦ δαίμονος· ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν ἀγαθοῦ δαίμονος, ἐπιρροφοῦντες ἄκρατον, καὶ τοῦτο λέγειν ἀγαθοῦ δαίμονος. χωρίζεσθαι δὲ μέλλοντες, Διὸς Σωτῆρος.

36.

ἀκολαστότατον.

Phot. Berol. 62, 6: ἀκολασια· ὁ Θουκυδίδης (III, 37) ἔφη· ἀκολαστία δὲ Ἄλεξις (fr. 345 K), ἀκολαστότατον δὲ Ἀριστοφάνης καὶ ἀκολαστοτέραν Νικόλαος (fr. 2 K). Cfr. Bekk. Anecd. 367, 25: ἀκολαστότατα δὲ Ἀριστοτέλης (falso), καὶ ἀκολαστοτέρα Νικόλαος. Erotian. 42, 11 Klein: ἀκολαστότατον· ἀναιδέστατον. Plat. Protag. 349 d: ἀκολαστοτάτους καὶ ἀμαθεστάτους.

37.

ἀκόλουθον.

Phot. Berol. 62, 23: ἀκόλουθον· οὐδετέρως μὲν Ἀριστοφά-

νης, θηλυκῶς δὲ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς (p. 111 c). Bekk. An. 367, 29. — Cfr. Plat. Gorg. 457 e: ἀκόλουθα καὶ σύμφωνα. — Antiphont. fr. 147 Bl.: τὰ ἑπόμενα καὶ σύμφωνα.

38.

ἀκούσεσθε (?).

Phot. Berol. 65, 3: ἀκουσέτην Σοφοκλῆς (fr. 900 N²)· ἀκούσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης. Idem Bekk. An. 372, 14. Aut ἀκουσέτην corruptum est, ἀκούσεσθαι autem sanum aut, si ἀκουσέτην sanum est, legendum esse videtur cum Reitzensteinio ἀκούσεσθε pro ἀκούσεσθαι.

39.

ἡ μὲν πόλις ἐστὶν Ἀμαλθείας
κέρας, <ἀλλ'> εὖξαι
σὺ μόνον, καὶ πάντα πάρεσται.

Phot. Berol. 96, 6: Ἀμαλθείας κέρας· τὸ πάντων ἐπιτυγχάνειν, ἐπειδὴ οἱ εὐχόμενοι τῇ οὐρανίᾳ αἰγὶ ἐπιτυγχάνουσιν. Ἀριστοφάνης· ‚ἡ μὲν πόλις ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρας, σὺ μόνον εὖξαι καὶ πάντα πάρεσται.' Versus sic distribuit addito ἀλλ' et transposito εὖξαι Wilam. (Sitz. 1907, p. 6) et Leo (Herm. 42, 154 adn. 3) addito ὡς ante εὖξαι. Reitzenstein p. XXII. dubitabundus proposuit· ἡ μὲν πόλις <σοί γ'> ἐστ' Ἀμαλθείας κέρας, | εὖξαι μόνον καὶ πᾶν πάρεστιν. Wilamowitzii et Leonis coniecturas improbat Mekler (Bph W. 1907, 382), qui nimium a traditis discedens dimetros anap. restituere conatur: ἡ μὲν πόλις ἐστὶν Ἀμαλθειας | <βέλτιστε> κέρας· σὺ μόνον <θαρρῶν> | εὖξαι καὶ πάντα πάρεσται. De proverbio Ἀμαλθείας κέρας cfr. Paroem. gr. I, p. 44, 14 sqq., I, p. 191, 1 sqq., I, p. 341, 9 Leutsch. Hes. s. v. Ἀμαλθείας κέρας. — Philem. fr. 65 K.

1. Ἀμαλθείας] ἀμαλθεία cod. *b*.

40.

σαυτὸν δ' ἀμαυροῖς, ὥστε λήσει<ς> τῷ χρόνῳ.

Phot. Berol. 88, 16: ἀμαυροῖς· Ἀριστοφάνης· ‚σαυτὸν κτέ.' Cfr. mon. 545: χρόνος ἀμαυροῖ πάντα.

λήσεις Reitz.] λήσει *b*.

41.

κατεσκέδασέ μου τὴν ἀμίδα κεχηνότος.

Phot. Berol. 91, 21: ἀμίδα· δασέως... καὶ ὁ Ἀριστοφάνης·

‚κατεσκέδασε κτέ.' — Cfr. Phot. Berol. 81, 5: *καὶ γὰρ ἀλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ἀμίς ἄμαξα ἀμνός κτλ.* — Idem refert Eust. 1636, 27. — Phot. s. v. *κατασκεδάζειν· ἔθος ἦν Θρᾴκιον ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου ὅσον δύνανται οἱ συμπόται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν, ὅπερ ἔλεγον κατασκεδάζειν.* Idem Suid. s. v. *κατασκεδάζειν.* — Moeris p. 216: *κατεσκέδασεν τὴν ἀμίδα Ἀττικῶς· κατέχεεν Ἑλληνικῶς.* Hes. *κατασκεδάσαι* (Attici)· *καταχέαι.* — Dem. 54, 4: *τὰς ἀμίδας κατεσκεδάννυσαν.*

42.

ἀμαλλοφόρος.

Phot. Berol. 92, 10: *ἄμιλλον· τὴν ἄμιλλαν Δωρόθεος* (Cfr. Etym. M. 87, 49) *εἴρηκεν ἀρσενικῶς. καὶ ἀμιλλοφόρος Ἀριστοφάνης.* Cfr. Eust. p. 1162, 27; Porphyr. de abst. 2, 19; Nonn. Dionys. 26, 244.

ἀμαλλοφόρος Wilam. Sitzungsb. 1907, 7] *ἀμιλλοφόρος* cod. *b.*

43.

ἀμπελουργεῖν.

Phot. Berol. 95, 4: *ἀμπελουργός* (Pac. 190) *καὶ ἀμπελουργεῖν. Ἀριστοφάνης.* Phryn. 52, 4 Bor: *ἀμπελουργεῖ· δόκιμον.* Cfr. Lucian. V. H. 1, 39; Plut. Philop. 4.

44.

ἀμυκλᾷδες.

Phot. Berol. 98, 4: *ἀμυκλᾷδες· ὑποδημάτων εἶδος. προσγράφεται μὲν τὸ ῑ, οὐ μὲν καὶ συνεκφωνεῖται. κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν Λακεδαίμονι Ἀμυκλῶν, ὡς ἐκεῖ κατασκευαζομένου τοῦ τοιούτου ὑποδήματος· οὕτως Ἀριστοφάνης καὶ Φρύνιχος* (fr. 5 D). Cfr. Hes. *ἀμυκλαῖδες· εἶδος ὑποδήματος πολυτελοῦς Λακωνικοῦ, καὶ πόλις Ἀμύκλαι.* — Crepidas quasdam Amyclis confectas esse testatur etiam Poll. VII, 88 dicens *ἀμυκλαῖδας* esse *ἐλευθερικώτερον ὑπόδημα, δηλοῦν δὲ κλήσει τὸν τόπον.* Quae crepidae *ἀμύκλαι* quoque dicebantur. Cfr. Theocr. 10, 35. Suid. s. v. *Ἀμύκλαι.*

45.

ἀμφορείδιον, ἀμφορεαφόρους.

Phot. Berol. 104, 21: *ἀμφορεαφόρους· τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ ἀμφορεαφορεῖν* (fr. 299, 3 K) *καὶ ἀμφορείδιον καὶ ἀμφορείδια* (Pac. 202; Eccl. 1119) *Ἀριστοφάνης.* Verisimile

est Aristophanem etiam vocem *ἀμφορεαφόρους* usurpavisse. — Cfr. Bekk. An. 389. 24: *ἀμφορεαφόρους· τοὺς μισθωτοὺς τοὺς τὰ κεράμια φέροντας.* Suid. *ἀμφορεαφόρος· ὁ κεράμια μισθοῦ φέρων.* — Aristoph. fr. 299 K: *μίσθου σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.*

46.

ἐκ τῶν ἀναβασμῶν ἀπίασιν.

Phot. Berol. 106, 16: *ἀναβασμοί· διὰ τοῦ σ̄ λεκτέον καὶ οὐ διὰ τοῦ θ. ἀμαθῶν γὰρ τὸ οὕτως λέγειν δέον ἀναβασμοὶ καὶ βασμοι. τὰ γὰρ διὰ τοῦ θ ὀνόματα Ἰάδος μᾶλλον, μηνιθμός, κηληθμός... ῥητέον οὖν μόνως διὰ τοῦ σ̄, ὡς Ἀριστοφάνης· ‚ἐκ τῶν κτέ.'* — Hes. *ἀναβασμοί· ἀναβαθμοί.*

47.

ἀναβιούς.

Phot. Berol. 107. 4: *ἀναβιῶην καὶ ἀναβιούς· Ἀριστοφάνης* (Ran. 177). Unde fr. 742 K *(ἀναβιών)* corrigitur. Scribendum igitur Harpocr. 35, adn. 21 Bekkeri: *καὶ <ἀναβιοὺς> Ἀριστοφάνης.*

48.

ἀνακαλπάζει.

Phot. Berol. 113, 16: *ἀνακαλπάζει· τινὲς μὲν ὡς οὐ δόκιμον ἐφυλάξαντο τὴν φωνήν, Αἰσχύλος δὲ ἐχρήσατο Μυσοῖς ὡς δόκιμον· λέγει γάρ· ‚εἶδον (ἰδὼν* suspicatur Reitz.) *καλπάζοντας ἐν αἰχμαῖς.' ὁμοίως Σοφοκλῆς, Ἀριστοφάνης καὶ Πλάτων* (fr. 25 D) *καὶ ἕτεροι.* Cfr. Ar. Thesm. 1174: *ἀνακάλπασον* (sic egregie GHermannus pro cod. R lectione *ἀνακόλπασον),* nisi Photius eundem ipsum locum laudat.

49.

a *ἀνασπᾶν βούλευμα.*
b *ἀνασπᾶν γνωμίδιον.*

Phot. Berol. 122, 8: *ἀνασπᾶν βούλευμα καὶ ἀνασπᾶν γνωμίδιον.* (Idem etiam Phryn. 47, 19 Borr.). *Ἀριστοφάνης. ἡ συμπλοκὴ ἁρμόζει συνουσιαις.* Cfr. Phryn. 6, 18 Borr.: *ἀνασπᾶν γνωμίδιον· κωμῳδικῶς εἴρηται, οἷον ἐκ βυθοῦ διανοιας <ἀν>άγειν,* unde Kock fr. ad. 838 sumpserat. Similiter Men. fr. 429 K: *πόθεν... τούτους ἀνεσπάκασιν οὗτοι τοὺς λόγους;* cum Suidae aliorumque interpretatione: *ἀνέσπακεν· ἀνεύρηκεν, εἴληφεν.*

γνωμίδιον] *γνωμήδιον b.*

50.

ἀνεπιεικές.

Phot. Berol. 133, 6: *<ἀ>νεπιεικές· οὐκ ἐπιεικές, ἀλλὰ κακόν.* Ἀριστοφάνης. Cfr. Thuc. 3, 66: *ἐδοκοῦμέν τι ἀνεπιεικέστερον πρᾶξαι.*

51.

ἀνηλεήτως.

Phot. Berol. 137, 3: *ἀνηλέητος· οὐ μόνον ἀνηλεής... ἀνηλεήτως δὲ* Ἀριστοφάνης.

52.

ἄνθρωπος οὐ σεμνός.

Phot. Berol. 140, 20: *ἄνθρωπος οὐ σεμνός· ἀντὶ τοῦ ὁ ἐπιτυχὼν καὶ εὐτελής. καινῶς πάνυ εἴρηται παρὰ Ἀριστοφάνει.* — Cfr. Epinic. fr. 1 K: *κἂν τὸ τυχὸν ᾖ πραγμάτιον ἢ σφόδρ' εὐτελές, | σεμνὸν δύναται τοῦθ' ἡ δύναμις ἡ μὴ ποιεῖν.*

53.

ἀνδρόπαις.

Phot. Berol. 149, 5: *ἀντίπαις· ὁ πρόσηβος καὶ ὑπὲρ τὴν τοῦ παιδὸς ἡλικίαν· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἀνδρόπαις παρ' Ἀριστοφάνει.* Idem Phot. Berol. 127, 25: *ἀνδρόπαις· ὁ ἤδη ἀνδρούμενος παῖς.* Suid. *ἀντίπαις· ὁ ἐγγὺς ὢν τοῦ ἴουλος γενέσθαι, ὁ τὸν πώγωνα ἐκφύων· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ὁ πρόσηβος καὶ ἀνδρόπαις εἶπεν.* Suidae interpretationem reprehendit Valckenaer. (Animadv. in Ammon. p. 53) opinatus vocis *ἀνδρόπαις* proprietatem ad eos spectasse, qui virilem animum ante annos gererent. Et sic Schol. Pind. Pyth. 2, 121 (Soph. fr. 562 N²): *Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Τρωίλου ‚τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότης ἀπώλεσα', παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἄνδρα δὲ τῷ φρονήματι.* Cfr. Hes. s. v. *ἀνδρόπαις.*

54.

ἀπαλοσώματος, ἀπαλύνειν.

Phot. Berol. 155, 19: *ἀπαλοσώματος· Ἀριστοφάνης· ὁ αὐτὸς <ἀ>παλύνειν, ἀντὶ τοῦ διαχεῖν τὴν ψυχὴν καὶ θηλύνειν.* Cfr. *ἀπαλόσαρκος, ἀπαλόχρως, ἀπαλύναι τὸ σῶμα* (Hippocr.).

55.

In Suetonii excerptis (Miller, Mélanges de lit. grec. p. 423)

legitur: *τούτους δὲ* (i. e. *γέροντας*) *καὶ βεκκεσελήνους* (Nub. 398) *καὶ πρωτοσελήνους Ἀριστοφάνης καλεῖ καὶ τυμβογέροντα* (fr. ad. 1172 K) *ἐκάλεσε τὸν ὑπέργηρων καὶ παρεξηυλημένον* (Ach. 681). Cfr. Eust. 1330, 13: *ἐν δὲ ἰδέᾳ σκώμματος βλασφημοῦνται οἱ πάνυ γέροντες Κρόνοι* (Vesp. 1480, Nub. 929), *Ἰαπετοί* (Nub. 998), *Τιθωνοί* (Ach. 688), *καπροί* (Vesp. 1380, Pac. 698, Eccl. 884, 926, 1098), *βεκκεσέληνοι, πρωτοσέληνοι, τυμβογέροντες, παρεξηυλημένοι.*

56.

μολγόν σε ποιήσω.

Suid. *μολγός· ὁ βραδύς· ἢ ὁ τυφλός. οὕτω δὲ ἔλεγον τοὺς ἐξαμέλγοντας καὶ κλέπτοντας τὰ κοινά. ἢ ὁ πένης· παρὰ τὸ ἀμέλγεσθαι καὶ ζημιοῦσθαι. Ἀριστοφάνης· ‚μολγόν κτλ.' παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς μολγὸς ὁ μοχθηρός.* — Indicavit Capps (Am. Journ. of. Phil. 1911, 427) ad fabulam *Γεωργοί* haec referens. — Cfr. Schol. Ar. Eq. 959 (fr. 101 K). — Pollue. X, 187: *Ἀριστοφάνης δὲ* (fr. 694 K) *χρησιόν τινα παίζει· ‚μή μοι Ἀθηναίους αἰνεῖτ', ἢ μολγοὶ ἔσονται', τὸ ἄπληστον αὐτῶν ὑπαινιττόμενος.*

Fragmenta dubia.

57.

καλῶς με βεβωλοκόπηκεν.

Aldi Hort. Adonidis p. 234 a (ex Aelii Dionysii *περὶ ἐγκλινομένων λέξεων*): *‚καλῶς με κτλ.'* Indicavit Kaehler (Herm. 1886, 628) coniciens Aristophanem ab Aelio citari, quod verum esse videtur. Cfr. Pollue. I, 226 et VII, 141 (= Ar. fr. 761 K). — Schol. Ar. Pac. 1148: *τυντλάζειν· πηλοπατεῖν· τύντλος γὰρ ὁ πηλός. ἢ ἀντὶ τοῦ βωλοκοπεῖν.* — Schol. Ar. Pac. 566: *νοῆσαι δεῖ τὸν χορὸν σφυρὰς ἔχοντα, αἷς βωλοκοποῦσι, καὶ θρίνακας καὶ σκεύη ἄλλα γεωργικά, δι' ὧν τὰς βώλους τῆς γῆς ἔμελλον θραύσειν.*

58.

πατρὶς δὲ πᾶσα τῷ πένητι προσφιλής,
ἀφ' ἧς τροφήν τε καὶ τὸ μὴ πεινῆν ἔχει.

Stob. Flor. 40, 2 a (III p. 735, 2 Hense): *Ἀριστοφάνους ‚πατρὶς κτλ.'* — Lemma Aristophanis scrupulum movet Hensio (De Stob. Flor. Excerptis Bruxell. p. 35). — Cfr. Ar. Plut. 1151: *πατρὶς γάρ ἐστι πᾶς, ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ.* — Eur. fr. 777 N²: *ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.* — Trag. adesp. 318 N²: *τῷ γὰρ*

καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς. — Lys. 31, 6: γνώμη δὲ χρῶνται ὡς πᾶσα γῆ πατρὶς αὐτοῖς ἐστιν, ἐν ᾗ ἂν τὰ ἐπιτήδεια ἔχωσιν. — Cic. Tusc. V, 37, 108: patria est ubicumque est bene.

59.

οὐκ ἀποφθερεῖ, κάθαρμα, κἀκποδὼν ἡμῶν ἄπει;

Suid. κάθαρμα· οὐ φθείρῃ κάθαρμα, εἶπε, καὶ ἐκποδὼν ἡμῖν ἄπει; Ἀριστοφάνης· ὑπὲρ δὲ καθαρμοῦ πόλεως ἀνῄρουν ἐστολισμένον τινά, ὃν ἐκάλουν κάθαρμα. — Versum Aristophani tribuit Nauck (Mel. VI, 84); pedestris scriptoris verba esse censet Bernhardy (in Suidae ed.).

ἀποφθερεῖ Nauck (φθερεῖ iam Cobet. Coll. crit. 251), ut tetrametrum trochaicum restituat, coll. Ar. Eq. 982; Nub. 789.

60.

ὦ δέσποτ' Ἀμφιάραε, πολυτίμητ' ἄναξ.

Phot. Berol. 99, 6: Ἀμφιάραος καὶ Ἀμφιάρεως ἑκατέρως λέγουσιν· ‚ὦ δέσποτ' κτέ.' Si parodia est versus tragici, ad Aristophanis Amphiaraum referri potest, si minus, tragici alicuius est.

Fortasse Aristophanis sunt, quae in fragmentis adespotis 2, 4, 5, 8, 10, 12, 12 a, 30 collocavi.

CALLIAS.

1.

Schol. Patmens. Dem. de cor. 242 ed. Σακκελίων (Bull. de corr. Hell. 1877, p. 144): κίναδος· θηρίον κακουργότατον, οὗ τὸ δέρμα εἰς περικεφαλαίας πεποίηται, ὥς φησι Καλλίας ἐν Ἀταλάνταις. ὠνομάσθη <δ'> οὕτως διὰ τὸ εὐκίνητον ἴσως ἢ πολυκίνητον. — Cfr. Schol. Theocr. 5, 25: οἱ Σικελιῶται... τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσαγορεύουσι· τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῷον πανοῦργον. κίναδος δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ ἢ ἀναιδῶς· ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ. — Hes. — Democr. apud Stob. Flor. 44, 18.

2.

a ἴσως ξυνῳδὸς τῷ χρόνῳ γενήσεται.

. . . . . .

b τῆς δὴ γὰρ ἀγαθὸν χρῆμα καὶ ξυνῳδικόν.

Lex. Messan. 281 v 11: ξυνῳδὸς σὺν τῷ ι. Καλλίας Πεδήταις· ‚ἴσως κτλ.' — Cfr. Ar. Av. 635: ἐμοὶ φρονῶν ξυνῳδά.

1. τῷ χρόνῳ ex τοῦ χρόνου correctum videtur. — 2. pro τῆς δή, quod manifesto corruptum est, τήϑη vel τίτϑη reponendum esse putabat Kock (RhM. 48, 239) coll. Plat. com. fr. 98 K: γυνὴ γὰρ ὕβριστον χρῆμα κάκόλαστον. Herwerd. Coll. 63 improbata Kockii coniectura dubitabundus πείσει vel φήσει proposuit. Quid lateat sub illo τῆς δή, prorsus incertum est. — ξυνφδικόν Rabe] ξυνωδικόν cod. Duo esse fragmenta, a grammatico temere secum coniuncta, agnovit Kock.

3.

ὅτ' ἀμαλλείῳ παῖς ὢν ἐδέϑην.

Phot. Berol. 86, 18: ἀμαλλεῖον· νῦν δὲ οὐλόδετον τινές. οἱ δὲ ὠρόδεσμον, τὸν ἐκ τῆς καλάμης στρεφόμενον δεσμόν, ᾧ δεσμοῦσι τὰ δράγματα καὶ τὴν συγκειμένην ἐκ τούτων ἀμάλλαν· ἀμάλλαι γὰρ αἱ ἐκ τῶν δραγμάτων ἀγκαλίδες. οἱ δὲ τὸν δεσμὸν τοῦ δράγματος. ἀμάλλας γὰρ τὰ δράγματα ἐκάλουν. Καλλίας Πεδήταις· ‚ὅτε ἀμαλλείῳ κτέ.' — Idem fere de ἀμαλλείῳ exhibent Eust. 1162, 31 et Symeon. Etym. (Reitzenstein. Gesch. d. gr. Etym.) p. 363, 9. Brevius Hes. ἀμάλλιον (l. ἀμαλλεῖον)· σχοινίον, ἐν ᾧ τὰς ἀμάλλας δεσμεύουσιν.

ἀμαλλεῖον, ἀμαλλείῳ ex Symeone et fragmento correxit Reitz.] ἀμάλλων ἀμαλλίῳ b. — Πεδήταις Reitz.] παιδίταις b.

CANTHARUS.

1.

ἀμαξιαῖα κομπάσματα.

Phot. Berol. 87, 3: ἀμαξιαῖα ῥήματα· μεγάλα, ἃ φέρει ἅμαξα, οὐκ ἄνϑρωπος ἢ ὑποζύγιον. Πολύζηλος ἐν Διονύσου γοναῖς (fr. 1 D)· ‚ῥήμαϑ' ἁμαξιαῖα.' ὁ δὲ Κάνϑαρος ἐν Τηρεῖ ‚ἀμαξιαῖα κομπάσματα' εἴρηκεν. οὐ χρήσῃ δὲ σὺ τῇ τοιαύτῃ ῥήσει· κωμικὰ γάρ, ἀλλ' οὐ πολιτικὰ τὰ τοιαῦτα. Idem fere Phryn. 43, 5 Borr.: ἀμαξιαῖα ῥήματα· μεγάλα, ἃ φέροι ἂν ἅμαξα, οὐκ ἄνϑρωπος ἢ ὑποζύγιον. Unde Kock fr. ad. 835 836 sumpserat. Cfr. Paroem. gr. I, p. 222, 4 Leutsch: ἀμαξιαῖα ῥήματα· μεγάλα κομπάσματα. — II, p. 100, 11: ἀμαξιαῖα ῥήματα· ἐπὶ τῶν μεγάλων λόγων. Ar. Ran. 940: οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχϑῶν. Cfr. etiam proverbium ὡς ἀφ' ἁμάξης λέγει.

2.

καὶ πρότερον οὖσα παρϑένος
ἀμφηγάπαζες αὐτόν.

Phot. Berol. 98, 23: ἀμφηγάπαζες· Κάνϑαρος Τηρεῖ ‚καὶ

πρότερον κτέ.' — Cfr. Hom. Od. ξ, 381: ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον. Apoll. Rhod. 3. 257: μητέρα δεξιώωντο καὶ ἀμφαγάπαζον. Vox media usurpatur Hom. Il. Π, 192, ad quod spectans Suid. interpretatur ἀμφαγαπαζόμενος· ὑπερβαλλόντως περιαγαπώμενος καὶ περιαγαπαζόμενος.

ἀμφηγάπαζες αὐτόν transposuit Reitz.] αὐτὸν ἀμφ. *b*.

Fragmentum incertae sedis.

3.

ἀνθρώπειον σῶμα.

Phot. Berol. 141, 5: ἀνθρώπειον σῶμα· Κάνθαρος. καὶ ἀνθρωπεία φύσις. Θουκυδίδης (II, 50).

CRATES.

1.

σὲ δὲ χρὴ σιγᾶν μηδ' ἀναγρύζειν.

Phot. Berol. 109, 3: ἀναγρύζειν· Κράτης Γείτοσι· ‚σὲ δὲ κτέ.' καὶ Ξενοφῶν (Oec. 2, 11)· ‚οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας.' — Cfr. Ar. Nub. 945: ἢν ἀναγρύξῃ, ... ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται. — Men. 521 K: ὑπὲρ οἴνου... μηδὲ γρῦ... λέγε.

2.

⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ καὶ
μάλιστ' ἀφροδισιοις
ἀθύρμασιν· ἡδὺ γὰρ
κακεῖνο τὸ δρᾶν, λέγε-
5 σθαι δ' οὐ καλόν <ἐστιν>.

Lex. Sabbait. 2. 20: ἀφροδίσιον ἄθυρμα· Κράτης Λαμιᾳ· ‚καὶ μάλιστ' κτλ.' — Versus constituit Kock (Rh. M. 1893, 591) collatis Ar. Eq. 1111 sqq. Tetrametros trochaicos esse putat Reinach (Rev. des ét. gr. 1892. 324). — Cfr. Dion. Cass. 58, 2: τὰ ἀφροδίσια αὐτοῦ ἀθύρματά ἐστιν. — Anacr. 53, 8 (de rosa) ῥόδον ἀφροδισίων ἀθ. — Cratin. fr. 145 K: νεοχμόν... ἄθυρμα. — Eupol. fr. 3 D: ἀνδρογύνων ἄθυρμα.

4. κάκεῖνο cod.] κάκεῖνα (sc. ἀφροδίσια) malit Blayd. Adv. II, 344. — 5. ἐστιν add. Kock.

3.

ἀνδριστὶ μιμεῖσθαι φωνήν.

Phot. Berol. 127, 1: ‚ἀνδριστὶ κτέ.' ὡς ἀνήρ. Κράτης Λα-

μιᾳ. — Cfr. Ar. Eccl. 149: ὅπως ἀνδριστὶ καὶ καλῶς ἐρεῖς. — Theocr. 18, 23: αἷς δρόμος ὠύτὸς χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς.
Κράτης Reitz.] Ακρατ b (A colore rubro script.).

Fragmenta incertae sedis.

4.

ἀναστῶ.

Phot. Berol. 122. 27: ἀναστῶ· ἀντὶ τοῦ ἀναστήσω. Κράτης, Φερεκράτης (fr. 14 D) καὶ Ἄρχιππος (fr. 5 D). — Coniunctivum aoristi esse non futurum probabiliter suspicatur Herwerd. BphW. 1907, 286.

5.

ἀντάκουε νῦν ἐμοῦ.

Phot. Berol. 145, 28: ἀντάκουε· Κράτης· ,ἀντάκουε κτέ.' Cfr. Eur. Suppl. 569: κἀμοῦ νῦν ἀντάκουσον. Eurip. Hec. 231: τάδ' ἀντάκουέ μου. — Alexid. fr. 156, 5 K.

Fragmentum dubium.

6.

Gaisford ad Etym. Magn. 71, 10: καὶ Κράτης· ,ἄναλτος χύτρα'. Fortasse rectius ad Cratinum refert Nauck (ap. Mein. FCG. V, p. XLVIII). Cfr. Suid. ἄναλτον· Ὅμηρος (Od. ρ, 228; c, 114. 364). καὶ Κρατῖνος (fr. 382 K) ἀντὶ τοῦ ἀπλήρωτον. — Hes. ἄναλτον· ἀναυξές... ἢ ἀπλήρωτον.

CRATINUS.

1.

ἄκομψον καὶ φαῦλον.

Phot. Berol. 63, 9: ἄκομψον· ἀπάνουργον καὶ φαῦλον· ἢ κομψειας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον. οὕτω Φρύνιχος. Quam glossam e duabus glossis (Bekk. An. 365. 22: ἄκομψον· ἀπάνουργον et 368. 31: ἄκομψον καὶ φαῦλον· οἷον κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον· οὕτω Φρύνιχος) temere a Photio contaminatam esse recte censet Reitzenstein p. XLI. Qui sit sensus cognosci potest e Phryn. 7, 13 Borr.: ἄκομψον καὶ φαῦλον· οἷον κομψίας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον καὶ ἁπλοῦν. κομψὸν γὰρ τὸν πανοῦργον, οἷον κόπτοντά τινα καὶ ὀχληρόν. φαῦλον δὲ τὸν ἁπλοῦν. Collato Hes. ἄκομψον· ἀπάνουργον, ἁπλοῦν. <Κρατῖνος sic M. Schmidt> Ἀρχιλό-

χοις elucet Cratinum in Archilochis verba ἄκομψον καὶ φαῦλον usurpasse ridentem Eurip. fr. 473 N²: φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν.

2.

— ⏑ ⏑ εἶτ' ἀμφιετηριζομέναις
ὥραις τε καὶ χρόνῳ μακρῷ.

Phot. Berol. 100, 20: ἀμφιετηρίς· ἡ κατ' ἔτος γινομένη ἑορτή τε καὶ θυσία. Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις· ,εἶτ' κτέ'. Versus distribuit Wilam. (Sitzungsb. 1907, 8), qui versu 1. choriambos, v. 2. iambos statuit. — Reitzenstein p. XVI collata eiusdem Photii glossa 100, 26: ἀμφιετιζομένας· τὰς κατ' ἔτος περιερχομενας verbum traditum ἀμφιετηριζομέναις, quod Schwartz, corruptum esse putabat, in ἀμφιετιζομέναις correxit atque ita correctum in textum recepit, sed recte Wilam. l. c. vulgatam non sollicitandam esse monuit.

The Oxyrhynchus Papyri IV (1904) p. 69—72 (Nr. 663).

ΔΙΟΝΥΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ὑπόθεσις.

Διονυς [αλέξανδρος] η̄ Κρατ[ινου].
[. . . . . .
. . . .] ζητ [. . . .] παν [. . . .] αὐτὸν μὴ [. . . .κ]ρ[ί]σιν ὁ Ἑρμ(ῆς) [ἀπέρχ]εται κ(αὶ) οὗτοι μ(ὲν) πρ(ὸς) τοὺς θεατάς τινα περὶ τῶν ποιη<τῶν> διαλέγονται κ(αὶ) παραφανέντα τὸν Διόνυσον ἐπισκώ(πτουσι) (καὶ) χλευάζουσ(ιν). ὁ δ(ὲ) παραγενομένων αὐτῷ παρὰ μὲν [Ἥρας] τυραννίδο(ς) ἀκινήτου, πα[ρ]ὰ δ' Ἀθηνᾶς εὐτυχί(ας) κ(α)τ(ὰ) πόλεμο(ν), τῆς δ' Ἀφροδί(της) κάλλιστό(ν) τε κ(αὶ) ἐπέραστον αὐτὸν ὑπάρχειν, κρίνει ταύτην νικᾶν· μ(ε)τ(ὰ) δὲ ταῦ(τα) πλεύσας εἰς Λακεδαίμο(να) (καὶ) τὴν Ἑλένην ἐξαγαγὼν ἐπανέρχε-
10 τ(αι) εἰς τὴν Ἴδην. ἀκού(σας) δ(ὲ) μετ' ὀλίγον τοὺς Ἀχαιοὺς πυρ-[πολ]εῖν τὴν χώ(ραν) φ[. . . .] τὸν Ἀλέξαν[δ(ρον) κ(αὶ) τὴν μ(ὲν) Ἑλένην] εἰς τάλαρον ὥσπ[ερ χῆνα] κρύψας, ἑαυτὸν δ' εἰς κριὸ(ν) μ(ε)-τ(α)σκευάσας ὑπομένει τὸ μέλλον· παραγενόμενος δ' Ἀλέξανδ(ρος) κ(αὶ) φωράσας ἑκάτερο(ν) ἄγειν ἐπὶ τὰς ναῦς πρ(ος)τάττει ὡς παρα-
15 δώσων τοῖς Ἀχαιοῖ(ς), ὀκνούσης δὲ τῆς Ἑλένη(ς) ταύτην μ(ὲν) οἰκτείρας γυναῖχ' ἕξων ἐπικατέχ(ει), τὸν δ(ὲ) Διόνυ(σον) ὡς παραδοθησόμενο(ν) ἀποστέλλει, συνακολουθ(οῦσι) δ' οἱ σάτυρ(οι) παρακαλοῦντές τε κ(αὶ) οὐκ ἂν προδώσειν αὐτὸν φάσκοντες.

Κωμωδεῖται δ' ἐν τῷ δράματι Περικλῆς μάλα πιθανῶς δι' ἐμ-
20 *φάσεως ὡς ἐπαγ<η>οχὼς τοῖς Ἀθηναίοις τὸν πόλεμον.*

Titulum in papyro librarius initio columnae II ante verba τὸν Ἀλέξανδρον collocavit. — 2. ζητ[εῖται] suppleverit Croiset (Rev. des ét. gr. 1904, 300). — [κἀὶ κελεύσας] αὐτὸν μὴ [φοβεῖσθαι τὴν κ]ρίσιν Thieme p. 13 probante Koertio (Burs. Jahresb. 1911, 254). Fort. recte. — 3. [ἀπέρχ]εται Koerte (Herm. 1904, 482). — 4. περὶ τῶν ποιητῶν Koerte (Herm. 1904, 482) prob. Wilamowitzio (Götting. gel. Anz. 1904, 665) et Croisetio (l. c. p. 301) πιων ποιη pap. — περὶ (aut ὑπὲρ) τοῦ ποιητοῦ Blass (Arch. f. Pap. III, 486), περὶ ὑῶν ποιήσεως Rutherford (CR. 1904, 440) prob. Thiemio p. 8, qui de Pericle natu minore legitimo reddendo agi putat. Quae coniectura etsi proxime accedit ad papyri lectionem, tamen minime est probanda propter eas quas Koerte (Burs. Jhrsb. 1911, 256) protulit causas. — 5. παραγενομένων pap.] προτεινομένων malint editores improbante Wilam. (l. c. p. 665); speciosissima est Blassii (l. c. p. 486) coniectura: παραγενομένων [τῶν ἐριζουσῶν θεῶν καὶ προτεινομένων] αὐτῷ probata Thiemio (p. 15) et Koertio (Burs. Jahresb. 1911, 255), quippe qua facillime et explicetur corruptela et intellegatur fabulae argumentum. — 6. ἀκινήτου pap.] ἀνικήτου malit Wilam. (l. c. 665). — 7. τῆς δ' pap.] παρὰ δ' probabiliter Blass (l. c. 486). — 11. φ[εύγει πρὸς] editores; φ[οβεῖται] Wilamowitz (l. c. 685) probante Thiemio (p. 15) et Koertio (Burs. Jahresb. 1911, 225), quod recipiendum esse videtur. — 12. ὥσπ[ερ χῆνα] Koerte (Herm. 1904, 483) prob. Wilamowitzio, Croisetio (Rev. 1904, 302), Thiemio (p. 16), quia Cratinus ut irrideret oloris filiam in eam avem eam quasi converterit, quae oloris esset simillima, sed minus nobilis. — Editores proposuerant supplenda ὥσπ[ερ τυρὸν] aut τάχιρος] coll. Ar. Ran. 588—590 aut ὥσπ[ερ γάρον] coll. Cratin. fr. 280 K. — 15. ὀκνούσης pap.] ἱκετευούσης malit Croiset (Rev. p. 303). — 20. ἐπαγηοχὼς recte Leeuwen (Mn. n. 1904, 446) ἐπαγειοχὼς pap.

Primis verbis, quae integra sunt, in medias res ducimur, in chori parabasin priorem (non alteram, ut vult Wilamowitz). Quae antecessissent, optime figuris in vasculis antiquis collatis cognoverunt Perdrizet (Rev. des ét. anc. 1905, 109 sqq.) et Thieme (p. 11 sqq.). Agitur fabula in monte Ida iuxta Alexandri pastoris casam. Postquam satyrorum chorus introductus est, advenit Mercurius Iunonam Minervam Venerem ad pulchritudinis iudicium ab Alexandro faciendum ducens. Sed Alexander dearum splendido aspectu vehementissime perterritus fugae se dat neque a Mercurio comprehendi aut reduci potest. Tum deae cum Mercurio abeunt, chorus autem in parabasi ad spectatores se convertit et περὶ τῶν ποιητῶν loquitur. Subito advenit Dionysus in illis regionibus vagans et a deis, quae rursus redeunt, iudex assumitur iudiciumque Alexandri fortasse habitu et persona usus exsequitur ita, ut Venerem pulcherrimam esse dicat. Postquam deae abierunt, Dionysus Spartam se confert et brevi cum Helena rapta revertitur, sed eodem fere tem-

pore etiam Achivi venisse ac terram vastare nuntiantur. Terrore perculsus Dionysus Helenam ut anserem indutam in qualo abscondit, ipse autem ut arietem sese induit. Sed iam advenit Alexander iisque detectis ad Achivorum naves nefarios duci iubet, Helenae vero precibus commotus ipsam retinet, ut uxor sit, Dionysum autem Achivis tradit; Dionysum satyri sequuntur. Dum Dionysus in servitutem traditur. Alexander epulas nuptiales parari iubet.

Fabula Pericles irridetur non tamen suo nomine et sua specie ut ab Aristophane Lamachus et Euripides in Acharnensibus, in Nubibus Socrates, sed per Dionysi speciem, *δι' ἐμφάσεως*, quae verba Leeuwen (Mnem. n. 1904, 446) sine causa in *δι' Ἀσπασίαν* mutat. — Cfr. Roemer. Zur Kritik u. Exegese p. 633, adn. 1.

Fabulam a. 430. doctam esse demonstravit Wilamowitz (l. c.) collato Hermippi fr. 44 K. Fallitur Thieme annum 429. statuens.

3.

εὐθὺς γὰρ ᾑμῴδεις ἀκούων τῶν ἐπῶν
τοὺς προσθίους ὀδόντας.

Phot. Berol. 53, 17: *αἰμῳδεῖν· καὶ τούτῳ προσεκτέον τὸν νοῦν, οἱ γὰρ πολλοὶ αἰμῳδιᾶν λέγουσιν ὥσπερ κυλοιδιᾶν, τοῦ Κρατίνου ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ ἀπὸ τοῦ αἰμῳδῶ κλίνοντος· εὐθὺς γὰρ κτέ. αἰμῳδεῖν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ τοὺς ὀδόντας μετὰ κνησμοῦ τινος ἀλγεῖν.* Cfr. Phryn. 14, 3 Borr.: *αἰμῳδεῖν· ἀττικώτερον. λέγεται δὲ καὶ αἰμῳδιᾶν.* Et. Gudian. p. 47, 1 Stef.: *αἰμῳδεῖν· σημαίνει τὸ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι μετὰ κνησμοῦ, ὡς καὶ αἱμάσσεσθαι· παρὰ τὸ αἷμα.* Hesychius: *αἰμῳδιᾶν· τὸ τοὺς ὀδόντας ναρκᾶν ἀπὸ ὁράσεως ἢ ἀκούσματος.* — Ar. Ran. 548. — Phryn. fr. 68 K. — Alloquitur his versibus aliquis aliquem, qui cum verba quaedam audisset vehementissime perterritus est. Possunt haec dici aut ad Dionysum, postquam detectus est, ab Alexandro graviter in eum invehente (cfr. argumentum) aut ad Alexandrum ipsum, quem in fabulae initio perterritum atque dearum conspectu obstupefactum effugisse Thieme p. 19 probare conatur. Ad Dionysum haec potius referenda esse cum Koertio (Burs. Jhrb. 1911, 257) puto.

4.

νικῷ μὲν ὁ τῇδε πόλει λέγων τὸ λῷστον.

Lex. Messan. 281 v 18: *καὶ νικῶ δὲ χωρὶς τοῦ ῑ· τὸ <δὲ> εὐκτικὸν ἔχει τὸ ῑ. Κρατῖνος Διονύσοις· ‚νικῶ μὲν τὸ τῇδε ποδὶ λέγω τὸν λῷστον'.* Chori sunt verba (⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ – ⏑ – ⏑).

Versum correxit Kock (Rh. M. 48, 239) probante Holzingero (Burs. Jhrsb. 1903, 294). Ad Cratini Dionysalexandrum rettulerunt Kock. (l. c. p. 238) et Herwerd. Collect. 3. Sed recte monet Koerte (Herm. 1904, 485) nullam esse causam, cur codicis lectionem Διονύσοις mutemus.

5.

ἀμπαλίνωρος.

Phot. Berol. 94. 24: ἀμπαλίνωρος· ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν. Φιλέταιρος Μελεάγρῳ (sequitur fr. 11 K). δοκεῖ δὲ Βοιωτιακὸν εἶναι τὸ ὄνομα. Κρατῖνος Θρᾴτταις (sequitur fr. 310 K), καὶ μετ' ὀλίγον ,ἀμπαλίνωρος'. σημαινει δὲ τοῦτο καὶ τὸ ὀπίσω καὶ τὸ ὀλίγωρον καὶ τὸ παλιμπόρευτον. καὶ ὁδὸν τὴν ἐπιστροφὴν οὐκ ἔχουσαν. Cfr. Suid. ἀμπαλίνορος (sic post Toup. I, p. 33 edidit Gaisf.; ἀμπαλίνορρος Blomfield Gloss. Aesch. Prom. 149)· ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν. Aliter Hesych. ἀμπαλίνωρον· τὸ ἀνακάμψαι πάλιν τὴν αὐτὴν ὁδόν.

6.

παλινῳδικοὶ ὕμνοι.

Lex. Messan. 282 v 20: π. ὕμνοι σὺν τῷ ι· Κρατῖνος Πανόπταις. — Cfr. Hephaest. 67, 16 Consbr.: παλινῳδικὰ... ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιεχομένοις· τὰ δὲ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὅμοιά ἐστιν, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιέχουσι. — Idem fere p. 61, 9.

7.

a καὶ πάντ' ἀναρροφεῖ

. . . . . .

b ταῦτ' εὐθὺς ὑποκαθήμενοι

ἀναρροφοῦσιν ἄνδρες.

Phot. Berol. 120, 23: ἀναρροφεῖ· Κρατῖνος Πανόπταις. ,καὶ κτέ' καὶ ,ταῦτ' κτέ'. Utrumque fragmentum ex eadem fabula Πανόπται petitum esse non est, cur dubitemus. Cfr. Hes. Suid. Et. s. v. ἀναρροιβδεῖν i. q. ἀναρροφεῖν.

8.

Μυρτῷον πέλαγος.

Lex. Messan. 280 v 20: Μυρτῷον πέλαγος σὺν τῷ ι. Κρατῖνος Πυτίνῃ. — Strabon. II, p. 124: πέλαγος... Μυρτῷον, ὃ μεταξὺ τῆς Κρήτης ἐστὶ καὶ τῆς Ἀργειας καὶ τῆς Ἀττικῆς. De maris nomine disputat Pausan. VIII, 14, 12.

9.

λυχνοκαυ(c)τεῖν.

Polluc. 10, 115 (p. 431, 4 Bekk.): καὶ λυχνοκαυστεῖν μὲν ἔφη Κρατῖνος ἐν τῷ Τροφωνίῳ. Sic legitur in cod. Laurentiano (E. Maas, Herm. 1880, 619) pro iis, quae Bekker ediderat: αὐτὸς (Herodotus II, 62) μὲν καὶ λυχνοκαΐαν εἴρηκεν, καὶ Κρατῖνος δὲ ἐν τῷ Τροφωνίῳ, unde Kock (fr. 227) Cratino verbum λυχνοκαΐαν tribuit. — Cfr. Phot. λυχνοκῶσα (λυχνοκοοῦσα Telecl. fr. 60 K)· λυχνοκαυτοῦσα. Hes. λυχνοκῶσαν· λυχνοκαυστοῦσαν. — Dion. Cass. 63, 20: τῆς πόλεως ἐστεφανωμένης καὶ λυχνοκαυτούσης.

10.

a βούλει μονῳδήσωμεν αὐτοῖς ἔν γέ τι;

. . . . . .

b οὐκ ἂν μονῳδήσειεν ἐκπεπληγμένος.

Lex. Messan. 280 v 11: μονῳδεῖν σὺν τῷ ῖ· Ἀριστοφάνης (fr. 32 D)· ‚εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας καὶ τάξ αὐτοῦ'. Κρατῖνος Ὥραις ‚βούλει κτλ.', καὶ πάλιν ‚οὐκ ἂν κτλ.' μονῳδία σὺν τῷ ῖ, ἡ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι, καὶ μονῳδεῖν τὸ θρηνεῖν· ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσιν, ἐκαλοῦντο δὲ ἀπὸ σκηνῆς αἱ τῶν ὑποκριτῶν. Κρατῖνος Ὥραις. — Cfr. Phot. et Suid. s. v. μονῳδεῖν et μονῳδια. — Hes. μονῳδεῖ· μονοθρηνεῖ· μονῳδία λέγεται, ὅτε εἷς μόνος τὴν ᾠδήν, οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς ᾄδει.

11.

ἀναγωγή.

Phot. Berol. 109, 16: ἀναγωγή· ἐπὶ πλοῦ· Κρατῖνος Ὥραις. Cfr. Hes. ἀναγωγή·... ὁ ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τροίαν ἀπόπλους. Suid. ἀναγωγή· ὁ τῶν νεῶν ἔκπλους.

12.

ἀνεκάς.

Phot. Berol. 129, 13: ἀνεκάς· ψιλῶς, τὸ ἄνω λέγουσι, καὶ ἀνέκαθεν τὸ ἄνωθεν. Εὔπολις Αὐτολύκῳ (fr. 50 K) καὶ Κράτης Ἥρωσι (fr. 10 K) καὶ Κρατῖνος Ὥραις. Phryn. 32, 11 Borr.: ἀνεκάς· Ἀττικῶς· καὶ σημαινει τὸ ἄνω. Cfr. Bekk. Anecd. 395, 24. — Suid. s. v. ἀνεκάς. — Ar. Vesp. 18. φέρειν — ἀνεκὰς εἰς τὸν οὐρανόν.

ἀνεκάς] ἀνέκας cod. b.

13.

ἀνεφθάρη.

Phot. Berol. 135, 2: *ἀνεφθάρη· ἀντὶ τοῦ μετὰ φθορᾶς ἀνέστη. Κρατῖνος Ὥραις.* Cfr. Ar. Av. 916: *κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης;*

14.

ἀντίδοσις.

Phot. Berol. 147. 23: *ἀντίδοσις· οὐ μόνον ἐπὶ τριηραρχίας, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς οἵου τε ἀποδοθῆναι· Κρατῖνος Ὥραις.*

Κρατῖνος] *κρα*ᵗ cod. *b*, quod compendium alioqui pro nomine *Κράτης* usurpatur.

Ex incertis fabulis.

15.

αὐτόνομοι.

Lex. Sabbait. 1, 12: *αὐτόνομοι· Κρατῖνος. καὶ Ξενοφῶν Λακώνων πολιτείᾳ* (3, 1)· *‚αὐτονόμους ἀφιᾶσιν'.* — Cfr. Polyb. IV, 27, 5: *ἀφιέντες τὰς πόλεις ἐλευθέρας καὶ αὐτονόμους.* — Plut. Rom. 27. *ἀβασίλευτον ... καὶ αὐτόνομον πολιτείαν.*

16.

Philetaer. Vatic. (Cohn, Rh. Mus. 1888, p. 413): *λαγὼς διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου ὁ χερσαῖος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. λαγὸς δὲ ὁ ἀστεῖος* (leg. *θαλάσσιος*), *φασὶν δὲ τοῦτον καὶ ἰὸν ἔχειν, ὅθεν καὶ τοὺς πονηροὺς ὁ Κρατῖνος λαγοὺς* (l. *λαγῶς*) *καλεῖ.* — Cfr. Phryn. 186 Lob.: *λαγὼς ὁ Ἀττικός, διὰ δὲ τοῦ ō λαγὸς ὁ Ἴων.* Athen. IX, 400 d: *λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγὸς ὡς ὁ Σοφοκλῆς.* De leporis marini vi venefica cfras testimonia, quae collegit Kock ad Amipsiae fr. 18.

17.

πατρικὸς ὢν ξένος
τάδε πυνθάνομαί σου.

Philetaer. Vatic. (Cohn, Rh. M. 1888, p. 414): *πατρικὸς φίλος, οὐχὶ πατρῷος, καὶ ὁ Κρατῖνος· πατρικὸς ὢν ξένος πυνθάνομαι τάδε σου.* Versus distribuit Cohn. Cfr. Ammonius p 108 Valcken: *πατρῷα ... τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα· πατρικοὶ δὲ ἢ φίλος ἢ ξένος.* Thuc. VIII, 6: *πατρικὸς ξένος.* Ar. Av. 142. *πατρικὸς φίλος.*

18.

ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται.

Phot. Berol. 23, 4: ‚ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται· χαριεστάτη ἡ σύνταξις καὶ ἱκανῶς πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμῳδικὴν χάριν. σημαινει δὲ τοὺς ἀδεῶς κλέπτοντας. οὕτως Κρατῖνος. Idem fr. in Bekk. An. 331, 11 sine poetae nomine editum Kock. in Adespotis (fr. 662) collocaverat. Similiter Suid. (ἱκανῶς πεπαιγμένη) et Paroem. Gr. II, p. 243, 16 Leutsch. (ἱκανῶς πεπαιδευμένη). Kock. suspicatur poetam scripsisse: ἄγουσ' ἑορτὴν <ἐνθάδ'> οἱ κλέπται i. e. Athenis.

19.

ὥστε δίκας τ' ἀδίκους νικᾶν ἐπὶ κέρδεσιν αἰσχροῖς.

Phot. Berol. 32, 4: ἄδικος δίκη· ἡ ἐκ συκοφαντιας γινομένη, ὡς Κρατῖνος· ‚ὥστε κτέ'.

ἀδίκους cod. *b*] ἀδίκας cod. *a*. — νικᾶν corr. Wilam.] νικᾷ cod. *a b*. — γινομένη cod. *b*] γενομένη cod. *a*.

20.

γλῶττάν τε σοι
δίδωσιν ἐν δήμῳ φορεῖν
καλῶν λόγων ἀείνων,
ᾗ πάντα κινήσεις λέγων.

Phot. Berol. 37, 1: ἀείνως γλῶσσα καὶ ἀεινως φωνὴ καὶ ὀργὴ καὶ ἐπιθυμια, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων, χρῶ. Κρατῖνος· ‚γλῶσσαν κτέ' ...τὸ δὲ ‚γλῶσσα ἀείνως' πάνυ καινὸν καὶ ἐναργῶς εἴρηται ἐπὶ τῆς δεινῆς εἰπεῖν. Idem fragmentum e Bekk. An. 347, 7 excerptum Kock. in Adespotis (fr. 37) collocaverat. Versus sic distinxit Mein. Naber autem (Mn. n. VIII. 433) tetrametros iambicos constituit: γλῶττάν τέ σοι δίδωσιν | <θησαυρὸν> ἐν δήμῳ φορεῖν καλῶν λόγων ἀείνων, | ᾗ πάντα κινήσεις λέγων. Periclem spectari recte suspicatur Reitz. (p. XVIII) probante Koertio (Burs. Jahresb. 1911. 259), Leeuwen autem (Mn. n. XXXV, 255) collato fr. 186 K e Pytine haec excerpta esse atque ad ipsum Cratinum dici suspicatur, quamquam ipse profitetur Reitzensteinii opinioni illud ἐν δήμῳ favere. Cratini locum imitatus esse videtur Aristoph. Eq. 213 sqq. et 637.

1. γλῶτταν Bekk.] γλῶσσαν cod. *b*. — 4. κινήσεις cod. *b* et Bekker] νικήσεις Mein. Ko. collatis Ar. Eq. 93. Nub. 432. Lectio tradita servatur simili Ar. loco Eq. 213: τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα κτλ.

21.

ἀκοῦcαι ὀργῶ.

Phot. Berol. 64, 4: *ἀκοῦcαι ὀργῶ· Κρατῖνός φηcιν, ἀλλὰ καὶ Θουκυδίδης* (IV, 108). *‚Λακεδαιμονίων ὀργώντων'. cημαίνει δὲ τὸ ὀργᾶν <τὸ> πάνυ ἐπαιρεcθαι πρὸς τὸ πρᾶξαί τι ἢ ἀκοῦcαι. καθόλου δὲ ποικίλως χρῶνται τῷ ὀνόματι.* Cfr. Phryn. p. 8, 12 Borr.: *ἀκοῦcαι ὀργῶ· cημαίνει τὸ πάνυ ἐπαίρομαι πρὸς τὸ πρᾶξαι τι ἢ ἀκοῦcαι.*

22.

ἄκος περίαπτον.

Phot. Berol. 66, 19: *<ἄ>κος περίαπτον· Ἀττικῶς εἴρηται. κέχρηται τῇ cυνθήκῃ Κρατῖνος.* Cfr. Phryn. 26, 11 Borr.: *ἄκος περίαπτον· Ἀττικῶς εἴρηται κατὰ cύνθεcιν <μετὰ> τοῦ ἄκος. τὸ δὲ περιαπτον κατὰ μόνον <ἐπὶ τοῦ περιάμματος> καθωμίληται.* Bekk. Anecd. 369, 10: *ἀ. π. Ἀττικῶς εἴρηται.*

περίαπτον Reitz.] περιαπτόν cod. *b*.

23.

ἄμαχον πνῖγος.

Phot. Berol. 88, 21: *ἄμαχον πνῖγος· τὸ ὑπερβάλλον κατὰ τὴν ἰcχύν, ὡς μηδὲ μαχέcαcθαι πρὸς αὐτό. οὕτω Κρατῖνος· ἐρεῖc δὲ καὶ ἄμαχον πρᾶγμα* (Men. fr. 406, 3 K) *καὶ ἄμαχος χειμών.* — Cfr. Phryn. 22, 8 Borr.: *ἄμαχον τὸ κακόν· ὑπερβολικῶς, πρὸς ὃ οὐκ ἄν τιc μαχέcαιτο.*

ἐρεῖc δὲ Reitz.] ἐρεῖcθαι δὲ cod. *b*.

24.

ἀναιδὲc καὶ θρacὺ βλέπειν.

Phot. Berol. 111, 23: *ἀναιδὲc καὶ θρacὺ βλέπειν· ἀναιδὴc μὲν καὶ θρacὺc καθωμίληται. τὸ δὲ πρῶτον καινῶc εἴρηκε Κρατῖνος. ἡ λέξιc Φρυνίχου* (p. 14, 6 Borr.).

τὸ δὲ πρῶτον Reitz.] τὸ δὲ ᾱ cod. *b*.

25.

ἐκcκυζᾶν.

Phot. Berol. 122, 3: *ἀνacκυζᾶν· ἐπὶ τοῦ ἐξοιcτρεῖν καὶ ἀκολαcταίνειν. καὶ ἐκcκυζᾶν Κρατῖνος, Φρύνιχος* (fr. 6 D) *δὲ cκυζᾶν.* Cfr. Phryn. 18, 13 Borr.

26.

ἀνημέρωτος γῆ.

Phot. Berol. 137, 7: *ἀνημέρωτος γῆ, ἡ ὕλης ἀνάμεcτος καὶ μὴ*

κεκαθαρμένη πρὸς γεωργιαν. Σοφοκλῆς καὶ Κρατῖνος. Cratinum a Sophocle mutuatum esse apparet.

27.

ἄνθρωπος φιλοπραγματίας.

Phot. Berol. 140, 17: ἄνθρωπος φιλοπραγματίας· πεποιηται μὲν ἡ φωνὴ ὁμοίως τῷ λημματίας, δηλοῖ δὲ τὸν φιλοῦντα καὶ σπουδάζοντα πάντα τρόπον μεταχειρίζεσθαι πράγματα. οὕτως Κρατῖνος. Eadem verba e Phryn. 2, 1 Borr. excerpta Kock. in adesp. (fr. 841) collocaverat. Cfr. Suid. ἀνθρ. φιλ.· ἐπὶ πολυπράγμονος.

λημματίας Hilgard. BphW. 1907, 619] λήμματι falso edidit Reitzenstein.

28.

ἀνομίαν.

Phot. Berol. 143, 24: ἄνομον κατηγορίαν· ὁ αὐτὸς (Lysias), ἀνομιαν δὲ Κρατῖνος, ἀνόμως δὲ Φιλύλλιος (fr. 2 D), ἀνόμημα δὲ Λυσίας.

Fragmentum dubium.

29.

⏑ — ⏑ τὸν θεὸν δ' ἐμοῦ κλύων σέβε,
ὡς ὄντα — ⏑ μάντιν ἀψευδέστατον.

Lex. Sabbait. 4, 13: ἀψευδέστατος μάντις· Κρατῖνος· ‚τὸν θεὸν κτλ.' Versus constituit Kock (RhM. 1893, 580). Reinach (Rev. des ét. Gr. 1892, 323) H. Weilium secutus ὡς delet atque hosce versus statuit: τὸν θεὸν δ' ἐμοῦ | κλύων σέβ' ὄντα κτλ. — Sed num versus recte tribuantur Cratino, valde dubitandum est, nam ‚Ζεὺς ἐν θεοῖσιν μάντις ἀψευδέστατος' (Aristid. II, p. 51 = Eurip. fr. 1110 N²) Euripidis aut potius Archilochi sunt.

Cfr. Cratet. fr. 6 D.

DIOCLES.

1.

ἀργυροθήκη.

Philetaer. Vatic. (Cohn, Rh. Mus. 1888, 415): ἀργυροθήκη· τὸ νῦν ἀργεντάριον καλούμενον, παρὰ Διοκλεῖ ἔστι δὲ οὗτος τῆς ἀρχαιας κωμῳδιας ποιητής. — Cfr. Polluc. X, 152: ἀργυροθήκην δὲ Ἀντιφάνης ἐν Μίδωνι (fr. 157 K) εἴρηκεν. — Hes. ἀργυροθήκη· τὸ εἰς ἀργύριον γραμματεῖον (ὃ καὶ Βοιώτιον καὶ κοῖλον λέγεται).

DIPHILUS.

Ex incertis fabulis.

1.

ἀθετεῖν.

Phot. Berol. 40, 1: ἀθετεῖν· ἐπὶ τοῦ μὴ ἁρμόζειν. Δίφιλος κέχρηται. Idem omisso Diphili nomine etiam Bekk. Anecd. 350, 19.

2.

Ἀμισόν.

Phot. Berol. 92, 11: Ἀμισόν· τὴν πόλιν ἀρσενικῶς Διφιλος εἶπεν. De Amiso, Ponti urbe, cfr. Steph. Byz. λέγεται καὶ Ἀμίσιος, ὡς Φίλων ἐν τῷ περὶ πόλεων. Vitiose Suid. Ἀμισός, ὄνομα πόλεως, οἱ δὲ Ἀμησός διὰ τοῦ η̄ καὶ Ἀμησηνός. — Strabon. 12 p. 543 et alibi saepe.

Ἀμισόν Reitz.] Ἄμισον b.

EPILYCUS.

1.

πλοῖόν τε λαβὼν κατ' ἐμαυτὸν
κἀμφίβληστρον τήν τε τρίαιναν.

Phot. Berol. 99, 10: ἀμφίβληστρον· Ἐπίλυκος Κωραλίσκῳ· ,πλοῖόν τε κτέ.' οὕτως δὲ καὶ Στράττις (fr. 7 D). — ἀμφίβληστρον (rete) et τριαινα (fuscina) instrumenta piscatoria sunt. Polluc. X, 132: τὰ δὲ ἁλιέως σκεύη... ἀμφίβληστρον... τριόδους τριαινα. Cfr. Suid. ἀμφιβληστρον· τὸ δίκτυον.

Κωραλίσκῳ Reitz.] καρανίσκω b.

EUBULUS.

1.

ἐκεῖνος δ' ἦν ἰσχυρὸς σφόδρα καὶ ἀτεράμων, ὃς με κλάουσαν τότ' οὐκ ἠλέησε.

Phot. Berol. 137, 1: ἀνηλέητος· οὐ μόνον ἀνηλής. Εὔβουλος Δαναάῃ· ,ἐκεῖνος κτέ.' — Phryn. 46, 2 Borr.: ἀνηλέητος· καὶ ἀνηλής <ἄμφω δόκιμα>. — In Eubuli verbis deest vox necessaria ἀνηλέητος, qua re fragmentum vix sanum esse potest. Herw. (BphW. 1907, 286) verba ἰσχυρὸς σφόδρα glossema vocis ἀτεράμων esse putans hos versus restituere conatur: ἐκεῖνος ἦν | <ἀνηλέητος> κἀτεράμων, κλάουσαν ὃς | οὐκ ἠλέησέ με τότε. Probabilius Leo (Herm. 42, 155):

ἐκεῖνος ἰcχυρὸς cφόδρα
ἣν κἀτεράμων
<κἀνηλέητος>, ὃς κλάουσαν τότε
οὐκ ἠλέησεν.

Queri videtur Danae de vi sibi a Iove illata.

Nomen fabulae Δανάη adhuc ignotum erat. Eodem indice usi sunt Apollophanes (Kock I, 707) et Sannyrio (Ko. I, 794).

2.

νόθος, ἀμφίδουλος, οὐδαμόθεν οὐδείς, κύων.

Phot. Berol. 100, 17: ἀμφίδουλος· ὁ ἐξ ἑκατέρων τῶν γονέων δοῦλος· ἔστι παρ' Εὐβούλῳ ἐν Πεντάθλῳ ἡ λέξις· ‚νόθος κτέ.' — Hes. ἀμφίδουλος· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων δοῦλος. Idem exhibet Eust. 1445, 50 et Et. Magn. 87, 54. — Polluc. V, 162: ἐπὶ τοῦ μηδενὸς ἀξίου εὔωνος, οὐδεὶς οὐδαμόθεν... ὃν πολλοῦ ἄν τις ἡγήσαιτο τοῦ μηδενός... εὐκαταφρόνητος... οὐδὲ τοῦ τυχόντος ἄξιος. Cfr. [Eur.] Ion. 594: μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν κεκλήσομαι. — Ad Diogenem cynicum haec referri posse putat Reitzenstein p. XXIV. — Nomen fabulae Πένταθλος (vir quinque palmarum) adhuc ignotum erat; eodem indice usus est Xenarchus (Kock II, p. 468).

κύων *b*] κλύων malit Naber (cf. Leeuwen Mn. n. XXXV, 365) παρατραγῳδοῦντος esse verba suspicatus. Nil opus.

EUPOLIS.

1.

ὡς ἦρξε περὶ Μίνῳαν αὐτὸς οὑτοσί.

Lex. Messan. 280 v 5: Μινῷος cὺν τῷ , καὶ Μίνῳα τὸ παρεσχηματισμένον, ᾧ cυνεξέδραμε καὶ τὸ μονογενὲς ὄνομα Μίνῳα ἡ νῆcος, κτητικοῦ γὰρ τύπου. cημειωτέον δέ, ὅτι προπαροξύνεcθαι αἰτεῖ ἡ cυcτολὴ τοῦ α. Εὔπολις Ἀcτρατεύτοις, ὡς ἦρξε κτλ.' ...τῇ γὰρ cυcτολῇ ταύτῃ ἀκολουθήcει καὶ τὸ προπαροξύνεcθαι. — De Minoa insula conferas quae adnotavi ad Alcaei fr. 1.

2.

ὅμοιον ᾄδειν· οὐ γὰρ ἔcτ' ἄλλως ἔχον.

Phot. Berol. 48, 9: ᾄδειν ὅμοιον· καινοτάτη ἡ cύνταξις καὶ Ἀττικῶς, εἰ καί τις ἄλλη, εἰρημένη. cημαίνει δὲ τὸ μάτην λέγειν, ὡς εἰ καὶ ἄλλος ᾄδειν ἐθέλοι τις ἐν οὐδενὶ πράγματι ἀνυcίμῳ. Εὔπολις ἐν Ἀcτρατεύτοις· ‚ὅμοιον κτέ.' — Phryn. 20, 1 Borr.: ᾄδειν

ὅμοιον· σημαίνει τὸ μάτην λέγειν. τὸ γὰρ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ μάτην λέγειν. Cfr. Ar. fr. 7 D.

ἔχον (ut ὅμοιον) Wilam. Sitz. 1907, 5] ἔχων *b*, ἔχειν Reitz.

3.

ἀνδρογύνων ἄθυρμα.

Phot. Berol. 127, 10: ἀνδρογύνων ἄθυρμα· Εὔπολις ἐν Ἀστρατεύτοις· τοὺς ἄνδρας μὲν τὸ σῶμα φύντας, εἰς γυναῖκας δὲ σφᾶς αὐτοὺς ἀφέντας καὶ τὰς τούτων ἐπιτηδεύσεις ἐπιτηδεύοντας οὕτως ἔλεγον. Phryn. 17, 13 Borr.: ἀνδρόγυνον (l. -ων) ἄθυρμα· εἰ θέλοις γύννιν τινὰ σκῶψαι, χρήσαιο ἄν, unde Kock. fr. ad. 839 sumpserat. Cfr. Suid. et Bekk. An. 393, 29: ἀνδρογύνων· ἀσθενῶν, γυναικῶν καρδίας ἐχόντων. — Ex hoc fragmento index fabulae restitui potest, qui fuit: Ἀστράτευτοι ἢ Ἀνδρόγυνοι.

ἀνδρογύνων Wilam. Sitz. 1907, 5] ἀνδρόγυνον *b*. — Herw. BphW. 1907, 286 in fine scribendum esse putat ἔλεγεν (sc. Εὔπολις) pro ἔλεγον, quia solus Eupolis ita viros effeminatos appellaverit. At cfr. Plat. Conv. p. 189 e: ἀνδρόγυνον... νῦν οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει ὄνομα κείμενον.

4.

τι δῆτ' ἄν, εἰ μὴ τὴν ἀμίδα καθεῦδ' ἔχων;

Phot. Berol. 91, 20: ἀμίδα· δασέως. ‚τί δῆτ' κτέ'. Εὔπολις Αὐτολύκῳ. ‚Quid factum esset, nisi —'.

5.

αὔλησον ταύτῃ κύκλιον ἀναβολήν τινα.

Phot. Berol. 107, 12: ἀναβολή· προοίμιον διθυραμβικοῦ ᾄσματος. Εὔπολις Βάπταις· ‚αὔλησον κτλ.' — De prooemio carminis, quod ἀναβολή vocabatur, cfr. Ar. Pac. 830: ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι, ubi scholiasta explicat: τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων subiungitque Hom. Od. *a*, 155: ἤ τοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο. — Antiatt. Bekk. 80. 1: ἀναβολὴν ᾠδῆς· ὡς λέγουσιν ‚ἄνω βάλε ἡμῖν'. — Aristot. Rhet. 3, 9: αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαι. — De voce κύκλιος cfr. Ar. fr. 149, 10 K, Callim. Del. 313: σὺν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ κύκλιον ὠρχήσαντο.

αὐτῇ Reitz.] αὐτὴν *b*. — Fort. leg. cum Wilam. (Sitz. 1907, 9) αὔτη: auletricem aliquis in convivio adhortari videtur, ut carmen tibia canere incipiat.

6.

οὐκ ἀνέχομ' αὐτόν· ἀντιπράττει παρὰ μέλος.

Phot. Berol. 135, 15: <ἀ>νέχεσθαι τοῦτον, οὐχὶ τούτου, Εὔ-

πολις Βάπταις· ,οὐκ ἀνέχομαι κτλ.' — Eust. 725, 54: 'Αττικοὶ γοῦν τὸ ὑπερορᾶν αἰτιατικῇ ἀσυνήθως συντάσσουσιν· οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀνέχεσθαι. — Ad rem cfr. Hom. Od. ρ, 13 cum interpretatione Eust. 1853, 57: οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι... ἤγουν οὐδεὶς ἀργὸς τραφήσεται παρ' ἐμοί... τὸ δὲ ἀνέξομαι ἀεργὸν τῆς ἀρχαιας 'Ατθίδος· οἱ γὰρ ὕστεροι γενικῇ συντάσσουσι τὸ ἀνέξομαι. De locutione παρὰ μέλος cfr. Plat. Phil. 28 b, Critia. 106 b.

7—12.

M. G. Lefebvre (Pap. de Ménandre p. XXI—XXVI, tab. XLIX—LIII) Menandri fragmentis nova fragmenta sex tribus laciniis ex eodem dolio postmodo protractis utrinque conscripta adiunxit, quae e veteris comoediae fabula aliqua excerpta esse iam ipse sensit Aristophani ea dubitabundus adsignans. Eupolidis Demorum haec esse viderunt A. Koerte (BphW. 1911, 1547) collatis secum Eupol. fr. 108 K et fr. II a v. 1 sq. et J. Leeuwen (Museum, Leiden 1912, 154 et Mnem. nov. 1912, 129 sqq.). Fragmenta maximam partem misere habita supplere atque explicare studuerunt praeter editorem et Croisetium imprimis J. Leeuwen (Mnem. n. 1912, 129—136 [nobis L_1] et ibid. p. 208 [nobis L_2]) adiuvantibus Hartmano et Nabero, A. Mayer (BphW. 1912, 830—832), P. Maas (BphW. 1912, 861—2), A. Koerte (Herm. 1912, 276—313), qui et textum quantum poterat emendavit et argumentum enucleare conatus est, adiuvante Wilamowitzio.

7. Fragm. I a (1)

καὶ δῆ<θ>ε Πείσανδρ[ο]ν̣ διε-
στράφθαι χθὲς ἀριστῶντά φα-
ς̣', ἐπ<ε>ὶ ξέν<ω>ν τιν' αὐτοῦ
οὐκ ἔφασκε θρέψειν.
5 Παύσων δὲ προς<σ>τὰς Θεογένει
δειπνοῦντι πρὸς τὴν καρδίαν
τῶν ὀλκάδων τιν' αὐτοῦ
κ]λέψας ἅπαξ διέστρεφεν·
α]ὐτὸς δ' ἔκειθ' ὁ Θεογένης
10 τ]ὴν νύχθ' ὅλην πεπορδώς·
<δια>σ̣τρέφειν οὖν πρῶτα μὲν χρὴ Καλλιαν
τοὺς ἐν μακροῖν τειχοῖν δ' ἄμ', ἀ-
ρι]στ<ητ>ικώτεροι γάρ εἰσιν ἡμῶν·
Νικήρατόν τ' Ἀχαρνέα

15]ς̣ιν διδόντα χοίνικας
]ε̣ον ἑκάστωι
]νη τῶν χρημάτων
οὐδ' ἃ]ν̣ τριχὸς πριαιμην
]ν
20]π̣ο̣ς.

1. δῆθε Maas coll. Eur. El. 268] δηδε pap.; δὴ δὲ Lef. Koe., δῆλα Leeuw., δῆτα Hartman. — 3. ἐπεὶ Hartman probantibus Mayero et Maasio] επι pap.; ξένων Leeuw. Koe.] ξενοιν pap., ξένον Hartm. Wilam. — οντ', quod in papyro post τιν' legitur, delevit Maas coll. v. 7; pro ὄντ' reponit Wilam. et Koe. ὅστις, traditum αὑτοῦ in αὐτὸν mutantes: ὄντ' ἄσιτον malit L_2, ὄντ' ἄλουτον Hartm. coll. Ar. Av. 1554. — 5. προσστὰς Leeuw. Koe. Maas] προστας pap. — Θεογένει Lef. alii] Θεογονει pap. — 8. κλέψας Lef. Koe. Maas] βλέψας L_1. — Verbum διαστρέφω obscoenam habere significationem (‚penitus in culum irrumpere') recte cognoverunt Mayer et Maas; tum autem illud ὀλκάδων de mulierculis dictum est (cfr. Anth. Pal. V, 160). Sed non omnia hic perspicua sunt, ut ἅπαξ, pro quo ἀπρὶξ reposuerit Maas, et imperf. διέστρεφεν. — 9. pro αὐτὸς a Lef. suppleto suspicatur Maas λυτός aut πλυτός aut χυτός. — 11. διαστρέφειν primus Croiset, tum alii] στρεφειν pap.; τρέφειν μὲν οὖν L_1, <νῦν δια>τρέφειν οὖν πρῶτα μὲν L_2. — 11. ϑ' ἅμ' pap.] ϑαμά Naber. — 13. ἀ[ρι]στ<ητ>ικώτεροι L_2 coll. Eupol. fr. 130 K (ἀριστητικός· Εὔπολις Δήμοις) prob. Maasio] ἀστικώτεροι Lef. Koe. — εἰσιν sine causa delevit Wilam. Koe. — 15. παι]σὶν dubit. Koe., [εἴκο]σιν Crois., κριϑῶ]ν L_1, τροφὴ]ν L_2. — 16. ἢ καί τι πλέ]ον Crois., [μεμαγμένω]ν L_1, [τρεῖς ἀλφίτω]ν L_2; τρεῖς οὔ τι πλέ]ον Wilam., [δύ' οὔ τι πλέ]ον optime Koe. — 17. [ἐγὼ δὲ τἀπίλοιπα δ]ὴ L_2. — 18. [οὐδ' ἃ]ν Leeuw. Koe.

8. Fragm. I b (2).

ὡς φης παν ..ει ...ε]ι κἄξιοι δημηγορεῖν,
χϑὲς δὲ καὶ πρώην παρ' ἡμῖν φρατέρων επιι[
κοὐδ' ἂν ἠττίκιζεν, εἰ μὴ τοὺς φίλους ηἰς̣χύν[ετο,
τῶν ἀπραγμόνων γε πόρνων κοὐχὶ τῶν σεμνῶν [τις ὤν,
5 ἀλλ' ἔδει νεύσαντα χωρεῖν εἰς τὸ κινητήρ[ιον,
τῆς ἑταιρ<ε>ίας δὲ τούτων τοὺς φίλους ἑσκ[
ταῖς στρατηγίαις δ' ὑφέρπει καὶ τρυγωιδ[
εἰς δὲ Μαντίνε<ι>αν ἡμᾶς οὗτος οὐ μεμ[
τοῦ ϑεοῦ βροντῶντος ὑμῖν οὐδ' ἑῶν[τος
10 εἶπε δῆς<ειν> τοὺς στρατηγοὺς πρὸς βίαν [ἐν τῷ ξύλῳ·
ὅστις οὖν ἄρχειν τοιούτους ἄνδρας[
μήτε πρόβατ' αὐτῷ τεκνοῖτο, μ<ή>τε <γ>ῆ κ[αρποὺς φέροι.
ΑΡ ὦ γῆ πατρῴα χαῖρε· σὲ γὰρ ἀσπ[άζομαι
πασῶν πόλεων ἐκπαγλ[οτάτη...
15 ΣΜ τὸ δὲ πρᾶγμα τί ἐστι; [...

χαίρειν δέ φ[ημι...
πανταπ̣..[
πρ̣α̣[

1. Priores litterae valde dubiae sunt. — κἄξιοι Leeuw., κάξιοῖ Koe. — 2. in fine ἐδεῖ[τ' ἔτι] Le., ἔρη[μος ἦν melius Koe. — 3. εἰ Le. Koe.] η pap. — ηἰcχύν[ατο] Le. Koe. — 4. γε Le. Wilam. Koe.] τε pap. — in fine [τιc ὤν] optime suppl. Leeuw. probante Mayero; [τινας] Wilam. Koe. — 5. κινητήρ[ιον] Koe.; βινητήρ[ιον] Leeuw, quamquam ipse apte confert Herodae Mim. V, 2 et illum Κινηcίαν Aristophaneum. — 6. ἑταιρ<ε>ίας correxi] ἑταιρίας pap. Lef. alii. — in fine ἐcκ<ἐμμεϑα> L_1, ἔcκ[ωπτ' ἀεί] L_2, ἐcκ[εύακεν] Koe., ἐcκ[ώψαμεν] probabiliter Mayer. — 7. τρυγωιδ ίας ποιεῖ] Lef., τρυγωιδ[οῖc μέμφεται] Leeuw., τρυγωιδ[ίαν δάκνει] speciose Koe. — 8. Μαντίνε<ι>αν ed. alii] Μαντινεαν pap. — in fine μεϑ[ῆκε δή] dubitanter Crois., μετ[ήγαγεν] Leeuw., μέμ<νηcϑ' ὅτι] optime Wilam. — 9. illi ουκ in papyro secunda manu δ superscriptum agnovit Koe., qui proponit legendum οὐδ' ἐῶν,τοc ἐμβαλεῖν], (ἐμβαλεῖν etiam Wilam.) aut cυμβαλεῖν; οὐκ ἐῶν [καλόν τι δρᾶν] Crois., οὐκ ἐῶν[τοc cυμμαχεῖν] Leeuw. — 10. εἶπε δήcειν Wilam. Koe.] ειπε δηcῦ Lef. in pap., δηc' ε (aut δ) agnoscit in pap. Koe., εἶπε δή· cὺ Crois., εἶπε δὴ cὺ Leeuw. — in fine [ἐν τῷ ξύλῳ] suppl. Wilam. Koe.; [διαφϑερεῖc] Crois, [αἱρούμεϑα] Leeuw. — 11. in fine [αἱρεῖταί ποτε,] speciose Wilam. Koe., [οὐ κακὸν δοκεῖ,] Crois., [ἡγεῖται καλόν,] Leeuw. — 12. μήτε γῆ κ[αρποὺc φέροι] Leeuw., μήτε γῆ κ[αρπὸν φέροι] Wilam. — 13. ἀcπ[άζομαι] Crois. Leeuw. Koe. — 14. ἐκπαγλ[οτάτη καὶ φιλτάτη Koe.] εκπαγκλ. pap.; ἐκπαγλ[ότατ' οὖν ἧc μοι φίλη] Crois., ἐκ παγκαλ[... Leeuw. — 16. φ[ημι] suppl. Koe. — Personas quae colloquuntur esse Aristidem et Solonem putat Leeuw. pro illo ϹΜ, quod Lef. legit, reponens ϹΟΛ; Jensen (apud Koert.) ΠΙΔ agnoscit atque coll. III a 16 ἐΠΙΔΑΥΡΙΟϹ fuisse suspicatur. Koerte v. 13—14 et 16 sq. eidem personae tribuit, cuius nomen fort. ab ΑΡ incipiebatur, versum autem 15 alteri personae, cuius nomen excidit.

Fragmentum II a (3).

ϑέρμαινέ ϑ' ἡμῖν καὶ ϑύη] π̣έττειν τι[νὰ
κέλευ', ἵνα cπλάγχνοιcι] cυ̣γγενώμ[ε]ϑ̣α̣.
(Χορ.) εἶέν' κελεύcω] τ̣αῦτα καὶ πεπράξεται
].cecϑε τοὺc Δήμουc ὅcῳ
5]οι νῦν διακείμενοι
]κ' ἤρχετον cὺ καὶ Cόλων
ἤβηc ἐκείνηc ν]οῦ τ' ἐκείνου καὶ φρενῶν
]c.[?]ηδ[..]μάτων
]οι[..] — cυχνὴ
10 εἴ] χεται
]τον ἢ
π]ρόcϑεν
]μὴ προδῷc

τὴ]ν προϑυμίαν
15 Μ]υρωνίδην
]ο῾ὗς ἀνήγαγεν
] ἀσπάσασϑαι
κ]α[ραδ]οκῶ.

v. 1—2. supplevit Koe. ex Eupol. fr. 108 K. — Idem vv. 3—6 supplet: [εἶεν· κελεύσω] ταῦτα, καὶ πεπράξεται, | [ὑμεῖς δ' ἄρ' αἰσϑή]σεσϑε τοὺς Δήμους ὅσῳ | [πάντες κάκιον εἰ|σὶ νῦν διακείμενοι | [ἢ πρόσϑεν, ἡνί]κ' etc. — 6. οὐ]κ Leeuw. — 7. [ἥβης τ' ἐκείνης ν]οῦ τ' probabiliter supplet. Wilam. coll. Cratin. fr. 65 K: ἥβης ἐκείνης, νοῦ δὲ τοῦδε καὶ φρενῶν. — 8. ἐ[πιτ]ηδ εὐ]μάτων suppl. Koe. — Idem supplet: v. 10. οἴ]χεται, v. 12. π]ρόσϑεν, v. 14. τὴ]ν, v. 15. Μ]υρωνίδην, quod etiam Leeuw. et Wilam. proponunt, v. 18. κ]α[ραδ]οκῶ.

10. Fragmentum II b (4).

[α]ὐτὸς γὰρ ως.[
ἄνδρες ωνη[
ντες ἐν τοίαισιν ἡ-
δοναῖσι κείμεϑα.
5 ἐπ]εὶ δ' ὁρῶ τοὺς ἄνδρας ἤδη τυχη[
καϑ]ημένους, οὓς φασιν ἥκειν παρ[
].εα μὲν δὴ τῶν φίλων προστη[
]ος ὀρϑὸς ἑστηκὼ[ς πάρε]στ' αὐτῶν.[
ὁ Μυ]ρωνίδης, ἐρώμεϑ' [α]ὐτὸ[ν
10 εἰπέ μοι ὦ[
μόλις ε[
πρὸς πολλῶν[
φρά[σ]ον [
(Μυ.) ὅ]δ' αὐτός εἰμ' ἐκεῖνος ὃν ς[
15 ὃ τὰς Ἀϑήνας πόλλ' ἔτη [...
.αστ[..]..δρους ἄνδρ[ας...
η καὶ σαφῶς οι.[...
ηνανεϑ [.]ηγγ.[

1. α]ὐτὸς Koe., ο[ὗτος Lef. — 2—4. ὦ[◡ — ◡ — ντες | ἐν τοιαῖσι δ' | ἡδοναῖσι κείμεϑα dubitanter Leeuw. — 5. ἐπ]εὶ δ' ὁρῶ Koe.] ονω pap.; [Πόσ]ειδον οὐ τοὺς ἄνδρας τούσδ' ὁρῶ Wilam. — 6. καϑ]ημένους Koe. Wilam. — in fine παρ[ὰ νεκρῶν] Wilam. Koe. — 7. ἐνταῦ'ϑα, in fine προστή[σομαι] dubitanter Koe. — 8. ὃς Wilam., μόν[ος Koe.; ἑστηκὼ[ς παρε]στ' Koe. Wil.; in fine [ὀδί] suppl. Koe., [μόνος] Wilam. — 9. ὁ Μυ]ρωνίδης Koe., Μυ]ρωνίδης Leeuw. Wil.; [α]ὐτὸ[ν Koe. Wil., in fine autem [ὅτι ϑέλει Koe. — 13. φρά[σ]ον Koe. — 14. ὅ]δ' αὐτὸς <εἰ>μ' (ημ' pap.) Leeuw. Wil. Koe. — in fine ς[ὺ προσδοκᾷς] Wilam. Koe., ἑ[καλεῖτε] probabiliter Leeuw. — 14. in fine [προηγμένος] dubitanter Koe. —

16. [ἀνάν]δρουϲ Koe. — ἄνδρ[αϲ] Leeuw. Koe. — Illum Myronidem esse, qui v. 14. post chori breves aliquot versiculos prodit, suspicatur Koerte.

11. **Fragmentum III a (5)**

]ν̣ [——]ντε προϲμ̣...[
] νῦν αὐτίχ' ἁγνόϲ εἰμ' ὅτῳ
δι]καιοϲ εἰμ' ἀνήρ <:> λέγ' ὅ τι λέγειϲ.
]οϲ ποτ' εἰϲ ἀγο[ρὰ]ν κυκεῶ πιών,
5 κρ]ίμνων τὴ[ν] ὑπήνην ἀνάπλεωϲ
]..ων· τοῦτ' ἐννοοῦμαί πωϲ ἐγώ.
[..]ϑὼν δὲ ταχέωϲ οἴκαδ' εὐϑὺϲ τοῦ ξένου
[.]ε̣δρακαϲ, ὦ πανοῦργε καὶ κυβευτὰ σύ;
[...]ε̣ν κελεύειν τὸν ξένον μοι χρυϲίου
10]αι ϲτατ[ῆ]ραϲ ἑκατόν· ἦν γὰρ πλούϲιοϲ.
]ον ἐκ[ε]λευϲέ μ' εἰπεῖν, ὅτι πιὼν
] κᾆτ' ἔλαβον τὸ χρυϲίον
] ε̣ἴτω τιϲ ὅ τι ποτὲ βούλεται
] τ̣ῆϲ δικαιοϲύνηϲ ὅϲη.
15]η̣τ̣ηνουτειτω διαϲτολὰ[ϲ]
]ωνπραξεν οὐπιδαύριοϲ
]ϲ φρενῶν αποκλειϲ ἐκποδὼν
]ραν κατέλυϲαϲ [ἠτ]τ̣ηϑεὶϲ πολύ.
]αξάμην δὲ χρήματ' οὐ λέγω.
20]ϑανόντων ταύτα̣ϲ οὐ χάριτοϲ ἄξια
]...ν εἰ ϲαφῶϲ τιϲ ἀποϑάνοι
]υ̣οπου[

1. προϲμ̣[ένω] Koe. — 2. αὐτίχ' Leeuw.] αυτικ pap. — pro tradito ὅτῳ Wilam. Koe. ἐγώ reponunt. — 3. [ἐπεὶ δί]καιοϲ Wilam.; δί|καιοϲ etiam Koe. Leeuw. — Post ἀνήρ duo puncta videntur esse. — 4. |ἦλϑε ξέν|οϲ ποτ' Koe., ποϑεῖϲ Leeuw., ἀγο[ρά]ν Leeuw. Koe. — De κυκεῶ cfr. Ar. Pac. 712: κυκεῶν' ἐπιπίοιϲ. — 5. [ἦν γὰρ ἔτι κρ|ίμνων suppl. Koe., κρ|ίμνων etiam Leeuw. Naber. Wil.; [ἔπειτα κρ|ίμνων initio supplet L_2. — 7. |ἐλ]ϑὼν Koe., [μα]ϑὼν Leeuw. — 8. [τί] initio suppl. Koe., [ἀπ]έδρακαϲ L_1, sed una tantum littera deesse videtur Lefeburio. De κυβευτά cfr. Aristot. Eth. Nic. IV, 3 p. 1122 a 7: κυβευτὴϲ καὶ ὁ λωποδύτηϲ καὶ ὁ λῃϲτὴϲ τῶν ἀνελευϑέρων εἰϲίν. — 9. [ἔφη]ν, aut [εἶπε]ν, κελεύων Koe., [παρὸ]ν κελεύειν Leeuw. — 10. [δοῦν]αι Koe. L_2. (cfr. Eupol. Demorum fr. 112 K: ἔχων ϲτατῆραϲ χρυϲίου τριϲχιλίουϲ). — 11. ἐκέλευϲέ μ' Leeuw., ἐκέλευϲ' ἔμ' Koe.; ὅτι Leeuw., ὅ τι Koe. — 12. initio [ἦλϑεν ϑύραζε·] supplet Koe. — 13. [ἀποδοὺϲ δὲ ποι|εῖτω Koe. — 14. [νὴ Δί' ἄγαμαί ϲε] initio supplet idem. — 16. <ἔ>πραξεν Koe. — 18. |τὴν διαφο|ρὰν et [ἠτ]τ̣ηϑεὶϲ suppl. idem. — 19. ἐπρ]αξάμην et λόγῳ (pro tradito λέγω) Wilam. — 20. [ἐκ τῶν| initio supplet Wilam.; ἐκ τῶν] ϑανόντων οὐ χάριτοϲ ταῦτ' ἄξια transposuit Leo (apud Koertium).

12. **Fragmentum III b (6).**

]c̣ι̣[.]τ̣. ν̣τ̣ωχει.[
]μεδ' ἢ ταῦτ' ἂν [ἔ]πορε χρήμα[τα.
[τί] τοὺς θανόντας ο̣[ὐ]κ' ἐᾶις τεθνηκέν[αι;
[μ]αρτύρομαί c'· ἔτι δὲ.. ἀγωνι[ο]υμ[
5 [κα]λέσας με συνδεῖς κἀδι̣[κε]ῖς̣. — ἀλλ' οὐ[κ ἐγὼ
ξυνέδησά c', ἀλλ' ὁ ξένος ὁ τ<ὸ>ν κυκεῶ [πιὼν.
δίκα[ι]α̣ δῆτα ταῦτα πάσχειν ἦν ἐμέ; —
ἐρ̣οῦ βαδίζων ἱερέα τὸν τοῦ Διός. —
ἔτ'
ὕβριζε· ταῦτα δ' οντ' ὀφλήσεις ἐμοί.
10 ἦ] γὰρ ς̣ὺ <περὶ> τοὐφλεῖν λέγεις οὕτως ἔ[χων;
— καὶ ναὶ μὰ Δία κλάοντα καθεσω c.[.]η̣νῳ̣ς̣. —
— καὶ τοῦτό μου τὸ χρέος καταψευ[
[.]..τ̣ετ' αὐτὸν καὶ παραδοτο[
]α̣ρεστιν τῶν τοιούτων α̣[
15 ἐμ̣[..]ό̣μην δ' ἂν καὶ διοπ̣...ον χα[
τὸν [ἱε]ρόσυλον ὅς ποτ' η...νενδε[
τοῦ τῶν πανούργων..ι̣ν τῶν νεωτ[έρων
τ̣ὸ̣ν Σωκράτη... ὁπόταν εὖ τὸ σῶμ' ἔχ[η.
ἐγὼ δὲ πάσῃ προσαγορεύω τῇ πόλ[ει
20 εἶναι δικ̣αίους, ὡς ὃς ἂν δίκαιος ἦι
]....τ̣ο̣ν..[..]....

2. [ἔ]πορε χρήμα[τα] dubitanter Koe. — 3. supplevit Leeuw. coll. Eur. fr. 507 N³ probante Koertio. — 4. μ]αρτύρομαι. <προς>έτι δ' ἀγωνι[ο]ύμ[εθα] Wilam. Koe., μ]αρτύρομαί c'. ἔτι δέ μ' ἀγωνι[ο]ύμ[ενον] Leeuw. — 5—6. suppl. Leeuw. Koe. — 8. ἐροῦ Wil. Koe.] εφου legit in papyro Lef., ἔπου Leeuw., qui post ἱερέα <ὡς> inserit. — ἱερέα τὸν transposuit Leo (apud Koe.). — 9. ταῦτα <πάντα> δ' ἔτ' ὀφλήσεις fortasse recte L_1. Koe. — 10. correxit et supplevit L_2 prob. Koertio] γαρουτουφελειν pap. — 11. καθιῶ c' [ἐμφ]ανῶς Koe; καθιῶ etiam Leeuw., qui in fine [εὐ]θέως supplet. — 12. καταψευ[σθήσεται] dubitanter Koe., καταψεύ[δει σαφῶς] Leeuw. — 13 [φυλάτ]τετ' Koe., [κομί]ζετ' Wilam., [ξυλλά]βετέ τ' optime L_2. — in fine παράδοτ' ε[ἰς τὸ ξύλον] L_2. Koe. — 14. optime supplet L_2 probante Koertio: [πάλαι γ]άρ ἐστι τῶν τοιούτων ἄ[ξιος]. — 15. ἐμ[εμφ]όμην δ' ἂν καὶ Διόγ[νη]τον κα[κῶς] speciose supplet Koerte — 16. [ἱε]ρόσυλον Leeuw. Koe. — 17. τοῦ τῶν Leeuw., τούτων Koe.; [ἐστ]ὶ τῶν νεωτ[έρων] Leeuw. Koe. — 18 σωκρατ[ζοντ'] Koe., Σωκράτη [δ' ἄρ'] Leeuw.; εὖ Leeuw. Koe.] ου pap. — ἔχ[η] Leeuw. Koe.

Fragmentum primum cantici iambici partem continet, secundum (I b) vero antepirrhema paene totum et initium dialogi Aristidis atque Solonis. Cetera fragmenta partes dialogorum trimetris iambicis compositorum dimetris iambicis intermixtis continent. In fra-

gmentis Myronidae fit mentio, quem cum Pericle in Demis collocutum esse Plutarchus (Per. 24) testatur (Eup. fr. 98 K). Ridentur Theogenes heluo, quem in Demis vellicatum esse e Scholiis Ar. Av. 822. cognitum habemus (Eupol. fr. 122 K). Pauson, pictor famelicus, de quo etiam Aristophanes (Thesm. 949, Plut. 602, Ach. 854) et Heniochus (fr. 4. 3 K) locuti sunt, Callias iuvenis dives, Pisander, quem et ipse Eupolis in Astrateutis (fr. 31 K) et in Maricante (fr. 182 K) et Aristophanes saepius derisit. — Nomen fabulae *Δῆμοι* in fr. 3 (II a) v. 4. legitur. — De argumento conferas quae copiose disseruit Koerte.

13.

cοφὸc γὰρ ἀνήρ, τῆc δὲ χειρὸc οὐ κρατῶν.

Plut. Arist. 4: *τῶν δὲ δημοcιων προcόδων αἱρεθεὶc ἐπιμελητὴc οὐ μόνον τοὺc καθ' αὑτόν, ἀλλὰ καὶ τοὺc πρὸ αὑτοῦ γενομένουc ἄρχοντac ἀπεδεικνυε πολλὰ νενοcφιcμένουc καὶ μάλιcτα τὸν Θεμιcτοκλέα' ‚cοφὸc κτλ.'* — Ad Eupolidis Demos probabiliter rettulit Wilamowitz (Herm. 1879, 183) probante Nauckio (Mél. VI, 178), qui versiculum illum inter tragicorum adespota olim receperat (fr. 352 [1]). Kockius, quamquam huius versus in Com. Att. fragm. I, p. 293 (Eupol. fr. 135) mentionem fecerat, tamen neque in Eupolidis fragmentis neque in Adespotis eum collocavit.

14.

ζειαι.

Schol. in Cyrilli lexicon (Reitzenstein, Index schol. Rostoch. 1890/91 p. 8): *ζειαί· ει· ὡc cτεῖαι μνεῖαι χρεῖαι· ὡc ἐν Κόλαξιν Εὔπολιc.* — Cfr. Ar. fr. 412 K: *ἀράκουc, πυρούc, πτιcάνην, χόνδρον, ζειάc, αἴραc, cεμίδαλιν.* Pher. fr. 188 K: *κυάμουc, ἀφάκην, ζειάc, αἴραc, ἀκεάννουc.* — Xen. Anab. V, 4, 27.

15.

ὤφειλ' Ὑάκινθοc ἀποθανεῖν ἀμυγδαλῇ.

Phot. Berol. 97, 25: *ἀμυγδαλῇ· περιcπᾶται τὸ δένδρον, ἀμυγδάλη δὲ ὁ καρπὸc παροξυνεῖται. Εὔπολιc Πόλεcιν· ‚ὤφειλ' κτλ.'* Athen. II, 52 f: *Πάμφιλοc μὲν ἀξιοῖ ἐπὶ τοῦ καρποῦ βαρύνειν ὁμοίωc τῷ ἀμυγδάλῳ· τὸ μέντοι δένδρον θέλει περιcπᾶν... Ἀρίcταρχοc δὲ καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ δένδρον ὁμοίωc προφέρεται κατ' ὀξεῖαν τάcιν. Φιλόξενοc δ' ἀμφότερον περιcπᾷ* (cf. Eupol. fr. 70 K; Ar.

fr. 590 K; Phryn. fr. 60 K) ... *Τρύφων δὲ ἐν Ἀττικῇ προσῳδίᾳ* (fr. 13 V) *ἀμυγδάλην μὲν τὸν καρπὸν βαρέως, ὃν ἡμεῖς οὐδετέρως ἀμύγδαλον λέγομεν, ἀμυγδαλᾶς δὲ τὰ δένδρα.* Idem exhibet Herodian. I, p. 321, 25 et II, p. 911, 15 Lentz.

De Hyacintho cfr. Ov. Met. X, 111 sqq.

ὤφειλ' Reitz.] *ὀφείλεν b.* — *ἀμυγδαλῇ b*] aut *ἀμυγδάλῃ* (E. Schwartz) scribendum esse videtur aut cum Reitzensteinio <*ὑπ'*> *ἀμυγραλῇ* legendum. Cum E. Schwartzio potius faciam.

16.

ἀναγχίππους.

Phot. Berol. 109, 8: *ἀναγχίππους· τοὺς ἀναγκαστικοὺς ἱππέας. Εὔπολις Πόλεσι· καὶ ἀναγχιππεῖν* (fr. 394 K) *τὸ μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν.*

17.

τίς ἐνεβρόντησέ μοι;

. . . . . .

ὦ μοχθηρέ, τίς ἐπάταξέ σε;

Lex. Sabbait. 20, 16: <*ἐνεβρόντησε... Εὔπολις*> *Ταξιάρχοις· ‚τίς κτλ.'; εἶτα ἐπιφέρει· ‚ὦ μοχθηρέ κτλ.'* — Cfr. Men. fr. 100 K: *ἐμβεβρόντησαι.* — Xen. Hell. 4, 7, 7. — Dem. 19, 131.

Verba *ἐνεβρόντησε ... Εὔπολις* addidit Papadop.

18.

ᾠδεῖον.

Lex. Messan. 283 v 5: <*ᾠδὴ*> *σὺν τῷ ι, παρ' ὃ καὶ τὸ ᾠδεῖον. Εὔπολις* <*ἐν Χρ*>*υσῷ γένει.* — Phot. et Suid. *ᾠδεῖον· Ἀθήνησιν ὥσπερ θέατρον, ὃ πεποιηκεν, ὥς φασι, Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδεικνυσθαι τοὺς μουσικούς· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ᾠδεῖον ἐκλήθη, ἀπὸ τῆς ᾠδῆς, ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ δικαστήριον τοῦ ἄρχοντος* (cfr. Ar. Vesp. 1109). *διεμετρεῖτο δὲ καὶ ἄλφιτα ἐκεῖ.* Cfr. Vitruv. 5, 9.

Fragmenta incertae sedis.

19.

εἴ τις ἀποτέτιλται
αὐτῶν ὁ πέμπτος ὥσπερ εἰς ζήτρειον ἐμπεσών ⏑.

Etym. genuin. A (Reitzenstein, Index schol. Rostoch. 1890/91 p. 8): *ζήτρειον· σημαίνει τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον ἢ κολαστήριον ἤγουν τὸν μυλῶνα παρὰ Χιοις καὶ Ἀχαιοῖς, ἐκεῖ γὰρ ἐδεσμεύοντο οἱ δοῦλοι. Εὔπολις· ‚εἴ τις κτλ.'* Idem fragmentum mutilatum in-

notuit ex Etym. M. 411, 35 (fr. 348 K). Phot. Suid. *ζήτρειον· τὸ τῶν δούλων κολαστήριον.* Poll. 3, 78: *ἵνα κολάζονται οἱ δοῦλοι, μυλῶνες καὶ ζήτρεια.* — Hes. — Eustath. 837, 44. — Cfr. Ar. fr. 93 K, Theop. 63 K; Herodae V, 32.

1. *ἀποτέτιλται* Reitz.] *ἀπὸ τέτιλται* A. 2. *αὐτῶν ὁ πέμπτος* corrupta videntur Nauckio (Mél. VI, 74).

20.

ὅσον
γένοιτ' ἂν αὐτῇ βελτίω τὰ πράγματα.

Etym. genuin. A (Reitzenstein, Index schol. Rostoch. 1890/91 p. 8): *βελτίω· βελτίονα, βελτίοα καὶ κατὰ κρᾶσιν βελτίω, ὡς κρείσσονα, κρείσσοα, κρείσσω. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Εὔπολις· ,ὅσον κτλ.' ἡ τι συλλαβὴ βραχεῖα, ὅθεν καὶ διὰ τοῦ ῑ.*

21.

ἄγαμαι κεραμέως αἴθωνος ἐστεφανωμένου.

Philetaer. Vatic. (Cohn, RhMus. 1888, 415): *ἄγαμαι σε καὶ ἄγαμαί σου· τὸ μὲν ἦθος ἔχει καὶ εἰρωνείαν, τὸ ἄγαμαί σου. Εὔπολις· ,ἄγαμαι κτλ'. τὸ δὲ ἔπαινον ὡς ἀποδεχομένου τοῦ λέγοντος. ὁμοίως λέγουσι τούτῳ καὶ τὸ θαυμάζω σε.* Cfr. Bekk. An. 335, 32: *ἄγαμαι· ἄγαμαι τούτου, ἄγαμαι κεραμεῖ, Εὔπολις* (fr. 364 K) *καὶ Ἀριστοφάνης.* — Phot. Berol. 13, 1: *ἄγαμαι τούτου, ἄγαμαι κεραμείων.*

κεραμέος Cohn (et sic iam Meineke pro Bekk. *κεραμεῖ*)] *κεράμου* cod.

κεραμεύς ab Eupolide Hyperbolus dictus esse videtur (cfr. Mein. I, 190), qui *λυχνουργός* erat, *κεραμεύς* autem idem esse quod *λυχνουργός* testatur Hes. s. v. *κεραμεύς.* — De voce *αἴθων* cfr. Hermipp. fr. 46, 7 K: *δηχθεὶς αἴθωνι Κλέωνι* et Alex. fr. 2, 2 K: *αἴθων ἀνὴρ.*

22.

ἱμάντας ἥξω δεῦρο πυκτικοὺς ἔχων.

Philetaer. Vatic. (Cohn, Rh. Mus. 1888, 417): *ὅτι πυξίδας οὐκ ἔλεγον, ἀλλ' ἱμάντας· ,ἱμάντας κτλ.' παρὰ τῷ Εὐπόλιδι.* Cfr. Suid. *ὁπλαί· αἱ πυξίδες, τῶν ἵππων οἱ ὄνυχες.* — E Philetaeri annotatione elucet caestus, quibus pugiles utebantur quique *ἱμάντες σπεῖραι βόειαι μειλίχαι σφαῖραι μύρμηκες κώδια* vocabantur, tralate etiam *πυξίδας* (ungulas) appellatos esse. De caestibus cfr. Verg. Aen. V, 401: in medium geminos immani pondere caestus proiecit, quibus

acer Eryx in proelia suetus ferre manum duroque intendere bracchia tergo. — Pausan. VIII, 40, 3: *ἱμὰς ὀξὺς ἐπὶ τῷ καρπῷ τῆς χειρὸς ἑκατέρας.* — Id. V, 21, 14: *ὁ Ἀπολλώνιος κατεσκευάσατό τε τοῖς ἱμᾶσιν ὡς εἰς μάχην.* — Plat. Leg. VIII, p. 830 b. — Grasberger, Erziehung u. Unterr. im klass. Altert. III. p. 211 sq. — Si fabula *Προσπάλτιοι* Eupolis re vera litium cupiditatem exagitare voluerat, quod Meinekius (Com. Graec. fr. I, 141 sq.) et Bergkius (Rel. com. attic. 357 sq.) coniecerunt, fragmentum ad hanc fabulam referri potest. Cfr. Plut. Mor. 80 b: *πεπαύμεθα τοὺς λόγους ὥσπερ ἱμάντας ἢ σφαίρας ἐπιδούμενοι πρὸς ἀλλήλους καὶ τῷ πατάξαι καὶ καταλαβεῖν μᾶλλον ἢ τῷ μαθεῖν τι καὶ διδάξαι χαίροντες.*

23.

κἀν ποίᾳ πόλει
τοσοῦτος <ὢν> τὸ μέγεθος ἰχθὺς τρώγεται;

Philetaer. Vatic. (Cohn, Rh. Mus. 1888, 417): *τρώγειν καὶ ἐσθίειν διαφέρει· τὸ μὲν τρώγειν ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῴων· ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ τρώγειν.* Εὔπολις· *‚κἀν ποίᾳ κτλ.'; μᾶλλον δὲ ἐπὶ τῶν τραγημάτων χρῶνται τῷ τρώγω.* — Cfr. Antiatt. Bekk. 114, 15: *τρώγειν οὔ φασι δεῖν λέγειν τὸ ἐσθιειν, ἀλλὰ τὸ τραγήματα ἐσθιειν.* — Phot. *τρώγειν· οὐχὶ τὸ ἐσθίειν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὰ τραγήματα καὶ τρωκτὰ καλούμενα· οὕτως Ἀριστοφάνης* (Eq. 1077, Pac. 1325, Lys. 537).

τοσοῦτος ὢν Studemund] τοσοῦτο cod.

24.

ἁμαρτωλῶς.

Phot. Berol. 88, 4: *ἁμαρτωλῶς· ἐπιρρηματικῶς.* Εὔπολις.

25.

ἄνθρωπος ἐξ ὁδοῦ.

Phot. Berol. 140, 15: *ἄνθρωπος ἐξ ὁδοῦ· ἄνθρωπος ἐπιτυχὼν καὶ τῶν πολλῶν τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς καλινδουμένων.* Εὔπολις. — Phryn. 6, 4 Borr.: *ἄνθρωπος ἐξ ὁδοῦ· ἀντὶ τοῦ ἄνθρωπος τῶν ἐν ὁδοῖς καλινδουμένων.*

26.

οὐκ ἐς κόρακας ἀνθρωπάριον ἀποφθερεῖ;

Phot. Berol. 141, 3: *ἀνθρωπάριον·* Εὔπολις· *‚οὐκ ἐς κτλ.'* — Cfr. Nicophont. fr. 2 K: *οὐκ ἐς κόρακας τὼ χεῖρ' ἀποίσεις —;* — Ar.

fr. 584 K: *οὐκ εἶ — ἐς κόρακας ἐντεῦθεν;* — Ar. Plut. 416: *ἀνθρωπαριω κακοδαίμονε.*

ἐς Reitz.] *εἰς b.* — *ἀποφθερεῖ* Wilam. Sitz. 1907, 12] *ἀποφθείρῃ b, ἀποφθερῇ* Herwerd. (BphW. 1907, 286), cum in huiusmodi locutionibus futurum desideretur.

27.

ἀνόητά γ', <εἰ τοῦτ'> ἦλθες ἐπιτάξων ἐμοι.

Phot. Berol. 143, 1: *ἀνόητα, εἰ τοῦτο ἐπιτάξεις· οἱ μὲν ἀγοραῖοι καὶ πολλοὶ οὕτως. Ἀττικῶς δὲ καὶ ἐσχηματισμένως Εὔπολις· ‚ἀνόητά γ' κτλ'.* — Phryn. 3, 8 Borr.: *‚ἀνόητά γ' κτλ'. ἀντὶ τοῦ ἀνόητος εἶ ἐπιτάττων τοῦτο. Ἀττικῶν γὰρ τὸ λέγειν· ‚ἀνόητα εἰ τοῦτ' ἐπιτάξεις',* unde Kock fr. ad. 577. exscripserat.

<εἰ τοῦτ'> e Phryn. supplevit Reitz. — *ἦλθες*] *ἦθες b.* — Initio glossae fuisse *ἀνόητος εἶ, εἰ τοῦτο ἐπιτάξεις* suspicatur Reitz.

HERMIPPUS.

1.

κάτειπε πόθεν εἶ μηδέ <τι> ψεύσῃ μάτην.

Lex. Messan. 283 r 15: *ψεύσῃ σὺν τῷ ι, τὸ ὑποτακτικόν· Ἕρμιππος Ἀγαμέμνονι, κάτειπε κτλ'.* — Cfr. Hom. Il. Δ, 404: *μὴ ψεύδε' ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.* — Od. δ, 140: *ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω;*

Hermippi fabula *Ἀγαμέμνων* adhuc ignota erat. Kock (RhM. 48, 238) suspicatur Hermippum parodiam scripsisse, cui *Ἀγαμέμνων* inscriptum fuerit. De Hermippi parodiis cfr. Mein. Hist. crit. com. gr. p. 92.

τι addidit Rabe.

2.

ἀμυλλιδωτόν.

Phot. Berol. 98, 8: *ἀμυλ<λ>ιδωτόν· χιτωνισκου τι γένος καλοῦσιν. Ἕρμιππος Θεοῖς.* — Hes. *ἀμυλλίδωτον· χιτῶνος εἶδος,* ubi Ruhnken. *ἀλυσίδωτον* (lorica conserta hamis) coniecerat. Cfr. Polyb. VI, 23, 15: *ἀλυσιδωτοὺς... θώρακας.* Diodor. V, 30: *θώρακας... σιδηροῦς ἀλυσιδωτούς.* Strab. III, 6 (154): *λινοθώρακες οἱ πλείους· σπάνιοι δὲ ἀλυσιδωτοῖς χρῶνται.*

ἀμυλλιδωτόν Reitz.] *ἀμυλίδωτον b.*

Ex incerta fabula.

3.

ἄδραστα.

Phot. Berol. 34, 3: *ἄδραστα· ἀποίητα. Ἕρμιππος.* — Phryn. 9, 2 Borr.: *ἄδρατα· ἀποίητα. ἃ γὰρ πεποιηται, δέδραται.* — Hes. *ἄδραστον· ἄπρακτον, ὃ οὐκ ἄν τις πράξειεν.*

MAGNES.

1.

ἀμφορίσκον.

Phot. Berol. p. 104, 23: *ἀμφορεαφόρους· τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ ἀμφορεαφορεῖν καὶ ἀμφορείδιον καὶ ἀμφορείδια Ἀριστοφάνης* (fr. 299, 3; Pac. 202; Eccl. 1119), *ἀμφορίσκον δὲ Μάγνης.* Cfr. Dem. 22, 76.

MENANDER.

1.

καὶ τῶν Ἅλῃσι χωρίον
κεκτημένος κάλλιστον εἶ, νὴ τὸν Δία,
ἐν τοῖς τρισίν γε, καὶ τὸ μακαριώτατον
ἄστικτον.

Etym. genuin. A (Reitzenstein, Index schol. Rostoch. 1890/91 p. 8): *ἄστικτον· οὕτως Ἀττικοὶ ἐκάλουν τὸ ἐλεύθερον χωριον καὶ μὴ ὑποκείμενον χρηστῇ. εἴρηται δὲ ὅτι τοῖς ὑποκειμένοις χρέεσιν χωρίοις εἰώθεσαν ἐγκαταπηγνύειν στήλην, ἣν ἐκάλουν ὅρον, ἐν ᾗ ἐκεχάρακτο τὸ χρέος καὶ ὁ χρηστής, ἵνα μὴ πλανηθεὶς ἕτερος ὡς ἔτι καθαρῷ αὐτῷ δανείσῃ. τὸ δὲ ἐλεύθερον ἄστικτον ἐκάλουν. Μένανδρος· ‚καὶ τῶν Ἅλῃσι κτλ.'* — Quod fragmentum collatis Terenti Heaut. vv. 61 sqq.: ‚nam pro deum atque hominum fidem, quid vis tibi? | quid quaeris? annos sexaginta natus es | aut plus eo, ut conicio; agrum his regionibus | meliorem neque preti maioris nemo habet' cum Menandri fr. 140 K in unum cogit Reitzenstein sic supplens:

<τί γὰρ>
πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς δαιμονᾶς, γεγονὼς ἔτη
τοσαῦθ'; ὁμοῦ γάρ ἐστιν ἑξήκοντά σοι
<ἢ καὶ πλέον,> καὶ τῶν Ἅλῃσι κτλ.

Quam coniecturam probatam Wilamowitzio (NJahrb. f. klass. Altert. 1899, 525 sq.) et Kretschmaro (p. 58) improbat Peppmüller (BphW. 1891, p. 980 adn.) propterea quod Terenti versus nimis ab hac ecloga discedant. Equidem cum Reitzensteinio facio atque nullus dubito, quin fragmentum ad fabulam *Ἑαυτὸν τιμωρούμενος* referam. Idem Peppmüller contra Wilamowitzium (l. c.) et qui illum secutus est Legrandium (Rev. des ét. Grec. 1903, 356) contendit a Menandro non Aexonides, sed easdem Halas Araphenides hic indicari, in quibus fabulae *Ἁλαεῖς* scena fuerit teste Herodiano (I, p. 540, 15 Lentz), Stephano Byz. 68, 2 Mein., Crameri An. Par. I, p. 397, 25. — Ad nostrum

locum spectare videtur Schol. Lucian. Iov. Trag. 48: *Μένανδρος ἄστικτον χωρίον εἰώθει λέγειν τὸ ἀνεπιδάνειστον*, unde Men. fr. 968. exscripserat Kock. Cfr. Hes. *ἄστικτον τὸ ἀνέπαφον χωρίον, τὸ γὰρ ὑποκειμενον ἐστίχθαι ἐλέγετο.* — Polluc. 3, 85: *λίθος ἦν ἡ στήλη τις δηλοῦσα, ὡς ἔστιν ὑπόχρεών τινι τὸ χωρίον, ἐπὶ δὲ τούτου ἐλέγετο ἐστίχθαι τὸ χωρίον, ὡς τὸ ἐναντίον ἄστικτον.* Harpocrat. I, p. 62, 14 Dind.: *ἄστικτον χωρίον· τὸ μὴ ὑποκείμενον δανειστῇ· ὅταν γὰρ ὑποκέηται, εἴωθεν ὁ δανείσας αὐτὸ τοῦτο δηλοῦν διὰ γραμμάτων ἐπόντων τῷ χωρίῳ, τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπ' οἰκίας γινεται. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικόν.*

2. *εἶ, νὴ* Reitz.] *ἦν ἢ* A. — 3. *τρισίν γε* metri causa Reitz.] *τρισίγε* A. Quid haec verba significent, hodie perspici non potest. Fortasse subaudiendum: *κάλλιστον... ἐν τοῖς τρισίν γε καλοῖς χωρίοις*, quae iam antea commemorata esse videntur.

2.

ἄγγαρος ὄλεθρος. ἡδέως ἄν μοι δοκῶ
ὅμως πεπονθὼς ταῦτα νῦν ταύτην ἔχειν.

Phot. Berol. 11, 6: *ἄγγαροι· οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἀστάνδαι. τὰ δὲ ὀνόματα περσικά... τίθεται τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν φορτηγῶν καὶ ὅλως τῶν ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν... Μένανδρος... ἐν Προγαμοῦντι* (sequitur fr. 9 D) *...καὶ ἐν Θαΐδι ὁ ἀκρατής, ἄγγαρος κτλ.* — Cfr. Phryn. 21, 12 Borr. (Plat. fr. 376 K): *ὄλεθρος ἄνθρωπος.* Ar. Lys. 235: *γερόντων ὀλέθρων.* Lucian. Dial. mort. 9, 4: *ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ.* — De *ὅμως* c. part. = *καίπερ* cfr. Ar. Lys. 276. — Soph. Trach. 1105.

ἐν Θαΐδι ὁ ἀκρατής Wilam.] *ἔνθα ἰδίῳ ἀκρατής ab.* — 2. *ἔχειν* Wilam.] *ἔχει ab.*

3.

ἀναπετῶ.

Phot. Berol. 118, 1: *ἀναπετῶ· ἀναπετάσω. Μένανδρος Θεοφορουμένῃ.* Cfr. Zonar. 204. Suid. s. v. *ἀναπετῶ.* Men. fr. 26 et 458 K.

4.

ἑκκαίδεκα
κεῖνθ' ἀμίδες.

Phot. Berol. 91, 25: *ἀμίδα· δασέως... καὶ ὅλως τῇ δασείᾳ προσῳδίᾳ χαίρουσιν οἱ Ἀττικοί, καὶ παρὰ Μενάνδρῳ λέγεται ἐν τῇ Θετταλῇ διὰ τοῦ θ ἡ συναλοιφὴ αὕτη· ,ἑκκαίδεκα κτλ.'* — Cfr. Eupol. fr. 4 D, Aristoph. fr. 41 D.

ἐν τῇ Θετταλῇ Reitz.] ἐν τῷ ϑέτῃ *b*. — συναλοιφὴ] συναλειφὴ *b*. — ἑκκαίδεκα κεῖνϑ' Reitz.] ἑκκαίδεκάκινϑ' *b*.

5.

οὐκ ἀδελφός, οὐκ ἀδελφὴ παρενοχλήσει, τηϑίδα
οὐδ' ἑώρακε<ν> τὸ σύνολον, ϑεῖον οὐδ' ἀκήκοεν.
εὐτύχημα δ' ἐστὶν ὀλίγους τοὺς ἀναγκαίους ἔχειν.

Phot. Berol. 108, 3: ἀναγκαῖον πολεμισταί· κατὰ ἀνάγκην πολεμικοὶ γεγονότες γέροντες ὄντες ὅ τε Λαέρτης καὶ ὁ Δόλιος (et sic etiam Hes.). καὶ οἱ προσήκοντες κατὰ γένος. Μένανδρος Θυρωρῷ· ‚οὐκ ἀδελφός κτλ.' — Versum 3. citat etiam Eust. p. 1894, 38 omisso poetae nomine. Fragmentum correxit Wilam. (Sitzungsb. 1907, 10) collato Men. fr. 923 K. — ‚Beatus, qui paucos habet propinquos atque necessarios, cum si male se gerat in iuventute a nemine admoneatur, ut pravos mores suos corrigat, sicuti ille, qui necessariis abundat (fr. 923)'.

Utrumque fragmentum quin in eadem fabulae parte fuerit haud dubitandum est. Menandri fabula Θυρωρός adhuc ignota erat. Fabulam cognominem scripsit Philemon (Kock II, 487).

1. τηϑίδα (cfr. fr. 923, 5) Wilam.] Τιτϑίδᾳ *b*, Τιτϑίδα Reitz. p. XXV. — 2. ἑώρακεν pro ἑόρακεν hic primum metro firmatum apparet. Blass (RhM. 1907, 271) ἑωράκει — ἠκηκόει scribendum esse suspicatur, nullo tamen firmo argumento usus. — ϑεῖον *b* et Wil.] ϑεῖος Reitz. — 3. ὀλίγους τοὺς Reitz.] ὀλιγοστοὺς *b*.

6.

καὶ Λαμπρίας ὄπισϑεν ἀλάβαστον φέρων.

Phot. Berol. 70, 4: ἀλαβαστοϑήκας· <τὰς ϑήκας τῶν ἀλαβάστων> Δημοσϑένης (19, 237) <λέγει>, ἃς ἐν τῇ συνηϑείᾳ μυροϑήκας καλοῦσιν. ἀλάβαστοι δέ εἰσι λήκυϑοι, ὧν οὐκ ἔστι λαβέσϑαι διὰ λειότητα. <ἀλάβαστος>· οὕτως Μένανδρος ἄνευ τοῦ ρ̄ Ὀργῇ· ‚καὶ Λαμπρίας κτλ.' σημαίνει δὲ μυροϑήκην· ἔνιοι δὲ αὐτὴν προάγουσι σὺν τῷ ρ̄. — Cfr. Bekk. An. 375, 12; Suid. s. v. ἀλαβαστοϑήκας. — Bekk. An. 374, 6: ἀλάβαστρον· ἄγγος μύρου μὴ ἔχον λαβάς, λίϑινος ἢ ψήφινος μυροϑήκη· γράφεται δὲ ἡ λέξις μάλιστα καὶ χωρὶς τοῦ ρ̄ παρὰ Μενάνδρῳ (fr. 990 K). — Eust. 1161, 29: τὸ ἀλάβαστρον παρὰ Μενάνδρῳ ἄνευ τοῦ ρ̄ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. Cfr. etiam Et. Mag. 55, 30; Cratet. fr. 55, 6; Alexid. fr. 62 et 143 K; Aristoph. Ach. 1053, Lys. 947. — De Lampria cfr. Men. fr. 6, 4 K et Euphron. fr. 1, 8 K.

Nomen fabulae Ὀργή ex Reitzensteinii coniectura profectum est, nam in cod. *b* ῥήγη exstat. Cetera supplevit Reitz. collatis Bekkeri Anec. et Suida.

7.

ἐμφαίνεται,
ὅτι πρόσφατος ἦν ἐπιχώριος. — B. *καὶ τοὔνομα*
τί λέγεις; — A. *ἀλάστωρ, φησί.*

Phot. Berol. 71, 15: *ἀλάστωρ· ὁ ἁμαρτωλός... καὶ δαίμων τις καλεῖται ἐπεξιὼν τοὺς ἄλαστα εἰργασμένους, καὶ αὐτὸς ὁ πράξας τι τοιοῦτον, μάλιστα δὲ φόνον αὐτοχειρίᾳ. Περικειρομένῃ Μένανδρος* (v. 408 Koerte) *‚ὁ δ' ἀλάστωρ ἐγὼ καὶ ζηλότυπος ἄνθρωπος'. <καὶ> ἐν Ὀργῇ· ‚ἐμφαίνεται κτλ.'* — Cfr. Bekk. An. 184, 6; 374, 22; Phot. Amphil. (Herm. 26, 256); Eust. 474, 22; Et. Gud. 81, 7 Stef.; Et. Mag. 57, 25. — Baton. fr. 2, 5 K: *ἄνθρωπ' ἀλάστωρ.*

πρόσφατος Reitz.] προσφάτως *b.* — ἐπιχώριος coni. Reitz.] ἐπὶ χωρία *b.* — Inter duas personas distribuit E. Schwartz.

8.

δαιμόνων ἀλαστόρων.

Etym. Mag. 57, 25: *ἀλάστωρ· ὁ ἁμαρτωλὸς ἢ ὁ φονεὺς ἢ ὁ ἐφορῶν τοὺς φόνους Ζεὺς... Μένανδρος* (Perik. 408 Koerte) *‚ὁ δ' ἀλάστωρ ἐγὼ καὶ ζηλότυπος ἄνθρωπος' καὶ ‚δαιμόνων ἀλαστόρων'.* Et. Gud. 81, 8 Stef.: *ἀλάστωρ· ὁ φονεὺς καὶ ὁ ἐφορῶν τοὺς φόνους Ζεὺς ἢ δαίμων, καὶ ‚δαιμόνων ἀλαστόρων'.* — Suid. *ἀλάστωρ· πικρὸς καὶ φονικὸς δαίμων, τιμωρῶν καὶ ἀνεπίληστα ἔργα ποιῶν.* — Zonar. 116. — Xenarch. fr. 1, 3 K: *ἀλάστωρ τ' εἰσπέπαικε Πελοπιδῶν.* — Men. fr. 7 D.

Menandri fragmentum agnovit Reitzenstein; ad Periciromenen possit referri.

9.

βάρβαρος
ἄγγαρος ὄντως κοὐδενὸς προορώμενος.

Phot. Berol. 11, 5: *ἄγγαροι· οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι, οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἀστάνδαι, τὰ δὲ ὀνόματα περσικά... τίθεται δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν φορτηγῶν καὶ ὅλως τῶν ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν. ...Μένανδρος Πωλουμένοις* (sequitur fr. 10 D) *...καὶ ἐν Προγαμοῦντι· ‚βάρβαρος κτλ.'* — Cfr. Eust. 1854, 27; Suid., Hes., Et. Gud. 8, 24 Stef. — Sext. Empir. 681, 2 Bekk. (Plat. fr. 220 K): *παραπλησίως τοῖς νυκτὸς περιπατοῦσι παρὰ τὰ τείχη καθάπερ τινὰς ἀγγάρους κατάγεσθαι.*

Fabulae titulum fuisse *Προγαμῶν* verisimile est.

10.

ἀγγαροφόρει καὶ ταῦϑ' ἃ νῦν ποιεῖς, ποίει,
ἐξὸν διαρρηγνύμενον ἀγαϑῶν μυρίων,
ϲιτιζόμενον τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν
διάγειν.

Phot. Berol. 11, 3: ἄγγαροι· οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι ...καὶ τὸ ἀγγαροφορεῖν ἐπὶ τοῦ φορτία φέρειν ἄλλως τε καὶ ἐκ διαδοχῆς. Μένανδρος Πωλουμένοις· ‚ἀγγαροφόρει κτλ.' — Bekk. An. 325, 10: ἀγγαροφορεῖν· τὸ κατὰ διαδοχὴν πεμπόμενόν τι φορτίον. — Suid. s. v. ἄγγαροι... ἀγγαροφορεῖν ἐπὶ τοῦ τὰ φορτία φέρειν. — Cfr. Zonar. 36; Eust. 1834, 29; Et. Mag. 6, 45. — Procop. Aedif. 2, 4: ὥϲπερ ἄλλο τι ἀγγαροφοροῦντεϲ. — De voce διαρρήγνυϲϑαι cf. Anaxil. fr. 25 K, Phoenicid. fr. 3 K. — Antiph. fr. 86 K: ϲιτιζομένουϲ καὶ πάντ' ἔχονταϲ ἀφϑόνωϲ.

1. ἀγγαροφόρει Reitz.] ἀγγαροφορεῖ *a b*. — ταῦϑ' ἃ Reitz.] ταῦϑα *b*, ταῦτα *a*. — ποιεῖϲ *b*] ποιεῖ *a*. — ταῦϑ' ἃ νῦν ποιεῖϲ, ποίει Reitz. collat. Ar. Eq. 213. ταῦϑ' ἅπερ ποιεῖϲ, ποίει. — πάντα νῦν ποιῶν πονεῖ falso Wilam. — ϲιτιζόμενον Fredrich] ϲιτιζομένων *a b*.

11.

οὐκ ἔμβαροϲ.

Β. τί ἔμβαροϲ; ἀρχαϊϲμὸϲ οὗτοϲ ῥημάτων.

Lex. Sabbait. 18, 16: <ἔμβαροϲ...> Μένανδροϲ Ῥαπιζομένῃ· ‚οὐκ ἔμβαροϲ κτλ. — Versus sic constituerunt Reinach (Rev. des ét. gr. 1892, 325), Kock (RhM. 1893, 589), Kretschmar (De Men. rel. 110). Papadop. et Blayd. (Adv. II, 347) numerorum ratione non habita sic distribuerunt: οὐκ ἔμβαροϲ εἶ. — | ἔμβαροϲ; κτλ.' — Quid ἔμβαροϲ significaret, iam antiqui grammatici ignorabant. Cfr. Suid. = νουνεχής, φρόνιμοϲ. Hes. = ἠλίϑιοϲ, μωρόϲ, ἢ νουνεχής (= Men. fr. 502 K). Lex. Sabb. 19, 2: τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμηνότων. Sed fortasse hoc loco vera est interpretatio, quae legitur in Corp. gloss. Latin. III, p. 562, 12 Goetz: embaros· gravida. Colloquuntur duae personae, quarum altera ad verba οὐκ ἔμβαροϲ cum irrisione respondet illud ἔμβαροϲ esse ἀρχαϊϲμόν. Cfr. Ar. Nub. 821: φρονεῖϲ ἀρχαικά. 984: ἀρχαῖά γε καὶ διπολιώδη.

Lemma add. Pap. — 1. οὐκ ἔμβαροϲ. — τί Kock] οὐκέμβαρον. εἰ cod. — 2. ἀρχαϊϲμόϲ Pap.] ἀρχαϊϲμὸν cod.

12.

τὸν ἄμητα, Χαίριππ', οὐκ ἐϲ Ἅιδου πέμπετε;
Β. τίν' ἄμητ' ἐν Ἅιδου προϲδοκᾷϲ;

Phot. Berol. 92, 3: <ἄμης·> πλακοῦντος γένος. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ· ,τὸν ἄμιτα Χαρίππου κατὰ ἅδην πέμπει τινὰ ἄμιτα ἐν ἅδου προσδοκᾷς'. ἔστι καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ὄνομα (sc. ἄμης) κωμικοῖς (cfr. Ar. Plut. 999; Antiph. fr. 89 K; Alexid. 163, 5; Amphid. 9, 3; Ephipp. 8, 3; Anaxandr. 41, 56). — Idem fragmentum admodum corruptum iam ex Athen. XIV, 644 f innotuit (Men. fr. 491 K): τὸν ἄμητα, χαίριππ', οὐκ ἐᾷς πέττειν τινά (ἐμέ Blayd. Adv. II, 217 et Herwerd. Coll. 166).

Versus sic ut scripsi constituit Reitzenstein (p. XXVI). Qui sit sensus, in tali fragmenti brevitate perspici non potest.

13.

Ἀμφιετίδαι.

Phot. Berol. 100, 24: Ἀμφιετίδαι· οἱ μωροί. ἀπὸ Ἀμφιετίδου τινὸς μωροῦ. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ. — Bekk. An. 211, 29: Ἀμφιετίδης καὶ Μελιτίδης· οὗτοι ἐπὶ ἀνοίᾳ διεβάλλοντο. Quos coniungit etiam Eust. 1669, 51. — Cfr. Suid. s. v. γέλοιος... γελοιότερον Μελιτίδου· ἐπὶ τῶν ἐπὶ μωρίᾳ διαβεβλημένων. Μελιτίδης γὰρ ἀνὴρ κωμῳδούμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἐπὶ μωρίᾳ, κατὰ ταὐτὰ τῷ Ἀμφιστείδῃ... ὁ δὲ Ἀμφιστείδης ἠγνόει ἐξ ὁποτέρου γονέων ἐτέχθη. Phot. Μελητίδης· εἷς καὶ οὗτος τῶν εὐήθων, ὡς ὁ Μαργίτης ὃς οὐκ ᾔδει πλέον τῶν πέντε ἀριθμεῖν· τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ Κόροιβος καὶ ὁ Ἀμφιστείδης (Ἀμφιετίδης Naber). — De Meletide cfr. Ar. Ran. 991.

14.

πότων τε καὶ κώμων ἅπαντες ᾔδεμεν.

Etym. genuin. A (Reitzenstein, Index schol. Rostoch. 1890/91 p. 9): ᾔδεισθα· ἀπὸ τοῦ ᾔδειν γίνεται κατὰ ἔκτασιν... τούτου τὰ πληθυντικὰ ᾔδειμεν ᾔδειτε ᾔδεισαν, καὶ κατ' ἔλλειψιν ᾔδεμεν. Μένανδρος Φανίῳ· ,πότων κτλ.' — Cfr. Apollodor. Car. fr. 5, 21 K. — Eubul. fr. 94 K. — Herod. 1, 121: πίνειν καὶ κώμῳ χρέεσθαι ἐς ἀλλήλους.

Ex incertis fabulis.

15.

τὸ μὲν ἐξαμαρτάνειν ἅπασιν ἔμφυτον
καὶ κοινόν, ἀναδραμεῖν δὲ τὴν ἁμαρτίαν
οὐ τοῦ τυχόντος ἀνδρός, ἀλλ' ἀξιολόγου.

Clem. Alex. Paedag. III, 12, 93 (p. 287, 10 Stählin): τὸ μὲν

γὰρ ἐξαμαρτάνειν πᾶσιν κτλ.' — Menandri versus agnovit Blass (Herm. 1900, 341) collat. Suid. et Zonar. ἀνατρέχω· Μένανδρος (fr. 993 K) ἀντὶ τοῦ ἀναλύω. Verbo ἀναλύειν (= satisfacere de iniuria) usus est etiam Demosth. 21, 275. — Cfr. Men. fr. 448 K. — Adiectivum ἀξιολόγος de viro dictum apud Menandrum non legitur, sed tritum est apud Atticos; cfr. Thuc. II, 10, 3; VI, 60, 2; Xen. Men. III, 9, 3.

16.

ὡς τοῖσιν εὖ φρονοῦσι σύμμαχος τύχη·
ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται
εὐθὺς γενομένῳ μυσταγωγὸς τοῦ βίου
ἀγαθός· κακὸν γὰρ δαίμον' οὐ νομιστέον
εἶναι βίον βλάπτοντα θνητὸν οὐδ' ἔχειν
κακίαν, ἅπαντα δ' ἀγαθὸν εἶναι τὸν θεόν.
ἀλλ' οἱ γενόμενοι τοῖς τρόποις αὐτοὶ κακοί·
πολλὴν δ' ἐπιπλοκὴν τοῦ βίου πεποιημένοι
<κα>ὶ πάντα τὴν αὐτῶν ἀβουλίαν <παρ>ὲκ
τρίψαντες ἀποφαίνουσι δαίμον' αἴτιον
καὶ κακὸν ἐκεῖνόν φασιν αὐτοὶ γεγονότες.

Hauler (Eranos Vindob. p. 335) in codice Paris. gr. 454, quo Origenis de Hiob libro commenta continentur, fol. 126 a haec invenit: μαρτυρεῖ δέ μοι τῷ λόγῳ ὅσος ὑποφήτης Μένανδρος ,ὡς τοῖσιν κτλ.' οὐκοῦν κατ' αὐτὸν οὐδενὸς κακοῦ αἴτιος ὁ θεός. E quibus versibus iam pridem innotuerunt: v. 1 ex Euripidis fr. 598, 3 N² et mon. 462. — v. 2—6 omissis verbis οὐδ' ἔχειν κακίαν e Clem. Alex. Strom. V, 14, 130; v. 2—5 ex Euseb. Praep. ev. XIII, 13; v. 2—3 ex Plut. Mor. 474 b; Ammian. Marcell. XXI. 14; Stob. Ecl. I, 5 (4); Schol. Theocr. II, 28. Cfr. Men. fr. 550/551 K.

1. σύμμαχος ut μυσταγωγός cod.] συμμαχεῖ Eurip. et mon. 462. — 2. ἀνδρὶ omisit cod., ex Clem. Alex. et aliis addidit Hauler. — συμπαρίσταται cod. et alii praeter Plutarchum, qui συμπαραστατεῖ exhibet; Plutarchi lectionem praefert Blayd. Adv. II, 222. — 3 μυσταγωγὸς cod., alii] παιδαγωγός sine causa Blaydes. — 4. δαίμον' οὐ νομιστέον ex Clem. Al. reposuit Hauler] δαίμονα οὐ νομαστέον cod. — 5. βίον οὐ βλάπτοντα cod.] οὐ ex dittographia ortum delevit Hauler. — θνητόν cod.] χρηστόν Clem. probante Usenero (Rh. Mus. 1900, 338), qui verba οὐδ' ἔχειν κακίαν ut ineptam tautologiam delet. — 6. εἶναι τὸν ex ἐννοητέον corruptum esse putat Palmer (Class. Review 1889, 24) iure improbante Herwerdeno (Collect. 169). — 9. 10. καὶ πάντα — δαίμον' Hauler] εἰ πάντα τὴν ἑαυτῶν ἀβουλίαν ἐκτρίψαντες ἀ. δαίμονα cod.; εἶτα δι' ἑαυτῶν τὴν ἀβουλίαν <κακῶς> | τρίψαντες Gomperz; ἀβουλίαν ἐκ<εῖ> | τρίψαντες vel καὶ πάνθ' ἑαυτῶν

τὴν ἀβουλίαν <παρ>ἐκ sive ἐκ<εἰ> | τρίψαντες proponit Hauler. — 11. ἐκεῖνόν φ. Hauler] ἐκεῖνό φ. cod.

De vv. 4—7 sententia cfr. Plat. Civ. II, p. 379 c: *οὐδ' ἄρα ...ὁ θεός, ἐπειδὴ ἀγαθός, πάντων ἂν εἴη αἴτιος, ὡς πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλ' ὀλίγων μὲν τοῖς ἀνθρώποις αἴτιος· καὶ τῶν μὲν ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰτιατέον, τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἄττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἀλλ' οὐ τὸν θεόν.* ib. p. 380 b: *κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεόν τινι γιγνεσθαι ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχετέον παντὶ τρόπῳ.*

Fragmentum e fabula *Ὑποβολιμαῖος ἢ Ἄγροικος* desumptum esse suspicatur Hauler collatis fr. 482/483 K.

17.

Νηρής τις ἐπὶ δελφῖνος.

Lex. Messan. 281 r 15: *Νηρῇδες σὺν τῷ ῑ ὡς Βρισῇδες ...συναιροῦντες γὰρ ἔλεγον Ἀττικοί ...ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας ἑνικῆς Μένανδρος ,Νηρής τις κτλ.'* — Cfr. Suid. *Νηρής· κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ Νηρηίς· ὥσπερ καὶ τὸ Χρυσηίς Χρυσής.* — Et. M. 604, 54; Zonar. 1398.

18.

υ — ἔφηβος, μειράκιον, ἀνήρ, γέρων.

Philet. Vatic. (Cohn, Rh. Mus. 1888, 415): *μειράκιον καὶ μεῖραξ διαφέρει· μειράκιον μὲν γὰρ ὁ ἄρρην· ἔστι δὲ ἡλικίας ὄνομα, ὥς που διαστέλλει καὶ ὁ Μένανδρος λέγων· ,ἔφηβος κτλ.' μεῖραξ δὲ ἡ θήλεια. εἰ δέ ποτε λεχθῇ ἐπὶ τοῦ ἄρρενος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ τοῦ μείρακος ὄνομα, δῆλον ὡς κωμῳδεῖται εἰς κιναιδίαν ὁ ἄρρην.* — Cfr. Herodian. I, p. 524, 11 et II, p. 8, 10 Lentz: *τὸ μεῖραξ ἐπὶ θηλυκῷ τιθέμενον... οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὡς ἔσθ' ὅτε οἱ κωμικοὶ καὶ ἀρσενικῷ γένει τὴν σύνταξιν ποιοῦνται· ἀλλ' εἰκὸς αὐτοὺς θηλυκῇ προσηγορίᾳ σκώπτειν πασχητιῶντας.* — Schol. Lucian. Pseudosoph. 5: *τὸ μεῖραξ οὐ φασὶν ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡβώσης· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μειράκιον λέγουσιν.* — Phryn. Lobeck. 212. — Et. M. 582, 55. — Zonar. 1346.

Initio *βούπαις* suppleverit Herwerd. Coll. 167.

19.

Philodem. *περὶ εὐσεβείας* (Gomperz, Herkul. Studien. II, p. 42, 5): *λέγουσι <δέ τι>νες, οὓς καὶ Μέν<αν>δρος παραινι<ττε>ται, καὶ τὴν Ἑ<κάτην> ὀπαδὸ<ν Ἀρ>τέ<μι>δος> εἶναι.* — *Ἑκάτη* vocatur Dianae *ὀπαδός*, quam vocem He-

sychius ἀκόλουθος, συνεργός, δοῦλος interpretatur. Cum vox ὀπαδός apud tragicos poetas fuerit usitatissima, de tragicis quibusdam poetis Menandrum cogitasse suspicatur Kretschmar (p. 117).

20.

τίνος
τἀγαθὸν τοῦτ' ἐστιν;

Phot. Berol. 9, 5: ἀγαθὸν τίνος· ἀντὶ τοῦ τινος ἕνεκα. Μένανδρος· ‚τινος κτλ.' — Versus trochaici sunt.

τὸ ἀγαθὸν a b] ποτ' ἀγαθὸν E. Schwartz. prob. Reitz.; Blass (RhM. 1907, 271) ἀγαθὸν praedicatum esse censet articulumque delet; codicis lectionem iure tuetur Wilam. Sitz. 1907, 9) sic interpretans: τί περιγίνεται ἐκ τούτου, ὥστε ἀγαθὸν αὐτὸ καλεῖσθαι.

21.

εἴδωλον ἀμαυρόν.

Phot. Berol. 88, 13: ἀμαυρὸν δὲ Ὅμηρος (δ, 824)· ‚εἴδωλον ἀμαυρόν'. οὕτως καὶ Μένανδρος. Quae verba dixisse videtur Menander Homerum irridens.

22.

ἤκουσα τῶν ἐκκραγγανομένων.

Phot. Berol. 114, 4: ἀνακραγγάνειν λέγουσιν οὐκ ἀνακραυγάζειν, καὶ ἀνέκραγε. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ· ‚ἤκουσα κτλ.' — Suid. ἐκκραγγανομένων· μετὰ κραυγῆς λεγομένων. Et sic etiam Zonar. 673. — Cfr. Hes. ἐκκραγεῖν· βοῆσαι.

Initium trimetri esse putat Blass (RhM. 1907, 271), Reitzenstein (p. XXVI) autem lyricis numeris haec scripta esse censet, quod verum esse videtur.

23.

ἀνδραποδοκλέπτης.

Phot. Berol. 126, 1: ἀνδραποδοκλόπος· Σοφοκλῆς, ἀνδραποδοκλέπτης δὲ Μένανδρος. — Cfr. ἀνδραποδοκάπηλος (Bekk. An. 393, 27).

Fragmenta dubia.

24.

ἔα κεκρύφθαι λανθάνουσαν ἀτυχίαν·
τὸ γὰρ ἐξελέγχειν τὴν ὕβριν διττὴν φέρει.

Buresch (Klaros p. 125) versus ex libro χρησμοὶ τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν exscripsit atque Menandro tribuit cum propter eos qui

praecedunt Menandri versus tum collato Men. fr. 674 K: *οὐκ ἐμὸν ἀνοίγειν λανθάνουσαν ἀτυχίαν | ἔστ', ἀλλὰ μᾶλλον κατακαλύπτειν φημὶ δεῖν.* Cfr. Eur. fr. 553 N²: *ἐκμαρτυρεῖν γὰρ ἄνδρα τὰς αὑτοῦ τύχας | εἰς πάντας ἀμαθές, τὸ δ' ἐπικρύπτεσθαι σοφόν.*

τὴν ὕβριν διττὴν φέρει Buresch] *διττὴν φέρει τὴν ὕβριν* cod. T.

25.

Ioan. Malalae Chronogr. XIV p. 370, 20 Dind.: Isocasius philosophus, cum manibus post tergum devinctis vestimentoque corpore detracto ad Pusaeum, praefectum praetorii, adductus ab eoque interrogatus esset, *ὁρᾷς σαυτόν, Ἰσοκάσιε, ἐν ποίῳ σχήματι κατέστηκας*, respondit: *ὁρῶ καὶ οὐ ξενίζομαι· ἄνθρωπος γὰρ ὢν ἀνθρωπίναις περιέπεσα συμφοραῖς.* Similiter Anonymus qui Cassii Dionis Historias continuavit (Hist. graec. fragm. IV, p. 198 Müller) Diocletianum loquentem facit: *ὅτι καὶ διὰ τὸ* (*διὰ τοῦτο* Müller) *τιμῆς αὐτὸν ἀθανάτου* <*τε*> *τετυχηκότα χρῆναι μεμνῆσθαι, ὅτι θνητός ἐστι καὶ τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν οὐκ ἀλλότριος.* Menandri versum ex fabula *Ἑαυτὸν τιμωρούμενος* excerptum sub alterutra lectione latere putat Gleye (Byz. Zeitschr. V, 337) collato Terenti Heaut. 77: homo sum: humani nil a me alienum puto. Malalae verba versum efficiunt: *ἄνθρωπος γὰρ ὢν | ἀνθρωπίναις κτλ.* De aoristo *ἔπεσα* cfr. Lobeck. ad Phryn. p. 724.

Ad Menandrum referri possunt fr. adesp. 13, 21, 26 D.

MENECRATES.

1.

ἀλλ' ὥσπερ παῖς ὅταν ἀστραγάλους ἐκκόψας ἀνταποπαίζῃ.

Phot. Berol. 145, 13: *ἀνταποπαίζειν· ὅταν τις παίζων ἀστραγάλοις ἢ ψήφοις* <*ἢ*> *καὶ καρύοις ἢ καὶ κυβεύων ἐπ' ἀργυρίῳ νικήσῃ, εἶτα αὖθις νικᾶται ὃ ἐνίκησε. Μενεκράτης Μανέκτορι ‚ἀλλ' ὥσπερ κτλ.'* — Idem sine Menecratis loco etiam Phryn. 45, 3 Borr. De *ἐκκόψαι* i. q. *νικῆσαι* cfr. Antiatt. Bekk. 92, 5: *ἐκκόψαι· ἀντὶ τοῦ νικῆσαι κύβοις. Ἄλεξις Δακτυλίῳ* (fr. 44 K). Suid. — Zonar. 671. — Hes. *ἐκκεκομμένος· ὁ διὰ τοῦ κυβεύειν τὰ αὑτοῦ ἀπολέσας.* Tetrametr. anap. e parabasi sumptus esse videtur. Cum puero, qui quae in talorum lusu lucratus erat postea rursus perdidit, po-

eta comparatur, qui primo olim praemio ornatus postea alterum sibi poetam praelatum esse videt (Koerte Burs. Jabrb. 1911, 249).

Μενεκράτης Μανέκτορι Reitz.] *φερεμενέκτορι b.* — *ἀνταποπαίζῃ* Reitz.] *ἀνταποπαίζειν b.*

NAUSICRATES.

1.

εὕρηκε.

Excerpta ex libris Herodiani technici ed. Hildegard (adn. ad pag. 30, 1): *τὸ δὲ παρὰ νηυσὶ κράτης* (leg. *Ναυσικράτει*) *λέγομεν εὕρηκεν, ἀπὸ θέματός ἐστι τοῦ εὑρήκω καὶ τὸ πεποίηθι.* Nausicratis comici esse illam formam imperativi *εὕρηκε* agnovit Nauck (Herm. 1889, 467). Quae forma affertur etiam a Choerob. in Theod. p. 746, 25 et Anecd. Oxon. IV, p. 339, 21.

NICOCHARES.

1.

Νηρῆδες.

Lex Messan. 281 r 13: *Νηρῆδες σὺν τῷ ι ὡς Βρισῆδες Ἐρεχθῆδες Καδμῆδες Οἰνῆδες Χρυσῆδες· συναιροῦντες γὰρ ἔλεγον Ἀττικοί· Νικοχάρης Γαλατείᾳ.* — Cfr. Men. fr. 17 D; Et. M. 604, 54. Suid. s. v. *Νηρῆδες.* Choerob. dict. 243, 33. Apollon. de pron. 87, 13 Schneid.

2.

τὸν ἀναλφάβητον, τὸν ἄπονον.

Phot. Berol. 115, 27: *ἀναλφάβητος· ἐδόκει μὲν εἶναι εὐτελές. Νικοχάρης δὲ αὐτὸ ἐποίησεν ἀρχαῖον χρησάμενος ἐν Γαλατείᾳ οὕτως· ‚τὸν ἀναλφάβητον κτλ.' ταῦτα ὁ Φρύνιχος.* — Suid. *ἀναλφάβητος· ἀμάθητος γραμμάτων ἁπάντων καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος* (ex Procop. Arc. c. 6, p. 40, 1 Haury). — Hes. *ἀναλφάβητος· ἀπαίδευτος.* — Cfr. Epigr. adesp. 553 Brunck: *ἀναλφάβητος οὗτοσὶ στιχογράφος, | ἄνους, ἄφρων, ἄγροικος, αὐθάδης, λάλος.* — Philyl. fr. 2 K. — Athen. IV, p. 176 e. — De verbo *ἄπονος* i. q. laboris fugiens cfr. Xen. Hell. 3, 4, 19: *μαλακοὺς καὶ ἀπόνους.*

Polyphemum his verbis rideri probabiliter suspicatur Koerte (Burs. Jrsb. 1907, 250).

Ex incertis fabulis.

3.

ἀλλ' εἰλήμμεθα

λαβὴν ἄφυκτον.

Lex. Sabbait. 3, 10: *ἄφυκτον λαβήν· ὁ λόγος ἐναργής· τροπικῶς ἀπὸ τῶν παλαιστῶν. Νικοχάρης· ‚ἀλλ' εἰλήμμεθα κτλ.'* — Cfr. Plut. Mor. p. 186 d: (de Alcibiade) *ἔτι παῖς ὢν ἐλήφθη λαβὴν ἐν παλαίστρᾳ.* Improprie Plut. Mor. p. 78 b: *ὁ γὰρ ἀνέκπληκτος ἐν τούτοις καὶ ἄτεγκτος ἤδη δῆλός ἐστιν εἰλημμένος ἣν προσήκει λαβὴν ὑπὸ φιλοσοφίας.* — Dion. Halic. de adm. vi in Dem. § 18 (I, p. 166, 17 Usen.): *τοῖς ἀθληταῖς τῆς ἀληθινῆς λέξεως ἰσχυρὰς τὰς ἁφὰς προσεῖναι δεῖ καὶ ἀφύκτους τὰς λαβάς.*

4.

εἰ πεύσομαί <σὲ κἂν> τὸν ἀηδόνιον ὕπνον
τῆς νυκτὸς ἀποδαρθόντα, σαυτὸν αἰτιῶ.

Phot. Berol. 39, 1: *ἀηδόνειος... ὕπνος Νικοχάρης· ‚εἰ πεύσομαι κτλ.'* — Idem fragmentum mutilatum iam ex Bekk. An. 349, 8 innotuit (Nicoch. fr. 16 K). — Cfr. Aelian. Var. hist. 12, 20: *λέγει Ἡσίοδος τὴν ἀηδόνα μόνην ὀρνίθων ἀμοιρεῖν ὕπνου καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν.* Hes. *ἀηδόνειος· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον.* Suid. *ἀηδών· οὐδ' ὅσσον ἀηδόνες ὑπνώουσιν.* Paroem. gr. I, p. 433, 7 Leutsch: *οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνοῖ· ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων· δήλη γὰρ οὖσα ἡ ἀηδὼν ἀγρυπνεῖ.* — Obdormiverat servus et ero se purgans dixerat: *οὐδ' ἀηδόνιον κατέδαρθον,* cui erus: *εἰ πεύσομαί σε κτλ.'* (Kock I, p. 774).

v. 1. *ἀηδόνιος* Wilam.] *ἀηδόνειος b.* — 2. *ἀποδαρθόντα* Wil.] *ἀποδαρθέντα* cod. *b.* — Versus sic ut scripsi supplevit Wilamowitz (Sitzungsb. 1907, 3). — Reitzenstein (p. XXIV) collatis eiusdem Phot. Berol. 39, 4: *ἀηδόνος· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον* corrigendum proponit: *εἰ πεύσομαί <σε> τῶν ἀηδόνων ὕπνον κτλ.* — Leeuwen (Mnem. n. 1907, 256) formam traditam *ἀηδόνειος* defendit collatis aliis adiectivis, quae ab animantium nominibus ducta sunt, ut *κύνειος ἵππειος βόειος.* At formam *ἀηδόνιος* solam esse rectam iam Hermann (Opusc. III, 306) probaverat. Idem Leeuwen versum primum scribendum proponit: *εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνειον <μόνον> ὕπνον κτλ.,* quod iam Naber (Mnem. n. 1880, 41) coniecerat.

5.

ἀμιθρεῖν.

Phot. Berol. 92, 6: *ἀμιθρεῖν· τὸ ἀριθμεῖν· Νικοχάρης.* — Eust. p. 1801, 21: *ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν ὁ γλυκὺς ἀριθμεῖν καὶ νῦν καὶ ἀλλαχοῦ λέγει κοινότερον· καινολόγος δέ τις ποιητὴς μεταθεὶς ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν,* Callimachum haud dubie dicens, qui Cer. 86: *ἢ ἐν Ὄθρυι ποίμνι' ἀμιθρεῖ* scripserat. — Et. Mag. 83, 42: *ἀμιθρῆσαι· Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἀμιθρὸν εἶπε καθ' ὑπέρ-*

ϑεσιν. ἐκ δὲ τοῦ ἀμιϑρὸς ἀμιϑρῶ ἀμιϑρήσω ἀμιϑρῆσαι, τὸ ἀριϑμῆσαι. — Phoenix Coloph. (Athen. XII, p. 530 e): οὐ λεωλογεῖν ἐμάνϑαν', οὐκ ἀμιϑρῆσαι. — Herond. 6, 6: τὰ κρῖμν' ἀμιϑρεῖς.

7.

ῥηγνὺς δὲ πολλὰς κυμάτων ἀναρρόας.

Phot. Berol. 120, 25: ἀναρρόας κυμάτων· Νικοχάρης· ,ῥηγνὺς κτλ.' — Cfr. Il. Σ, 67: ῥήγνυτο κῦμα. — Athen. VIII, 332 e: μέχρι οὗ ἂν πάλιν ὑπολαβὸν αὐτὸν τὸ κῦμα κατενέγκῃ μετὰ τῆς ἀναρροίας εἰς τὴν ϑάλατταν. — Versum ex Amymone desumptum esse suspicatur Koerte (Burs. Jhrsb. 1907, 250). — Parodia est.

ῥηγνύς Reitz.] ῥήγυσι *b*. — ἀναρρόας corr.] ἀναρροάς b. De accentu cfr. Arcad. (Herodian.) I, p. 305, 9 Lentz: τὸ δὲ ἀναρρόη παροξύνεται. Eust. 992, 57: τά εἰς ῃ λέγοντα... μετὰ προϑέσεως μὲν φυλάσσει τὸν τόνον, οἷον... ἐπιρροή· τὸ ἀναρρόη σημειωτέον βαρυνόμενον.

NICOSTRATUS.

1.

<οὐκ> ἀναβεβήκει πώποτε
ἐφ' ἅμαξαν, ἀλλ' ἐφ' ἵππον.

Phot. Berol. 91, 26: λέγουσι δὲ καὶ ἅμαξαν δασέως καὶ καϑημαξευμένα, καὶ ὅλως τῇ δασείᾳ προσῳδίᾳ χαίρουσιν οἱ Ἀττικοί... καὶ τὸ ἁμάξιον οὕτως λέγουσι ϑαμάξιον, καὶ <οὐκ> ἀναβεβήκει κτλ.' Νικόστρατος Παρακολυμβώσῃ. Cfr. Eust. 1387, 9: ϑαμάξιον ἀντὶ τοῦ τὸ ἁμάξιον, ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἐλέγχει δασύνεσϑαι τὴν ἅμαξα φωνήν. — Id. 1636, 27. — Nicostrati fabula, quae inscriberetur Παρακολυμβῶσα, adhuc ignota erat neque alius poeta comicus hoc indice usus esse videtur. De voce παρακολυμβᾶν (iuxta natare) cfr. Heron. Alex. Autom. p. 265 (I, p. 414, 9 Schmidt): πολλάκις παρεκολύμβων δὲ καὶ δελφῖνες, ὁτὲ μὲν εἰς τὴν ϑάλατταν καταδυόμενοι, ὁτὲ δὲ φαινόμενοι.

1. πώποτε E. Schwartz] πώποτ' *b*. — ἵππον Reitz.] ἵππων *b*.

PHERECRATES.

1.

ἀμφίμαλλον.

Phot. Berol. 102, 18: ἀμφίμαλλον· ἀμφίμιτον· <τοῦτο> ἀπὸ τοῦ μιτώσασϑαι. περὶ ὃ τὸν μίτον εἰλοῦσιν ἐν τῷ μιτοῦσϑαι. Φερεκράτης Ἀργίοις. Similiter Hes. ἀμφίβαλλος (Musur. ἀμφίμαλλος)· ἔνιοι τὸν ἐν τοῖς ἱστοῖς καῖρον ἀποδιδόασιν. καῖρον δὲ τὸν μίτον ἔλε-

γον. Aliter Poll. VII, 57: τὸν ἀμφίμαλλον χιτῶνα δασὺν καὶ ἀμφίμιτον. Cfr. Hes. ἀμφιποκοι· τάπητες ἀμφίμαλλοι. — id. ἀμφιτάπης· χιτὼν ἀμφοτέρωϑεν ἔχων μαλλοὺς. — Eust. 746, 40: ἀμφίμαλλοι τάπητες οἱ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν δασεῖς. — Haud dubium est, quin Photius duas glossas: ἀμφίμαλλον et ἀμφίμιλλον (p. 103, 1) contaminaverit. Pherecrates autem voce ἀμφίμαλλον tunicam utrimque villosam dixerit.

ἀμφίμαλλον Reitz.] ἀμφίμαλον *b*.

2.

ὦ Ζεῦ, καλῶς γ' ἀνταποδίδως μοι τὴν χάριν.

Phot. Berol. 145, 24: ἀνταποδίδως· Φερεκράτης Ἀνϑρωφηρακλεῖ· ‚ὦ Ζεῦ κτλ.' — Cfr. Thuc. 3, 63: οὐκ ἴσην αὐτοῖς τὴν χάριν ἀνταπέδοτε. — Heracles haec loqui videtur. — Titulus fabulae Ἀνϑρωφηρακλῆς adhuc ignotus erat neque alius quisquam poeta fabulam cognominem scripsisse videtur. Cfr. eiusdem poetae fabulam Ψευδηρακλῆς.

Ἀνϑρωφηρακλεῖ Reitz.] ἀνθρωφηραλ^{εῖ} (aut -λ^{ᾶ}) *b*.

3.

ἀνταπόδος.

Phot. Berol. 145, 24: ἀνταποδίδως· Φερεκράτης Ἀνϑρωφηρακλεῖ· (sequitur fr. 2 D). καὶ ἀνταπόδος ὁ αὐτός. — Ad fabulam Ἀνϑρωφηρακλῆς referri potest.

4.

ἀνὴρ ἀναρριπίζεται.

Phot. Berol. 120, 16: ἀναρριπίζεται· Φερεκράτης Ἀυτομόλοις· ‚ἀνὴρ κτλ.' — Cfr. Hes. ἀνερριπιϑῆ· ἀνεκινήϑη (vel ἐξεκάη). Zonar. 206: ἀναρριπίζειν· κινεῖν, ἀνεγείρειν.

ἀνήρ Herw. BphW. 1907, 285 et Koerte Burs. Jahrsb. 1911, 250] ἀνὴρ *b* et Reitz.

5.

ῥαίνειν, ἀνακορεῖν ἀγοράς.

Phot. Berol. 113, 1: ἀνακορεῖν καὶ κορεῖν· Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ· ‚ῥαίνειν κτλ.' — Cfr. Phryn. 22, 10 Borr.: ἀνακαλλύνειν· τὸ σαίρειν, ὃ καὶ ἀνακορεῖν <λέγεται>. Et sic etiam Phot. Berol. 113, 6: ἀνακαλλύνειν· τὸ σαίρειν, ὅπερ καὶ ἀνακορεῖν λέγεται, καὶ εἰκότως· κάλλυντρον γὰρ καὶ κόρημα καλοῦσι τὸ σάρον· Φρύνιχος Ποαστρίαις (sequitur fr. 2 D).

Senarii initium restituit Herw. (BphW. 1907, 285) addito τὰς ante ἀγοράς.

6.

ἐβάδιζον δ' ἀπὸ
δείπνου· κνέφας δ' ἦν ἄρτι κούκ ἀωρία.

Lex. Sabbait. 4, 18: *ἀωρί, ἀωρία· Φερεκράτης Κραπατάλοις· ,ἐβάδιζον κτλ.' λέγουσι δὲ καὶ ἀωρίαν καὶ τὴν ὥραν* (*τὸ παρὰ τὴν ὥραν* Papadop. coll. Phryn. 4, 8 Borr.: *ἀωρίαν ἥκειν· οἷον παρὰ τὴν δέουσαν ὥραν* et Bekk. An. 476, 10: *ἀωρι, ἀωρία· τὸ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν καὶ τὴν ὥραν*). Versus distribuit Reinach (Rev. des ét. gr. 1892, 324). — Cfr. Ar. Ach. 23: *ἀλλ' ἀωρίαν ἥκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται πῶς δοκεῖς.*

2. *δ' ἦν* Pap.] *δηνες* cod. — *κούκ ἀωρία* Pap.] *κουκαωρί* cod.; *κἄτ'* (= *καὶ ἔτι*) *ἀωρία* malit Blayd. Adv. II, 344.

7.

ἀμφέξομαι.

Phot. Berol. 98, 15: *ἀμφέξομαι· τὸ ἀμφιέσομαι. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις.* — Cfr. Philetaer. fr. 19 K: *ἀμφέξει.* — Ar. Plut. 897 et passim.

8.

ἀνελεύθερον σῶμα.

Phot. Berol. 131, 19: *ἀνελεύθερον σῶμα· Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις.*

σῶμα b] Pherecratem *στόμα* dixisse probabiliter coniecit Naber (apud Leeuw. Mnem. n. 35, 268). Cui coniecturae favet id, quod in Bekk. Anecd. 397, 1 legitur: *ἀνελεύθερος· ὁ μικρολόγος· ἢ ὁ ἐκτὸς τῆς ἀληθείας ποιῶν τι.* Cfr. Ar. fr. 685 K. Similiter in Sophocl. fr. 678 N. *ἀκόλαστον στόμα* (pro *σῶμα*) scribendum esse putaverat Cobet N. L. 428.

9.

τί δ' αὐτὸ λίαν ὧδε λιπαρεῖς θεόν;

Etym. Genuin. A (Reitzenstein, Index schol. Rostoch. 1891/2 p. 12): *λιπαρεῖν· σημαίνει τὸ παρακαλεῖν, ὡς παρὰ Φερεκράτει ἐν Πετάλῃ· ,τί δ' αὐτὸ κτλ.' παρὰ τὸ λίαν <καὶ τὸ> παρεῖναι.* Cfr. Ar. Ach. 452: *γενοῦ γλίσχρος προσαιτῶν λιπαρῶν τ'.*

τί δ' αὐτὸ λίαν ὧδε corr. Wilam.] *τὴ δαὐτῶ λίαν ὅδε* cod. A; *τί δῆτα λίαν* malit Nauck (Mél. VI, 69).

10.

ὥστ' ἀνέρρωγε<ν> τὸ φώνημ' εὐθὺς ὀξὺ καὶ μέγα.

Phot. Berol. 133, 26: *ἀνέρρωγε· Φερεκράτης Τυραννιδι· ,ὥστ' κτλ.'* — Cfr. Ar. Eq. 626: *ἐλαφίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη.*

Ex incertis fabulis.

11.

ζῆϑι.

Etym. Genuin. cod. A (Reitzenstein, Index schol. Rostoch. 1891/2 p. 12) s. v. ζῆ... τὸ... ζῆϑι κατ' ἐπέκτασιν ἔχει τὴν Θ/ συλλαβήν. εὕρηται καὶ παρὰ Φιλήμονι μετὰ τῆς προϑέσεως σύζηϑι. εὕρηται <δὲ> καὶ παρὰ Φερεκράτει. Imperativum ζῆϑι vitio ortum esse ex imperf. ἔζη ἐζῆτε putat Cobet (Nov. lect. 494). At recte Reitzenstein suspicatur imperativo ζῆϑι comicos usos fuisse, tragicos autem formam ζῆ usurpasse, quam posteri unam vere Atticam dicebant.

12.

ὦ Χάριτες, ἀφροδίσιόν τιν' ὑμέναιον ὑμνεῖτε γαμικόν τε.

Lex. Sabbait. 2, 22: ἀφροδίσιον ὑμέναιον· Φερεκράτης· ὦ Χάριτες κτλ.' — Cfr. Athen. 4, p. 130 a: ᾀδόντων γαμικὸν ὕμνον.

τιν' Reinach (Rev. des ét. gr. 1892, 324) τὶς cod. — ὑμνεῖτε Reinach] ὑμνεῖ cod. — γαμικόν τε Kock (RhM. 1893, 582) ex codicis lectione γαμικότ] γεγαμηκότι Pap. et Reinach.

Trochaeo — creticos esse putat Reinach improbante Kockio, qui dubitabundus hosce versus restituerit: ὦ Χάριτες <ἔλϑετ'>, ἀφροδίσιον | <νῦν> τιν' ὑμέναιον ὑμνεῖτε γαμικόν τε ⏑. Sed omnia hic incerta sunt.

13.

οὐδ' εἰς Ἑταίρας οὐδ' Ἀφροδίτου πώποτε.

Lex. Sabbait. 3, 7: <Ἀφρόδιτος, ὁ Ἑρμαφρόδιτος. παραπλήσιοι δὲ τούτῳ ἄλλοι δαίμονες, Ὀρϑάνης, Πρίαπος,> καὶ Ἀριστοφάνης μέμνηται Ἥρωσιν, Ἀπολλοφάνης Κρησίν (fr. 1 D)· ,Ἀσκληπιός, Κύννειος, Ἀφρόδιτος, Τύχων'. Φερεκράτης· ,οὐδ' εἰς κτλ.' — Cfr. Apollodor. Athen. apud Athen. 13, p. 571 c (FHG. I, 431): Ἑταίραν δὲ τὴν Ἀφροδίτην τὴν τοὺς ἑταίρους καὶ τὰς ἑταίρας συνάγουσαν· τοῦτο δ' ἐστὶν φίλας. — Macrob. Saturn. 3, 8: apud Calvum Acterianus affirmat legendum pollentemque deum Venerem, non deam: signum etiam eius est Cypri barbatum corpore et veste muliebri cum sceptro ac statura virili, et putant eandem marem et feminam esse; Aristophanes (fr. 702 K) eam Ἀφρόδιτον appellat.

Verba Ἀφρόδιτος usque ad Πρίαπος addidit Papad. ex Bekk. An. 472, 24 et Bachm. An. I, p. 173, 8. — εἰς Pap.] εἶς cod.

14.

ἀναστῶ.

Phot. Berol. 122, 27: ἀναστῶ· ἀντὶ τοῦ ἀναστήσω. Κράτης (fr.

7 D), *Φερεκράτης καὶ Ἄρχιππος* (fr. 5 D). Coniunctivum aor. esse non fut. probabiliter suspicatur Herwerd. BphW. 1907, 286.

15.

ἀνάσχωμαι.

Phot. Berol. 123, 18: *ἀνάσχετος· Δημοσθένης*(?) *καὶ Θουκυδίδης* (I, 118). *καὶ ἀνάσχωμαι Φερεκράτης, ἀνασχήσομαι δὲ Ἀριστοφάνης* (Ach. 299).

ἀνάσχωμαι Reitz.] *ἀνάσχομαι b.*

16.

ἀνδράποδον (de serva).

Phot. Berol. 125, 27: *ἀνδράποδον· καὶ ἐπὶ θηλειας εἴρηκε Φερεκράτης.*

17.

ἀνδροκάπραινα καὶ μεθύση καὶ φαρμακίς.

Phot. Berol. 127, 27: *ἀνδροκάπραινα· Φερεκράτης· ‚ἀνδροκάπραινα κτλ.'* — Cfr. Hermipp. fr. 10 K: *πασιπόρνη καὶ κάπραινα.* — Ar. Nub. 555: *γραῦν μεθύσην.* Cfr. Phryn. Lobeck. p. 151: *μέθυσος ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός· γυναῖκα δὲ ἐρεῖς μέθυσον καὶ μεθύσην;* et sic etiam Antiatt. Bekk. 107, 9; a qua norma descivit Menander (fr. 67 K), *μεθύσους τοὺς ἐμπόρους* dicens. — Ar. Nub. 749: *γυναῖκα φαρμακίδ'.* Dem. 25, 79 alii. Cfr. Cleomed. de sublim. p. 135, 18 Bake: *φαρμακίδες εἰσὶν αἳ καθαιροῦσιν αὐτήν* (sc. lunam). — Versus ad fabulam *Κοριαννώ* referri potest.

φαρμακίς Reitz.] *φαρμακής b.* — Notanda est anaclasis pedis primi.

18.

ἀνέζεσεν αἷμα.

Phot. Berol. 129, 9: *ἀνέζεσεν αἷμα· ἐπὶ ὀργιζομένου σφόδρα θεὶς ἂν τὴν φωνήν· Φερεκράτης.* Phryn. 48, 8 Borr.: *ἀνέζεσεν αἷμα· ἐπὶ ὀργιζομένου.* — Cfr. Apollon. Rhod. IV, 391: *ὣς φάτ' ἀναζείουσα βαρὺν χόλον.*

19.

ἀνούστατος.

Phot. Berol. 144, 11: *ἄνους· Πλάτων Νόμων ιβ'* (p. 962 c), *ἀνούστερος δὲ καὶ ἀνουστέρα Σοφοκλῆς* (cfr. fr. 530, 1 N²: *ἀνουστέρως* Cob., *ἀνούστεραι* Gaisf.), *ἀνούστατος δὲ Φερεκράτης.*

20.

ἀντιβλέπει.

Phot. Berol. 146, 26: *ἀντιβλέπει· Φερεκράτης.* — Cfr. Men. fr. 586 K: *ἀντιβλέπειν ἐκεῖνον οὐ δυνήσομαι.*

21.

μείξοφρυς
μέλαιν' ἐπιεικῶς κατ' ἐμέ.

Basilii [Minimi] Schol. Gregor. Naz. (Migne, Patrol. gr. vol. 36, p. 903 b): *κατά· σημαίνει δὲ ἡ πρόθεσις καὶ ὁμοιότητα. Φερεκράτης· ‚μείξοφρυς κτλ.', ἀντὶ τοῦ ὁμοία ἐμοι.* — Indicavit Nauck (Mél. VI, 69). Cfr. Poll. 2, 49: *σύνοφρυς ἀνὴρ καὶ γυνή· τὸν δὲ τοιοῦτον μίξοφρυν Κρατῖνος* (fr. 430 K) *καλεῖ.* — Loqui videtur mulier de altera muliere pulchra ipsi simili.

μείξοφρυς Nauck] *μιξόφρυξ* cod.

Fragmentum dubium.

22.

Φερε]κράτους.

[ἀνὴρ γὰρ ὅστις ἀπ]οθανούσης δυσφορ[εῖ]
[γυναικός, οὗτος οὐκ] ἐπίστατ' εὐτυχεῖν.

Berliner Klassiker-Texte V, 2 p. 123. — E florilegio quodam in papyro Berol. 9772 servato exscripsit atque supplevit Wilamowitz Pherecrati versus adsignans. — Cfr. com. adesp. 1265: *γυναῖκα θάπτειν κρεῖττόν ἐστιν ἢ γαμεῖν.*

PHILEMO.

1.

πρὸς τῶι μυροπωλίωι γὰρ ἀνθρώπων τινῶν
ἤκουσα Χαλκοῦν περιπατεῖν κλέπτην τινά·
ἄπειρος ὢν δὲ τοῦ λεγομένου πράγματο[ς],
Ἀριστομήδη 'νθ' ἡρόμην παριόνθ' ὁρῶν.
5 *ὁ δ' ἐνήλατ' εὐθύς μοι παραστὰς [τ]ῶι σκ[έ]λει*
παίει τε λὰξ πύξ, ὥστε μ' ἐκθανεῖν· ἐπεὶ
μόλις γε φεύγων ἐξέπεσον ἄλλῃ λᾳ[θρ]ᾳ.

Didymi Comment. de Demosth. X, 70 (Berliner Klassiker-Texte I, p. 45, col. 9, 62): *δύο Ἀριστομήδεις εἰσὶν... ἕτερος δὲ ὁν νῦν ὁ Δημοσθένης διέξεισιν, Ἀθηναῖος, ὁ Χαλκοῦς λεγόμενος... καὶ οἱ κωμικοὶ δ' αὐτοῦ μνημονεύουσι καθάπερ Φιλήμων μὲν ἐν Λιθ[ο]γλύφῳ· ‚πρὸς τῷ κτλ.'*

v. 4. *Ἀριστομήδην ἠρόμην* poetam dedisse suspicantur editores et Wagner (Symb. 26). — v. 6. *ἐκθανεῖν δέει· | μόλις τε* Blass (Archiv f. Papyr.-Forsch. III, 291). — v. 7. *γε* Wilam.] *τε* pap. — *λάθρα* incertum est.

Hoc fragmento ac duobus Timoclis (fr. 1, 2 D) eodem loco commemoratis illuditur Aristomedes, *οὗ παρόντος σφόδρα τηρεῖν δεῖ τὰ σκεύη*, sicut ipse dicit Demosthenes X, 73: *σοὶ μὲν γὰρ ἦν κλήπτης ὁ πατήρ, εἴπερ ἦν ὅμοιός σοι*. Fuit autem Aristomedes trierarchus a. 356/5. Cfr. de eo Kirchner., Prosop. att. I. 2013; Pauly-Wissowa, Realenzykl. I, 946; Plut. Dem. 11; Eust. 1243, 19; CIG II, 2 p. 453 (n. 1006).

Fabula *Λιθογλύφος* adhuc ignota erat.

2.

ἀμύγδαλα.

Phot. Berol. 97, 27: *ἀμυγδαλῆ· περισπᾶται τὸ δένδρον, ἀμυγδάλη δὲ ὁ καρπὸς παροξυνεῖται. Εὔπολις Πόλεσιν* (sequitur fr. 15 D)· *ἀμύγδαλα δὲ ὡς ἡμεῖς τὸν καρπὸν καὶ Ἕρμιππος Φορμοφόροις* (fr. 63, 20 K; cfr. Antiatt. Bekk. 82, 19) *καὶ Φιλήμων ἐν Μύστιδι καὶ Δίφιλος Τελεσίᾳ* (fr. 79 K).

3.

The Oxyrhynchus Papyri t. IX, p. 150: in Euripidis vita a Satyro scripta leguntur (fr. 39, col. VII. v. 32): *μαρτυρ[ε]ῖ δ' αὐτῷ καὶ τοῦτ' [ε]ἰκότως ὁ Φι[λ]ήμων ἐν[τα]υθι·*

Εὐρι[πί]δης πού [φη]σιν οὔτ<ω>ς, [ὅς] μόνος
δύ[να]ται λ[έ]γε[ιν...

Supplevit Hunt, qui v. 1. *οὕτως* pro tradito *ουτος* reposuit. Philemonem maxima admiratione Euripidem prosecutum esse testatur Euripidis vitae auctor anonymus (c. 6), cum dicat: *οὕτω δὲ αὐτὸν Φιλήμων ἠγάπησεν, ὡς τολμῆσαι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον εἰπεῖν* (Philem. fr. 130 K)· *‚εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες | αἴσθησιν εἶχον, ἄνδρες, ὥς φασίν τινες, | ἀπηγξάμην ἂν ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην.'*

PHILETAERUS.

1.

αὐτόματος.

Lex. Sabbait. 1, 10: *αὐτόματος· θηλυκῶς Φιλέταιρος.* — *αὐτομάτη* legitur: Ar. Pac. 665; Lys. 431; Cratin. fr. 315; Demosth. 54, 12.

PHILONIDES.

1.

περὶ δ' ὧν σὺ λέγεις, λόγος ἐστὶν ἐμοὶ πρὸς Ἀθηναίους κατὰ χειρός, ὃν ἐγὼ λογιοῦμ' ἐξ ἀτελείας, τῷ δήμῳ δ' οὐδὲν ἀνοίσω.

Phot. Berol. 143, 9: ἀνοίσω· λογιοῦμαι, ἐπὶ ψήφου. ἔστι δέ, ὡς δοκεῖ, ἰδιωτικόν. Φιλωνίδης Κοθόρνοις· ,περὶ δ' ὧν κτλ.' — Phryn. 49, 7 Borr.: ἀνοίσω· ἀντὶ τοῦ λογιοῦμαι· ἐπὶ ψήφου. Cfr. Lys. 30, 5: τῆς αὐτῶν ἀρχῆς κατὰ πρυτανείαν λόγον ἀναφέρουσι. Diodor. 15, 41: περὶ πάντων ἀναφέρουσι τῷ βασιλεῖ. — Dem. 59, 39: ὡς ἐξ ἀτελείας ἕξων καλὴν ἑταίραν. — Polluc. IV, 46: οὐκ ἐξ ἀτελειας μαθεῖν· οὐκ ἀμισθὶ μαθεῖν. — Non e parabasi, ut Reitzenstein putat, sed ex agone haec sumpta et Therameni eiusve adversario tribuenda esse probabiliter suspicatur Koerte (Burs. Jahresb. 1911, 251).

κατὰ χειρός *b*] κατὰ χεῖρας aut χεῖρα (= in promptu) malit Reitz. (p. XIX) et Herwerd. BphW. 1907, 286; sed lectionem codicis iure tuetur Leeuwen (Mnem. n. 35, 269) collato Pherecr. fr. 146, 5 K: κατὰ χειρὸς ἦν (praesto fuere) τὰ πράγματ' ἐνθυμουμένῳ. — κατὰ χειρὸς dicuntur quae una voce πρόχειρα vocantur. Cf. etiam Telecl. fr. 1, 2 K: εἰρήνη μὲν πρῶτον ἁπάντων ἦν ὥσπερ ὕδωρ κατὰ χειρός („pax... praesto tunc erat semper sicuti aqua ad lavandum"), alios.

2.

ἀθήρ — ἀθηρηλοιγόν.

Phot. Berol. 41, 7: ἀθήρ· ἡ ἀκμὴ τοῦ ἠκονημένου σιδήρου κατὰ μεταφορὰν ἐκ τοῦ ἀθέρος, ὅς ἐστι τοῦ στάχυος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον, ἀφ' οὗ τὸ ἀθηρηλοιγὸν καὶ ἀθερίζειν πεποίηται· οὕτως Φιλωνίδης. Utrumque verbum Philonides usurpasse videtur. Cfr. Phryn. 35, 3 Borr.: ἀθήρ· ἡ ἀκμὴ τοῦ ἠκονημένου σιδήρου, ἀπὸ τοῦ ἀθέρος, ὅ ἐστιν ἀστάχυος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον, παρ' ὃ τὸ ἀθηρηλοιγὸν καὶ ἀθερίζειν, et Bekk. An. 353, 15: λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐπιδορατὶς ἀθήρ. Hes. ἀθήρ· ἐπιδορατίς· μεταφορικῶς. Αἰσχύλος Νηρείσι (fr. 154 N²). — Eust. 1206, 10: ὅτι δὲ ἀθὴρ καὶ ἐπιδορατὶς λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀσταχύων, δηλοῦσιν οἱ παλαιοι. — De voce ἀθηρηλοιγός cfr. Od. λ, 128 et ψ, 275; Eust. 1675, 49: τὸ τῶν ἀθέρων ὀλεθρευτικόν. Hes. — Cfr. etiam ἀθηρόβρωτον, βροτολοιγός.

ἀθηρηλοιγόν et ἀθερίζειν coll. Phryn. Bekk. 21, 14 corr. Reitz.] ἀθηρήλαττον et ἀθερίζον *b*.

PHILYLLIUS.

1.

ἀνάλφιτον.

Phot. Berol. 116, 3: ἀνάλφιτον· Φιλύλλιος Αἰγεῖ. Falso

Antiatt. Bekk. 83, 18: *ἀναλφάβητος· Φιλύλλιος Αἰγεῖ* et sic Kock Philyl. fr. 2. — Recte Suid. *ἀνάλφιτον· Φιλύλλιος Αἰγεῖ.*

Ex incerta fabula.

2.

ἀνόμως.

Phot. Berol. 143, 25: *ἄνομον κατηγορίαν· ὁ αὐτός* (Lysias), *ἀνομιαν δὲ Κρατῖνος* (fr. 28 D), *ἀνόμως δὲ Φιλύλλιος, ἀνόμημα δὲ Λυσίας.* — Cfr. Eur. Med. 1000; Thuc. 4, 92; Isocr. 4, 39.

PHRYNICHUS.

1.

ἡμῖν δ' ἀνίει δεῦρο σὺ τἀγαθὰ
τοῖς τήνδ' ἔχουσι τὴν πόλιν ἵλεως.

Phot. Berol. 141, 20: *ἀνίει τἀγαθά· τοῖς τεθνεῶσιν ἔθος εἶχον λέγειν ἐπευχόμενοι· Φρύνιχος Κωμασταῖς· ,ἡμῖν κτλ.'* — Cfr. Ar. Ran. 1462: *ἐνθένδ' ἀνίει τἀγαθά.* Cratin. fr. 160 K: *θεὸς ἀνιει τἀγαθά.* — Ar. fr. 488, 14 K: *αἰτούμεθ' αὐτοὺς δεῦρ' ἀνεῖναι τἀγαθά.* — Bacchum esse, ad quem supplicatio pertineat, putat Mekler coll. Aesch. Choeph. 606.

Versus Alcaeos hendecasyllabos esse probabiliter putat Mekler (BphW. 1907, 383) et Blass (Rh. Mus. 1907, 271); Wilamowitz (Sitzungsb. 1907, 12) et Herwerd. (BphW. 1907, 286) trimetros iambicos restituere conantur voce *ἵλεως* post *τἀγάθ'* transposita; quam versuum distributionem propter duram versus primi incisionem improbat Blass.

2.

σὺ δ' εἰσιοῦσα δουλικῶς ἐνσκεύασαι
καὶ τἄνδον ἀνακάλλυνον.

Phot. Berol. 113, 7: *ἀνακαλλύνειν· τὸ σαίρειν, ὅπερ καὶ ἀνακορεῖν* (cfr. Pher. fr. 5 D) *λέγεται, καὶ εἰκότως· κάλλυντρον γὰρ καὶ κόρημα καλοῦσι τὸ σάρον. Φρύνιχος Ποαστρίαις· ,σὺ δ' εἰσιοῦσα κτλ.'* — Phryn. 22, 10 Borr.: *ἀνακαλλύνειν· τὸ σαιρειν, ὃ καὶ ἀνακορεῖν* <*λέγεται*>. Cfr. Ar. Ach. 384 et 436: *ἐάσατε ἐνσκευάσασθαί μ'.* — Plat. Crit. 53 d.

1. *ἐνσκεύασαι* Reitz.] *ἐνεσκεύασαι b.* — 2. *ἀνακάλλυνον* Reitz.] *ἀνακάλλυναι b.*

3.

ἄσιτος, ἄποτος, ἀναπόνιπτος.

Phot. Berol. 118, 25: *ἀναπόνιπτος* <*καὶ*> *ἄνιπτος· διττῶς λέγεται. Φρύνιχος Τραγῳδοῖς· ,ἄσιτος κτλ.'* — Bekk. An.

392, 11: *ἀναπόνιπτον· ἀνεξάλειπτον.* Cfr. Xenophont. Cyr. 7, 5, 53: *ἄσιτος καὶ ἄποτος.* — Plat. Phaedr. p. 259 c. — Herod. 3, 52: *ἀλουσίῃσί τε καὶ ἀσιτίῃσι συμπεπτωκότα.* — Lucil. 599 sq. Marx (de Pacuvio): hic cruciatur fame, frigore, inluvie, inbalnitie, inperfunditie, incuria. — Ar. Eq. 357: *ἀναπόνιπτος λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας.*

Ex incerta fabula.

4.

ἐν χαλεπαῖς ὀργαῖς ἀναπηροβίων <τρι>γερόντων.

Phot. Berol. 118, 10: *ἀναπηρόβιος <ἐν> ὀργῇ· Φρύνιχος· ‚ἐν χαλεπαῖς κτλ.'* — Cfr. Ar. Av. 685: *ἄνδρες ἀμαυρόβιοι.* — Plat. fr. 16 D: *αὐχμηρόβιος.*

ὀργῇ Reitz. addito *ἐν*] *ὀργή b*, quare Blass (Rh. Mus. 1907, 271) *ἀναπηροβίοισι γερόντων* scribendum proponit.

Fragmenta dubia.

5.

ἀμυκλᾷδες.

Phot. Berol. 98, 4: *ἀμυκλᾷδες· ὑποδημάτων εἶδος... κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν Λακεδαίμονι Ἀμυκλῶν, ὡς ἐκεῖ κατασκευαζομένου τοῦ τοιούτου ὑποδήματος. οὕτως Ἀριστοφάνης* (fr. 44 D) *καὶ Φρύνιχος.* Plura de his crepidis invenies in Ar. fr. 44 D. — Phrynichum comicum hic laudari putant Reitzenstein (p. XXI) et Koerte (Burs. Jahresb. 1911, 251), Phrynichum sophistam probabiliter Borries (Phryn. soph. fr. 16, p. 134, 9).

6.

σκυζᾶν.

Phot. Berol. 122, 4: *ἀνασκυζᾶν· ἐπὶ τοῦ ἐξοιστρεῖν καὶ ἀκολασταινειν. καὶ ἐσκυζᾶν Κρατῖνος* (fr. 25 D), *Φρύνιχος δὲ σκυζᾶν.* Uter Phrynichus laudetur, non perspicio. Cfr. Phryn. soph. 18, 13 Borr. (fr. adesp. 930 et 1139 K): *ἀνασκυζᾶν καὶ σκυζᾶν· σκυζᾶν μέν ἐστι τὸ πρὸς τὸ πάσχειν ὀργᾶν καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν νεωτέρων ἢ παίδων ἢ γυναικῶν· τὸ δὲ ἀνασκυζᾶν σημαίνει μὲν <τὸ> αὐτό, τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν πρεσβυτέρων.*

7.

ἀνθρωπικὴ παρασκευή.

Phot. Berol. 140, 24: *ἀνθρωπικὴ παρασκευή· Φρύνιχος. ἐρεῖς δὲ καὶ φωνὴ καὶ διάνοια <καὶ> δίαιτα καὶ εἴ τι ἄλλο.* — Cfr. Ar.

fr. 3 D: *ἀνθρωπικὸς μῦθος.* — Phrynicho comico haec verba tribuunt Reitzenstein (p. XXI) et Koerte (Burs. Jahresb. 1911, 251), Phrynicho sophistae probabiliter Borries (Phryn. soph. fr. 21, p. 135, 14).

8.

ἀντιδικεῖν.

Phot. Berol. 148, 1: *ἀντιδικεῖν· Φρύνιχος ἔφη, καὶ Ἀριστοφάνης* (fort. Vesp. 591) *ἀντίδικοι.* — Cfr. Lys. 6, 12; Dem. 39, 37; 40, 18; 41, 12; Plat. Legg. 12, p. 948 d, alios. — Phrynichum comicum hic laudari putant Reitzenstein (p. XXI) et Koerte (Burs. Jahresb. 1911, 251), Phrynichum sophistam autem Borries (Phryn. soph. fr. 24, p. 135, 22).

PLATO.

1.

αὐτὴ δ' ἀμαυρὸς ἀσθενής τ' ἐγιγνόμην.

Phot. Berol. 88, 14: *ἀμαυρός· θηλυκῶς. Πλάτων Ἑλλάδι ‚αὐτὴ κτλ.' Εὐριπίδης δὲ ‚ἀμαυρὰ γλῶσσα'* (cfr. Eurip. Andr. 204: *αὐτή τ' ἀμαυρά*). — Cfr. Plut. Mor. p. 417 b: *ἀσθενὲς καὶ ἀμαυρὸν... λειψανον.* ibid. p. 431 f: *τὰ μὲν ὅλως ἄδηλα καὶ κεκρυμμένα, τὰ δ' ἀσθενῆ καὶ ἀμαυρά.* — Graecia ipsa loqui videtur.

ἐγιγνόμην Reitz.] *ἐγενόμην b.*

2.

ἀφροδίσιος λόγος.

Lex. Sabbait. 3, 1: *ἀφροδίσιος λόγος· Πλάτων εἶπε Διὶ Κακουμένῳ.* — Cfr. Semonid. de mul. 91: *λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.*

3.

οἴμοι τάλας, ἀπολεῖς μ' Ἀφροδιταρίδιον
γλυκύτατον, ἱκετεύω σε, μή με περιιδῆς.

Lex. Sabbait. 3, 2: *ἀφροδίσιος λόγος· Πλάτων εἶπε Διὶ Κακουμένῳ* (fr. 2 D). *καὶ Ἀφροδιταρίδιον ὁ αὐτός ὑποκοριστικῶς· ‚οἴμοι κτλ.'* — Versus ex fabula *Ζεὺς Κακούμενος* desumpti esse videntur. Iovis esse verba ad Venerem facta putat Kock (RhM. 1893, 584), Herculis ad meretriculam Herwerd. Collect. 53. — Cfr. Hes. *περιορᾶν· ὑπεροράν.* — Isocr. p. 22 b (Nicocl. 36): *μὴ περιιδῆς τὴν σαυτοῦ φύσιν ἅπασαν ἅμα διαλυθεῖσαν.* — Ar. Vesp. 439; Ran. 509. — *Ἀφροδιταρίδιον* duplex est deminutivum ex *Ἀφροδιτάριον* formatum producta antepenultima ut *ἱματίδιον, ἀργυρίδιον, οἰκίδιον.*

1. Ἀφροδιταρίδιον cod. in poetae verbis, Ἀφροδιταρούδιον in lemmate] Ἀφροδιταρείδιον falso malit Papadop. — περιίδης Pap.] περιίδης cod.

4.

τὼ προσεμφερῆ τὴν σοφίαν.

Phot. Berol. 105, 8: ἀμφορῆ· τὸ δυικὸν συναλείφοντες οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀμφορέε καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως... Πλάτων... Διὶ Κακουμένῳ· ‚τὼ προσεμφερῆ κτλ.'

τὼ προσεμφερῆ Reitz.] τῷ προσεμφερεῖ b.

5.

ἀπαμβρακοῦ

καὶ μὴ προδῷς σαυτήν.

Phot. Berol. 89, 26: ἀμβρακοῦ καὶ ἀπαμβρακοῦ. Πλάτων Λαΐῳ· ‚ἀπαμβρακοῦ κτλ.', ἀντὶ τοῦ καρτέρει, ἀνδρίζου· τικτούσῃ δὲ παρακελεύεται. ibid. p. 155, 25: ἀπαμβρακοῦ· πρὸς ὠδίνουσαν γυναῖκα, καρτέρει· οἱ δὲ ἀνδρίζου. ἄλλοι φυλάττου. Similiter Bekk. An. 418, 8 et Hes. s. v. ἀπαμβρακοῦ et ἐξαμβρακοῦται. — Versus in eadem fabulae parte in qua fr. 64 K fuisse suspicatur Wilamowitz (Sitz. 1907, 7), Koerte autem (Burs. Jhrb. 1911, 251) recte monet solos v. 5 et 6 illius fragmenti cum nostro coniungi posse.

Λαΐῳ Reitz.] λαΐα b. — ἀπαμβρακοῦ Reitz.] ἀπαμπρακοῦ b.

6.

ὧδ' ἀναισχυντοῦντε τὼ μιλτηλιφῆ.

Phot. Berol. 105, 7: ἀμφορῆ· τὸ δυικὸν συναλείφοντες οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀμφορέε καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως... Πλάτων Μετοίκοις· ‚ὧδ' ἀναισχυντοῦντε κτλ.' — Fragmentum correxit atque explicavit Wilamowitz (Sitz. 1907, 9) collato Schol. Ar. Ach. 22 (Platon. fr. 214 K): σχοινιον ἐκτείνοντες διὰ τῆς ἀγορᾶς διώκειν τὸν ὄχλον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὥς φησι Πλάτων ὁ κωμικός. ὅσοι δὲ ἐχρίοντο, ἐξέτινον ζημίαν. De hoc more cfr. etiam Polluc. VIII, 104: οἱ ληξίαρχοι — σχοινίον μιλτώσαντες διὰ τῶν τοξοτῶν συνήλαυνον τοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν. — Μιλτηλιφέες νῆες scripsit Herod. 3, 58.

ἀναισχυντοῦντε Wilam.] ἀναισχύντουτε b. — τὼ μιλτηλιφῆ Wilam.] τωμηλτηλεφῆ b. — Reitzenstein versum valde corruptum esse ratus sic constituit: τώδ' ἀναισχυντοῦντε τὼ μίλ<τω> τελεφ<αν>ῆ.

7.

τοῖς νεῴς.

Lex. Messan. 281 r 9: καὶ τοῖς νεῴς ἔχει το ι κατὰ δοτικὴν πληθυντικήν. Πλάτων Νίκαις.

8.

ᾠδικῶς.

Lex. Messan. 272 v 7: <*ᾠδὴ*> *σὺν τῷ ι ... καὶ ᾠδικός. Ἀριστοφάνης Γήρᾳ* (fr. 8 D). *καὶ ᾠδικῶς Πλάτων Ξαντρίαις.* Cfr. Ar. Vesp. 1240.

Ξαντρίαις Kock. RhM. 1893, 238] *ξάνταισι* cod., *Ξάνταις* Rabe.

9.

ἀντικαταλαβεῖν.

Phot. Berol. 148, 27: *ἀντικαταλαβεῖν· ἀντιλαχεῖν δίκην· Πλάτων Πεισάνδρῳ.* — Idem etiam Hes. omissa Platonis mentione. Cfr. Anecd. Bekk. 184, 29: *ἀντιλαχεῖν ἀντικαλέσαι ἐστίν.* Hes. *ἀντιλαχεῖν* (Dem. 32, 27)· *τὸ δίκην ἐπὶ διαιτητοῦ λαχόντα ἔρημον ὀφλεῖν καὶ πάλιν περὶ τὰ αὐτὰ δικάζεσθαι.* Polluc. VIII, 61.

ἀντιλαχεῖν Reitz.] *ἀντὶ τοῦ λαχεῖν b.*

10.

ἀναλαβεῖν.

Phot. Berol. 115, 1: *ἀναλαβεῖν· οὕτως φασὶν ἐπὶ τῶν νενοσηκότων. Πλάτων ἐν Σοφισταῖς.* — Cfr. Galen. *ἐπὶ τῶν ἀναλαμβανόντων ἐκ νόσου μακρᾶς.* — Plat. Rep. V, p. 467 b: *ποιῆσαι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον ἀναλαβεῖν.* — Dem. 59, 58: *ἀνέστη ἐξ ἀσθενείας καὶ ἀνέλαβεν ἑαυτόν.* — Thuc. VI, 26: *ἀνειλήφει ἡ πόλις ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς νόσου.*

11.

ἀνεκτά.

Phot. Berol. 131, 15: *ἀνεκτοί· Θουκυδίδης* (II, 35)... *ἀνεκτὰ δὲ Πλάτων Σοφισταῖς, καὶ ἀνεκτῶς Ἰσοκράτης* (5, 11).

12.

ἀνταςπάζομαι.

Phot. Berol. 145, 18: *ἀνταςπάζομαι· ἐν ἰσῳ τῷ φιλοφρονοῦμαι καὶ* <...> *Πλάτων Σοφισταῖς.*

τῷ φιλοφρονοῦμαι Reitz.] *τὸ φιλοφρονούμενος b.* Lacunam indicavit Reitz.

13.

Lex. Messan. 282 v 16: *χρησμῳδὸ*<*σ σ*>*ὺν τῷ ι ... παρ' ὃ καὶ χρησμοδέληρος ἐν Σοφιστῇ Πλάτωνος.* Pro corrupto *χρησμοδέληρος* Rabe *χρησμῴδης λῆρος* scribendum esse suspicatur, Kock (RhM. 1893, 238): *χρησμῳδέ, λῆρος* (‚inepte loqueris, fatidice') conicit atque ad Platonis comici Sophistas refert, cum vocabula *χρησμός*

et λῆρος in Platonis philosophi Sophista non inveniantur. Speciosissimum est quod Schneider R. (RhM. 1897, 448) proposuit scribendum esse χρησμῳδόληρος (Wahrsagergeschwätz) ἐν Σοφισταῖς, quod vocabulum ut non pauca similia a Platone comice fictum esset.

14.

τὸν ἀλεκτρυόνα τὸν ᾠδὸν ἀποπνίξασά μου.

Lex. Messan. 283 v 8: <ᾠδὴ> σὺν τῷ ῑ ...καὶ ᾠδός, ἀλεκτρυών. ὁ αὐτὸς (Plato) Φάωνι ,τὸν ἀλεκτρυόνα κτλ.' — Cfr. Polluc. I, 71: περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδάς, ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων, ὑπὸ τὸν ᾠδὸν ὄρνιθα.

Ex incertis fabulis.

15.

ἴναπερ ποδώκης ἐστ' Ἀχιλλεὺς ὅ τε Μίνως.

Etym. Genuin. A. (Reitzenstein, Index schol. Rostoch. 1891/2 p. 13): Μίνως· τινὲς διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἐπειδὴ παρὰ <τὸ> μένειν γέγονε μένως καὶ μείνως, ἐπειδὴ κατέμεινεν ἡ Εὐρώπη, ὡς λέγει ὁ Ὅμερος, ἐν Κρήτῃ Ἀστερίωνι γαμηθεῖσα, ἐξ ἧς γέγονεν ὁ Μίνως· ἡ δὲ παράδοσις ἔχει τὸ ῑ, ἐπειδὴ παρὰ τὸ μίμνω γέγονε μίμνως καὶ μίνως· ἢ παρὰ τὸ ἶς ἰνὸς ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν γέγονεν ἴνως καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄ Μίνως, ὅθεν καὶ Μινώταυρος. τὸ δὲ μίμνω διὰ τοῦ ῑ, ὅτι παρὰ τὸ μένω. ἢ ἐπειδὴ εὕρηται καὶ ἐν συστολῇ τὸ Μίνως, ὡς παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ οἷον ,ἵν' ἅπερ δοκεῖς ἀχιλλεὺς ὁ μινων'; ἀντὶ τοῦ καὶ ὁ μίνων..

Versum ut supra scripsi correxit Peppmüller (BphW. 1892, p. 1606) collato scolii 10. v. 3 B (Athen. XV, p. 695 b): φίλταθ', οὔ τί που τέθνηκας· | νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι, | ἴναπερ ποδώκης Ἀχιλλεύς. Formam Μίνων, quam Reitz. temptare non est ausus, inde ortam esse putat Peppm., quod grammaticus nomen proprium Μίνως a verbi μίμνω participio μί<μ>νον deduxerit. Reitzenstein vero hunce versum constituit: ἴναπερ Ἀχιλλεύς ἐστιν ὅ τε, δοκεῖς, Μίνων; — Cfr. Kock CAF. III, p. 728.

ἵν' ἅπερ δοκῇς Ἀχιλλεῦ ἐστιν ὅτε μίνω ἀντὶ τοῦ μίμνων cod. B teste Millero (Mélang. p. 231).

16.

αὐχμηρόβιος.

Lex. Sabbait. 2, 2: αὐχμώδη Φίλιστος εἴρηκεν, αὐχμηρότατος δὲ Πλάτων (Leg. VI, p. 771 b: αὐχμηροτάτους), καὶ αὔχμησις Θουκυδίδης (V, 16: αὔχησιν), ὁ αὐτὸς δὲ (II, 62) καὶ αὔχμημα. καὶ αὐχ-

μηρόβιος Πλάτων εἶπεν. Proculdubio Plato comicus citatur. — Cfr. Ar. Av. 685: *ἄνδρες ἀμαυρόβιοι.* Phryn. fr. 4 D: *ἀναπηροβιων.* Anaxandr. fr. 41, 9 K: *αὐχμηροκόμας.*

17.

...ὦ τᾶν, ταχὺ τρέχων ἀπωλόμην.

Lex. Sabbait. 4, 23: <.....> *Πλάτων· ,ὦ τᾶν κτλ.'* — Pars altera est tetrametri trochaici.

Lemma *ἄψυχος* excidisse putat Kock (RhM. 1893, 584), qui versum suppleverit: <*ἄψυχος*> *ὦ τᾶν κτλ.'*, sed iure monet Herwerd. Collect. 58. vix recte uno tenore iungi posse *ἄψυχος ἀπωλόμην*, qua re paullo maiorem lacunam statuens haec poetam dedisse suspicatur:

<*εἰμὶ γὰρ*
ἄψυχος,> *ὦ τᾶν· ταχὺ τρέχων ἀπωλόμην.*

ἀπωλόμην Pap.] *ἀπολόμην* cod.

18.

ἄγναπτος χλαῖνα.

Phot. Berol. 19, 24: *ἄγναπτος· καὶ διὰ τοῦ γ̄ καὶ διὰ τοῦ κ̄ ἔλεγον τοὔνομα. σημαίνει δὲ τὸ μὴ ἐγναμμένον. λέγεται δὲ καὶ ἀρρενικῶς καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως, ἀρρενικῶς μὲν ἄγναπτος χιτών, θηλυκῶς δὲ ἄγναπτος χλαῖνα, οὐδετέρως δὲ ἄγναπτον ἱμάτιον.* (Cfr. etiam Bekk. An. 338, 27). *Πλάτων μέντοι ὁ κωμικὸς τὴν ἄγναπτον καὶ χλαῖναν καλεῖ· οὐ μέντοι γε πᾶσα χλαῖνα καὶ ἄγναπτος· ἔστι δὲ χλαῖνα ἱμάτιον παχύ, εἴτε ἄγναπτον εἴτε ἐγναμμένον.* Hes. *ἄγναπτον ἱμάτιον οὐκ ἐγναμμένον.* Cfr. Plut. Mor. p. 169 c: *Ἰουδαῖοι σαββάτων ὄντων ἐν ἀγνάπτοις καθεζόμενοι.*

19.

φιλόζωος.

Phot. Berol. 36, 15: *ἀπὸ δὲ τῆς ζωός διευλλάβου εὐθειας φιλόζωος εἶπεν ὁ κωμικὸς Πλάτων, ἧς ἡ γενικὴ ζωοῦ.* Cfr. Bekk. An. 347, 26. — Eur. fr. 816, 6 N: *ὦ φιλόζωοι βροτοί.* — Arist. rhet. 2, 13; Xen. Men. 1, 4, 7.

φιλόζωος b] *φιλόζοος* malit Reitz. (p. XXII).

20.

πατρὶς <*δ'*> *Ἀθῆναί μοὔστιν* <*αἱ*> *χρυσάμπυκες.*

Phot. Berol. 42, 7: *Ἀθῆναι πατρίς μού ἐστι χρυσάμπυκες. Πλάτων ὁ κωμικὸς ἔφη.* Versum restituit Reitzenstein, qui parodiam esse prologi alicuius Euripidei suspicatur.

21.

αἰκάλλειν.

Phot. Berol. 50, 15: *αἰκάλλειν· ἀντὶ τοῦ καίνειν, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. οὕτως Πλάτων.* Phryn. 36, 1 Borr.: *αἰκάλλοντες· σημαίνει τὸ καίνοντες, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν· ὁ μέντοι Σοφοκλῆς* (OR. 597 et fr. 928 N²) *καὶ προσκαίνειν. χρῶ οὖν, εἰ μὲν φιλοτίμως, τῷ αἰκάλλειν, εἰ δὲ πολιτικῶς, τὸ προσκαίνειν.* Bekk. An. 358, 26: *αἰκάλλει· καίνει, ϑωπεύει.* Quoniam Suidas s. v. *αἰκάλλει· καίνει* Aristophanis versum (Thesm. 869: *αἰκάλλει καρδίαν ἐμήν*) affert, hic quoque illius poetae nomen scribendum esse suspicatur Leeuwen (Mnem. n. 35, 257). Non video rationem idoneam.

22.

ἀμάρτια (?)

Phot. Berol. 88, 7: *ἀμαρτάδας· Αἰσχύλος καὶ ἀμάρτια Πλάτων.* — Cfr. Aesch. Ag. 537: *διπλᾶ τ' ἔτισαν Πριαμίδαι ϑἀμάρτια,* ubi schol. explicat: *τὸν μισϑὸν τῆς ἁμαρτίας.* — Pers. 676.

ἀμάρτια Reitz.] *ἀμάρτημον b.*

23.

ἀμβλώψ, ἀμβλωπός.

Phot. Berol. 89, 19: *ἀμβλωπός· Εὐριπίδης Ἀνδρομήδᾳ· ‚ἀμβλωπὸς ὄψις'. καὶ ἐν Θησεῖ· ‚καὐτῷ δ' ἔπεισι νυκτὸς ἀμβλωπὸν σέλας'. καὶ ἀμβλῶπας ὁ αὐτὸς ἐν Θυέστῃ· ‚ἀμβλῶπας αὐγὰς ὀμμάτων ἔχεις σέϑεν'. καὶ Ἴων καὶ Σοφοκλῆς καὶ Πλάτων.*

ἀμβλῶπας Reitz. coll. [Eur.] Rhes. 737: *ἀμβλῶπες αὐγαί*] *ἀμβλωπάς b.*

24.

ἀμφίδρομος πορϑμός.

Phot. Berol. 100, 8: *ἀμφίδρομος πορϑμός· ὁ ἀμφοτέρωϑεν ὅρμον ἔχων. οὕτως Πλάτων.* — Cfr. Strabon. I, 15 (I, p. 23): *ἐν τοῖς κατὰ τὸν πορϑμὸν τόποις ἀμφιδρόμοις οὖσι.*

25.

ἀνακαλπάζει (vel *καλπάζει*).

Phot. Berol. 113, 16: *ἀνακαλπάζει· τινὲς μὲν ὡς οὐ δόκιμον ἐφυλάξαντο τὴν φωνήν, Αἰσχύλος δὲ ἐχρήσατο Μυσοῖς ὡς δόκιμον· λέγει γάρ· ‚εἶδον* (*ἰδὼν* Reitz.) *καλπάζοντας ἐν αἰχμαῖς'. ὁμοιως Σοφοκλῆς, Ἀριστοφάνης* (fr. 48 D) *καὶ Πλάτων καὶ ἕτεροι.* — Utram vocem Platon usurpaverit, non liquet.

26.

ἀναπλήcac.

Phot. Berol. 118, 20: *ἀναπλήcac· ἀναπληρώcac. ἢ μολύνac, ὡc Πλάτων.* Suid. *ἀναπλήcac· ἀναπληρώcac· ὁ δὲ Πλάτων ἀντὶ τοῦ μολύνac.* Cfr. Bekk. An. 392, 6. — Ar. Nub. 1023: *τῆc Ἀντιμάχου καταπυγοcύνηc ἀναπλήcει.*

Nomen proprium *Πλάτων* ad praecedentem glossam *ἀνάπλεωc* pertinere suspicatur Reitzenstein (p. XXII²). Possis etiam de Platone philosopho cogitare.

27.

βόα νῦν ἀντίδουπά μοι.

Phot. Berol. 148, 3: *ἀντίδουπα· Πλάτων·, βόα κτλ.·* — Parodia est versus Aeschylei (Pers. 1040).

βόα Reitz.] *βοᾷ b.* — *μοι* Reitz.] *μόνοc b.*

Fragmentum dubium.

28.

Πλάτ]ωνοc·
[... γυναῖκα κρ]εῖccόν ἐcτ' ἐν οἰκιαι
[ἢ φαρμακίτα]ς τῶν παρ' Εὐδήμου τρέφειν.

Berliner Klassiker-Texte V, 2 p. 123. — E florilegio quodam in papyro Berol. 9772. servato exscripsit atque supplevit Wilamowitz versus Platoni comico tribuens.

Eudemus (vel potius Eudamus) anulos magicos (*δακτυλίουc — φαρμακίταc*) vendebat, quibus Graeci contra serpentium morsus et alia eiusmodi utebantur. Cfr. Ar. Plut. 884: *φορῶ γὰρ πριάμενοc τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆc* cum schol. adnotatione: *δακτύλιον τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. Εὔπολιc Βάπταιc μέμνηται καὶ Ἀμειψίαc. ὁ δ' Εὔδαμοc φαρμακοπώληc ἢ χρυcοπώληc, τετελεcμένουc δακτυλίουc πωλῶν. φιλόcοφοc δὲ ἦν οὗτοc ὁ Εὔδαμοc φυcικοὺc δακτυλίουc ποιῶν πρὸc δαίμονα καὶ ὄφειc καὶ τὰ τοιαῦτα.* Theophrast. H. plant. IX, 17, 2. — Cratin. fr. 299 K. — Ar. fr. 250 K.

POLYZELUS.

1.

ῥήμαϑ' ἁμαξιαῖα.

Phot. Berol. 87, 2: *ἁμαξιαῖα ῥήματα· μεγάλα, ἃ φέροι ἅμαξα, οὐκ ἄνϑρωποc ἢ ὑποζύγιον. Πολύζηλοc ἐν Διονύcου γοναῖc·*

‚ῥήμαϑ' ἁμαξιαῖα' ὁ δὲ Κάνϑαρος ἐν Τηρεῖ (fr. 1 D) *‚ἁμαξιαῖα κομπάσματα' εἴρηκεν.*

Plura ad Canthari fr. 1 D dixi.

SANNYRION.

1.

ἀνταυγὲς κάλλος.

Phot. Berol. 145, 15: *ἀνταυγὲς κάλλος· πάνυ ἐναργὴς ἡ φωνή. Σαννυρίων Δανάῃ λέγει ἐπαινῶν τὸ κάλλος αὐτῆς· ἡ λέξις Φρυνίχου.* — Cfr. Ar. Thesm. 902: (Euripides) *στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας.* — Diodor. 17, 82: *λευκὴν καὶ ἀνταυγῆ τὴν χιόνα.*

Ex incertis fabulis.

2.

ἀύπνως.

Lex. Sabbait. 1, 7: *ἀύπνως Σαννυρίων.*

3.

ἀναβεβιῶϑαι.

Phot. Berol. 107, 6: *ἀναβιῴην καὶ ἀναβιούς· Ἀριστοφάνης* (Ran. 177 et fr. 742 K), *ἀναβεβίωκα δὲ Εὐριπίδης, καὶ ἀναβιῶναι Πλάτων* (fr. 131 K) *καὶ ἀναβεβιῶϑαι Σαννυρίων.*

SOTADES.

1.

εἰ μετὰ τὸ μαϑεῖν
οὐκ ἦν παϑεῖν, ἃ δεῖ παϑεῖν, δεῖ γὰρ μαϑεῖν·
εἰ δεῖ παϑεῖν με, κἂν μάϑω, τί δεῖ μαϑεῖν;
οὐ δεῖ μαϑεῖν ἄρ' ἃ δεῖ παϑεῖν· δεῖ γὰρ παϑεῖν.

Hauler (Eranos Vindob. p. 336) e codice Parisino gr. 454, quo Origenis de Hiob libro commenta continentur, fol. 126 a haec exscripsit: *μεμφόμενος δήπου τὸ κακὸν τοῦτο μάϑημά σου ὁ κωμικὸς Σωτάδης Χαρίνοις διδάσκων μάταιον μόχϑον εἶναί φησιν, ‚εἰ μετὰ τὸ μαϑεῖν κτλ.' διὰ τοῦτ' οὐ ϑέλω μαϑεῖν· παϑεῖν με γὰρ δεῖ. περιττὸν οὖν τὸ περὶ τὰ τοιαῦτα λεσχηνεύεσϑαι· οὐδὲν γὰρ προύργου.*

Χαρίνοις Hauler] *χάριν ὡς* cod. — Etiam verba *μάταιον μόχϑον εἶναι* Sotadis esse suspicatur Hauler scribenda proponens: *μάταιός ἐστι μόχϑος.* — 3. *εἰ δεῖ* Haul.] *εἰ δὲ δεῖ* cod. — 4. *μαϑεῖν ἄρ' ἃ* Gomperz] *μαϑεῖν ἅπερ* cod.

Cfr. Cod. Nanian. fol. 211 a: *εἰ μὲν δεῖ μαϑεῖν καὶ μὴ παϑεῖν, καλὸν μαϑεῖν· εἰ δὲ δεῖ παϑεῖν καὶ μὴ μαϑεῖν, τί χρὴ παϑεῖν* (leg.

μαθεῖν)· μαθεῖν (leg. *παθεῖν*) *γὰρ δεῖ*. — Cod. Paris. 1168, 170: *ὁ αὐτὸς* (Simonides) *ἔφη τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα εἶναι περὶ τὸν βίον· πολλοὶ γὰρ οὐ δυνάμενοι τὸ μέλλον προορᾶν τῷ λόγῳ τῷ πάσχειν ᾔσθοντο τὰ πράγματα* (Cfr. Sternbach, De gnomologio Vaticano inedito in Wiener Studien XI, p. 226, n. 511). — Compar. Men. et Phil. v. 134 Studem. — Aesch. Ag. 177.

Fabula *Χαρῖνοι*, si Hauleri coniectura probanda, adhuc ignota erat.

STRATTIS.

1.

ἀλλ' εἰ μέλλεις ἀνδρείως
φῴζειν ὥσπερ μύστακα σαυτοῦ...

Etymol. Genuin. A (Reitzenstein, Index. Schol. Rostoch. 1891/2 p. 13): *φῴζειν· σὺν τῷ ι. σημαίνει δὲ τὸ καίειν. Στράττις Ζωπύρῳ περικαιομένῳ· ‚ἀλλ' εἰ μέλλεις κτλ.' Βιθυνοὶ δὲ διὰ τοῦ γ φῴγειν λέγουσιν.* Idem fragmentum innotuit etiam ex Etym. M. 803, 47 (cfr. Stratt. fr. 65 K) et Zonar. 1838. Quid haec significent, parum perspici potest, praesertim cum Graeci barbam urere non consueverint.

ἀνδρείως cod.] *εὖ κἀνδρείως* Porson. Append. Toupii Emend. 506 et Reisig. Con. 313 coll. Ar. Eq. 379, Vesp. 153, 450. — *σαυτοῦ* Reitz., qui *πρωκτόν* vel tale quid supplendum esse putat] *σαυτόν* cod.

2.

δὸς νῦν τὸν ἄμυλον πρῶτον αὐτῷ τουτονι.

Phot. Berol. 97, 21: *ἀμύλους· καὶ τὸν ἄμυλον ἀρσενικῶς λέγουσι,* <*Τηλεκλείδης*> (fr. 32 K)· *‚χαίρω λαγῴοις ἐπ' ἀμύλῳ καθημένοις'. Στράττις Καλλιππίδῃ· ‚δὸς νῦν κτλ.' Ἀριστοφάνης Νήσοις* (fr. 16 D)· *‚ἄμυλος, τάριχος, πυός, ἰσχάδες, φακῆ'.* — Hes. *ἀμύλους· πλακοῦντας.* — Cfr. Pher. fr. 108, 17 K; Metagen. 16 K et 6, 11 K; Antiph. 305 K.

3.

παρατραγῳδεῖν.

Lex. Mes. 282 v 3: *παρατραγ*<*ῳδεῖν σὺν τῷ ι ... Σ*>*τ*<*ρ*>*ά-ττις Φοινισσαις.*

Στράττις] *τ* primum et *τις* Rabe legerat ipse, *αττις* Fraccaroli se cognoscere, sed de ultima *τ* littera se dubitare Rabio scripsit.

Ex incertis fabulis.

4.

αὐτοσχεδιασθείς.

Lex. Sabbait. 1, 17: *αὐτοσχεδιάζειν Θουκυδίδης* (I, 138) *εἶπεν, καὶ αὐτοσχεδίασμα Πλάτων* (fr. 87 K), *αὐτοσχεδιασθεὶς δὲ Στράττις.* — Cfr. Hes. *αὐτοσχεδιάζει· πάραυτα λέγει.*

Στράττις Papad.] *στράτης* cod.

5.

αὐτοποδιᾳ.

Philetaer. Vatic. (Cohn, RhMus. 1888, 415): *αὐτοποδίᾳ παρὰ Στράττιδι τῷ κωμικῷ ἐπὶ τοῦ βάδην ἀνύοντος τὴν ὁδόν.* — Cfr. Dion. Cass. 55, 5, 2, ubi tamen Dindorf *αὐτοποδί* scripsit.

6.

Ἄμμων ὁ κριοῦ δέρμα καὶ κέρατ' ἔχων.

Phot. Berol. 92, 19: *Ἄμμών· ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἀγομένη. καὶ ὄφεις οἱ Κυρηναῖοι. καὶ Στράττις· ‚Ἄμμων κτλ.'* — Cfr. Ov. Met. V, 328 et dei epitheta: *κριοπρόσωπος, κριοκέφαλος, κερασφόρος,* corniger, tortis cornibus. De Ammone plura invenies in Pauly-Wissowa Realenz. I, 1853 sqq. et Roscher Myth. Lex. I, 283 sqq.

Ἄμμών Reitz.] *Ἄμμων b*; proculdubio leg. in lemmate *Ἀμμώνια.*

7.

ἀμφίβληστρον.

Phot. Berol. 99, 12: *ἀμφίβληστρον· Ἐπίλυκος Κωραλιστῷ* (fr. 1 D)· *‚πλοῖόν τε λαβὼν κατ' ἐμαυτὸν κἀμφίβληστρον τήν τε τρίαιναν'. οὕτως δὲ καὶ Στράττις.* — Suid. *ἀμφίβληστρον· τὸ δίκτυον.* Poll. X, 132: *τὰ δὲ ἁλιέως σκεύη... δίκτυον, ἀμφίβληστρον.* Cfr. Antiph. 194, 1 K; Men. fr. 27 K; Herod. 1, 141.

8.

ἀναργυρια.

Phot. Berol. 120, 6: *ἀνάργυρος· Πλάτων Νόμων γ'* (p. 679 b)· *‚ἄχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες'. ἀναργυρία δὲ Στράττις.*

9.

ἀνωφέλητος καὶ θεοῖς ἐχθρός.

Phot. Berol. 152, 4: *ἀνωφέλητος ἄνθρωπος· Στράττις· ‚ἀνωφέλητος κτλ.'* — Phryn. 4, 11 Borr.: *ἀνωφέλητος ἄνθρωπος· Εὔ-*

πολις (fr. 377 K) μὲν ἰδίως ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου ἢ μὴ βουλομένου ὠφεληθῆναι, οἱ δὲ πολλοὶ ἐπὶ τοῦ μὴ ὠφελεῖν θέλοντος ἢ δυναμένου. Cfr. Aesch. Choe. 752; Soph. Ant. 645: ἀνωφέλητα... τέκνα. — Men. Per. 78 Koerte: ἀλαζὼν καὶ θεοῖσιν ἐχθρός.

Fragmentum dubium.

10.

σαυτὸν δ' ἀποφαίνεις κενότερον λεβηρίδος.

Athen. VIII, p. 362 b: πάντας γὰρ ἐπιστομίζειν πειρώμενος οὐδενὸς μὲν ἀμαθίαν κατέγνως, ‚σαυτὸν δ' κτλ.' — Erotian. 93, 8 Klein: λεβηρίδος· ὑμενώδους ἀποσύρματος, ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶν ὄφεων λεγόμενον γῆρας, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ (fr. 35 K) καὶ Στράττις ἐν Φοινίσσαις (fr. 49 K). Ex quo colligi potest Athenaeum versum σαυτὸν δ' κτλ. e Strattidis aliqua fabula, fort. Phoenissis sumpsisse. Strattidi versum assignat Nauck (Mél. VI. 176). — Cfr. Hes.: γυμνότερος λεβηρίδος... ἔστι δὲ λεβηρὶς τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας... κενὸν δὲ τελέως ἐστὶ τοῦτο καὶ τυφλόν. τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν... τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, οἱ μὲν τυφλότερος λ., οἱ δὲ κενώτερος λ., οἱ δὲ γυμνότερος. De proverbio cfr. Paroem. Gr. I, p. 228, 4 et 428, 7; II, p. 499, 10 Leutsch.

κενότερον corr. C] κενώτερον A.

TELECLIDES.

1.

ἀνακλαύσομαι τε μεγά<λα> κἀνοιμώξομαι.

Phot. Berol. 143, 12: ἀνοιμώξομαι· Τηλεκλείδης Ἀμφικτύοσιν· ‚ἀνακλαύσομαί τε κτλ.' — Cfr. Hes. ἀνοιμώξαντες καὶ κατολοφυράμενοι.

μεγά<λα> κἀνοιμώξομαι Reitz.] μέγα καὶ ἀνοιμώξομαι b.

2.

Phot. Berol. 105, 9: ἀμφορῆ· τὸ δυικὸν συναλειφοντες οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀμφορέε καὶ τὰ ἄλλα ὁμοιως... οὕτως Τηλεκλείδης Ἡσιόδοις καὶ οἱ λοιποί. — Ex quo elucet Teleclidem numero duali in -ῆ contracto ut ἀμφορῆ in fabula Ἡσίοδοι usum fuisse.

THEOPOMPUS.

1.

ἔπειτα κἂν Δελφοῖσιν ἀνετέθη γραφεὶς·
ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα χρηστὸς ἦν,
πρῶτον πολὺ τὸν λιμὸν ἀποφεύγων.

Phot. Berol. 49, 13: *αἰεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος· λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ῑ ‚αεὶ γεωργός'· μέμνηται δὲ παροιμίας καὶ Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐν τῇ Εἰρήνῃ ὡς καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναγεγραμμένης· ‚ἔπειτα κτλ.'* — De proverbio cfr. Paroem. Gr. I, p. 43, 13 et II, p. 251, 1: *ἀεὶ κτέ· ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τρεφομένων ἀπαλλαγῆναι (ἀπαλλάττεσθαι) τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.* ibid. II, p. 138, 7: *ἀεὶ κτέ· ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ἐλπίσι καυχωμένων.* — ib. I, p. 380, 10 et II, p. 58, 7: *ἀεὶ γεωμόρος κτέ.* — Stob. Flor. 57, 8 (Philem. fr. 82 K). — Etym. M. 600, 56. — Zonar. 1395.

1. *ἀνετέθη* (sc. *ὁ λόγος*) Leo] *ἀνατεθῇ b.* — *γραφεὶς* E. Schwartz] *γραφεῖσα b.* — 2. *γεωργὸς εἰς νέωτα* Leo] *γεωργὸς ὅτι b*; *ὅτι* delevit E. Schwartz. — Versus sic correxit et distribuit Leo (Herm. 42, 155), E. Schwartz autem (apud Reitz.) hosce versus elicuit: *ἔπειτα κἂν Δ. ἀνατεθῇ γραφεὶς· | ἀεὶ γεωργὸς χρηστὸς ἦν, πρῶτον πολὺ | τὸν λιμὸν ἀποφεύγων.*

Ex incertis fabulis.

2.

ὁ δὲ ταῦρός ἐστιν ἀγόμενος πρὸς τῷ νεῴ.

Lex. Messan. 281 r 4: *νεῴ σὺν τῷ ῑ, ἐνικὴ δοτική. Θεόπομπός φησιν ‚ὁ δὲ ταῦρός κτλ.'*

φησιν in codice per compendium (*φ* cum linea traducta et *η*) scriptum est; *Φινεῖ* scribendum esse putat Rabe.

Fragmentum dubium.

3.

κἄχειν ἄμυναν.

Philetaer. Vatic. (Cohn, RhMus. 1888, 414): *καὶ ἀμύνεσθαι λέγοντες οὐκέτι τὴν ἄμυναν <λέγουσιν>, εἰ μὴ Θεόπομπος ἅπαξ ‚καὶ ἔχειν ἄμυναν', ὥσπερ καὶ Σοφοκλῆς.* — Moeris p. 80: *ἄμυναν δὲ οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν λέγει.* — Phryn. Lobeck. 23: *ἄμυναν μὴ εἴπῃς, ἀλλ' εἰς ῥῆμα μεταβάλλων, τὸ ἀμύνασθαι.* — Ante Philonem et Plutarchum vox *ἄμυνα* apud scriptores Atticos non reperitur. At cfr. *εὐθύνω — εὔθυνα* et *χειμάμυνα* (Aesch. fr. 449 et Soph. fr. 1008 N). — Fragmentum ad Theopompum comicum refert Cohn.

κἄχειν ex cod. lect. *καὶ ἔχειν*] *κατέχειν* dubitabundus proponit Cohn.

THUGENIDES.

1.

τί ὦγάθ' ἀντιδικοῦμεν ἀλλήλοις ἔτι;

Phot. Berol. 147, 25: *ἀντιδικουμένου καὶ ἀντιδικούμενον παθητικῶς ἤγουν τὸ ἀμφισβητούμενον* (sic Leo pro codicis lectione *τὸ*

πάϑος ἤγουν ἀμφιcβητούμενον). Λυcίας ἐν τῷ περὶ Δικαιογένους κλήρου πρὸς Γλαύκωνα. — Ἀντιδικοῦμεν· Θουγενίδης Δικαcταῖc· ‚τί ὦγάϑ' κτέ.' — Glossam correxit Thugenidisque versum agnovit Stroux (Herm. 42, 643 sq.). — Cfr. Dem. 41, 13: πῶc ἂν ταῖc διαβολαῖc ἀντιδικοίην; Xen. Mem. IV, 4, 8: περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντέc τε καὶ ἀντιδικοῦντεc.

Θουγενίδηc Stroux] Θουγηνίδε b. — ἀλλήλοιc Wilam. Sitz. 1907, 13] ἀλλήλουc b.

TIMOCLES.

1.

Ἑρμῆc δ' [ὁ] Μ<α>ι<α>c ταῦτα cυνδιακτο<ρ>εῖ,
ἂν ἦι π[ρ]όϑυμ<ο>c. — καταβέβηκεν ἄcμενος,
χαριζόμενος γὰρ Ἀρ[ι]cτομήδηι τῶι καλῷ,
ἵνα μηκέτ' αὐτὸν ὁ Cάτυ[ρ]ος κλέπτην λέγηι.

Didymi Comment. de Demosth. X, 70 (Berl. Klass.-Texte I. p. 45; col. 9, 70): δύο Ἀριcτομήδειc εἰcίν... ἕτεροc δὲ ὃν νῦν ὁ Δημοcϑένηc διέξειcιν, Ἀϑηναῖοc, ὁ Χαλκοῦc λεγόμενοc... καὶ οἱ κωμικοὶ δ' αὐτοῦ μνημονεύουcι, καϑάπερ Φιλήμων (fr. 1 D) ...Τιμοκλῆc δ' ἐν Ἥρωcιν· ‚Ἑρμῆc δ' ὁ Μαίαc κτλ.'

1. δ<ὲ> ὁ Μαίαc agnovit Bücheler] δ[.]ομειαc pap., δρομαίωc Wilam. — cυνδιακτορεῖ Wilam.] cυνδιακτονεῖ pap., cυνδιακονεῖ malit Koerte (Rh. Mus. 1905, 411), quod quidem verbum apud comicos non occurrit, sed exstat cυνδιάκονοc (Posidip. 26, 1) et saepius διακονεῖν. — 2. ἂν ᾖ πρόϑυμοc Wilam.] ἀντιπ<.>οϑυμωc pap., ἀντιπροϑύμωc reponendum esse censet Koerte vocalem ι ante mutam cum liquida coniunctam saepenumero apud recentiores comicos produci monens. — v. 3. γὰρ pap.] γ' malit Wagner (Symb. p. 26) -αρ ex dittographia ortum esse putans. Idem suadet Blass (Arch. f. Pap. III, 291). At recte Wendland (Gött. gel. Anz. 1906, 366) traditum γάρ, quod pleonasticum vocatur, tuetur. — Versus inter duas personas distribuerunt editores; Koerte autem totam eclogam uni personae Mercurii amores enarranti tribuit.

De Aristomede, qui hoc fragmento illuditur, cfr. Philem. fr. 1 D et Timocl. fr. 2 D.

2.

Μ[α]ρcύαν δὲ τὸν φ[ί]λαυλον Αὐτοκλέα δεδαρμέν[ο]ν
γυμνὸν ἑcτάναι καμίνωι προcπεπατταλευμένον,
Τηρέα τ' Ἀριcτομήδην. — διὰ τί Τηρέα λέγειc; —
διότι τηρ[ε]ῖν δεῖ παρόντοc τοῦδε τὰ cκεύη cφόδρα,
εἰ δὲ μή, Πρόκνη γενήcῃ, κνώμενοc τὸ κρανίον,
ἂν ἀπολέcηιc. — ψυχρόν. — ἀλλὰ πρὸc ϑεῶν ἐπί[c]χετε
μηδὲ cυρί<ξ>ητε.

Didymi Comment. de Demosth. X, 70 (Berl. Klass.-Texte I, p. 45; col. 10, 3): *δύο Ἀριστομήδεις εἰσιν... ἕτερος δὲ ὁ νῦν Δημοσθένης διέξεισιν, Ἀθηναῖος, ὁ Χαλκοῦς λεγόμενος... καὶ οἱ κωμικοὶ δ' αὐτοῦ μνημονεύουσι, καθάπερ Φιλήμων* (fr. 1 D) ... *Τιμοκλῆς δ' ἐν Ἥρωσιν* (fr. 1 D) ...*καὶ ἐν Ἰκαρίοις· ‚Μαρσύαν κτλ.'*

2. *καμίνωι* ed.] *καμεινωι* pap. — *συρίξητε* Wilam.] *συριζητε* pap.

De Aristomede plura invenies in Philem. fr. 1 D. — Quinam Autocles a poeta laudetur, incertum est. Cfr. Theophili fr. 2, 3 K.

Ex incerta fabula.

3.

θεὸς μὲν δηλαδὴ
ἀγαθὴ Τύχη τ' ἔνεστιν.

Phot. Berol. 8, 23: *ἀγαθῇ Τύχῃ· τοῦτο προγραφόμενον οἰονταί τινες <.....> ἔνιοι δὲ προστιθέασι τὸ καὶ θεός, ὡς Πλάτων ἐν γ' Νόμων* (VI, p. 757 e)· *‚νῦν δὲ θεὸν καὶ Τύχην ἀγαθὴν ἐν εὐχαῖς ἐπικαλούμεθα' καὶ Τιμοκλῆς· ‚θεὸς μὲν κτλ.'* — Cfr. mon. 247: *θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχῃ.*

ADESPOTA VETERIS COMOEDIAE.

1.

A. *δέσποτα Πλούτων μελανοπτερύγων —*
B. *τουτὶ δεινόν· π<υρ>ροπτερύγων*
αὐτὸ ποίησον.

[Demetr.] *περὶ ἑρμηνείας* 143: *ἢ ἐκ συνθέτου ὀνόματος καὶ διθυραμβικοῦ ‚δέσποτα κτλ.', ἃ μάλιστα δὴ κωμῳδικὰ παίγνιά ἐστι καὶ σατυρικά.* — Versus veteri comoediae attribuit Wilamowitz (Herm. 1905, 126), ex agone eos desumptos esse censet Koerte (Burs. Jahrb. 1911, p. 253).

1. *Πλούτων* Wil.] *πλοῦτον P.* — 2. *πυρροπτερύγων* Wil.] *πρὸ πτερύγων* cod. — 3. *αὐτὸ* cod.] *αὐτοὺς* fuisse suspicatur Koerte.

2.

Hes. *σκάνδιξ· λάχανον ἄγριον, παρὸ καὶ σκανδικοπώλην τὸν Εὐριπίδην λέγουσιν, ἐπειδὴ λαχανοπωλητρίας υἱὸν αὐτὸν εἶναί φασιν.* Euripides quin ab Aristophane aliisque veteris comoediae poetis sic nominatus fuerit, minime dubitandum. Cfr. Ar. Eq. 19. *μή μοι διασκανδικίσῃς.* Ach. 474. Thesm. 394. — Suid. s. v. *σκάνδιξ.*

3.

ἄγε δάνδρείως ὥσπερ πύκτης ἀφίδρωσον καὶ πιτύλευσον
⏑⏑ — ⏑⏑ — τὴν ῥῆσιν ὅλην καὶ κίνησον τὸ θέατρον.

Lex. Sabbait. 2, 13: <ἀφίδρωσον...> ἄγε δὴ κτλ.' — Fragmentum proculdubio ex agone veteris quae dicitur comoediae desumptum est.

Lemma addidit Papadop. — 1. δάνδρείως (δὴ ἀνδρείως Herwerd. Collect. 218] ἄγε δὴ κ'ἄνδρείος cod. Post ἄγε δὴ Papadop. lacunam sesquipedalem statuit, quam verbis νῦν πᾶς εὖ explendam esse proposuit Blayd. Adv. II, 342. Kock (RhM. 1893, 591) nimis violenter coniecit ἀλλ' ἀνδρείως. Inconsiderate Reinach (Rev. des ét. gr. 1892, 324): ἄγε δὴ κάνδρεῖος ἅπερ..., cum ἅπερ a comoedia sit alienum. — ἀφίδρωσον Papad.] ἀφίδρασον cod. — Quoniam πιτύλευσον ut verbum intransitivum accusativum τὴν ῥῆσιν regere nequeat, initio v. 2. lacunam duorum pedum statuit Reinach substituens καὶ κατάλεξον vel (suadente H. Weilio) καὶ κατάπλεξον. Sed recte Kock improbata Reinachii coniectura monet permulta esse verba quae possint reponi, ut καὶ τόρνευσον, aut σύμπηξον, κόλλησον, γόμφωσον aut participia ἀποτορνεύων, εὖ συγκολλῶν alia. Quare manus abstinenda.

4.

The Amherst Papyri II, p. 4 sq. (No. XIII).

I	II
]ις' ἢ μὴ 'ᾤβάλω'	δεῖ τὴν γραφὴ[ν
]ἐξ ὑπτίας	ἀλλ' ἐκκαλῶ γο[
]..ινων	ὃν ἐγὼ φιλῶ μ[
]τι δὴ μαθὼν	ὃς καίπερ ὄντα[
5 ἐκ]λέγειν	5 παῖ παῖ ṭο[
]οτι	. . . .]ρ[. . . .
]	. . . . .
]οṭας	
].ṭάτων	
10 τοσο]υτοῦ χρόνου'	
] χρόνος	
] Βυζαντιου	
]ṛα πόλις	
]ṭος ἦρξ' ἐγώ'	
15]λλ..ṛου'	
]οῦντά σε'	
]ṛ μάρτυρας	
]νιεῖ	
ἐφη]μερῶ	
20]ṭ[ε]ῖσθαί μ' αὐτίκα	
. . . . .	

Praeter editores fragmentum supplere conatus est etiam Allen (Class. Review 1901, p. 425 sq.).

I. 1. ἐκβαλῶ]ν c' ἢ μὴ 'μβαλῶ Allen collato Ar. Eq. 425: ἐξεβλήθη (Magnes) πρεcβύτης ὤν. — 2. νεῖν] ἐξ ὑπτίας All. coll. Poll. VII, 138: νεῖν ἐξ ὑπτίας μάθημα κολυμβητῶν Ἀριcτοφάνης εἶπε (fr. 665 K). — 5. ἐκ]λέγειν ed. — 6. εὖ οἶcθ'] ὅτι All. — τοcο]ῦτοὶ ed. — 14. πρότε]ροc ἦρξ' aut collato scholio huic versui ascripto μαδ[(μαδᾶc vel μαδῶν suppleverit All. coll. schol. Ar. Plut. 261) φαλακ]ρὸc ἦρξ' All. — 16. ἐκκαλ]οῦντά cε All. — 17. ἐκκαλεῖcθα]ι All. — 18. ἀγω]νιεῖ All. — 19. ἐφη]μερῶ ed. — 20. πε]πεῖcθαι All.

II. 2. Γό[ργιππον Blass. — 3. μ[άλιcτα τῶν ἐμῶν φίλων All.

Collato Aristophanis fr. 665 K editores fragmenta ad Aristophanis aliquam fabulam referunt, in qua Magnetem vituperatum fuisse ex adnotationibus antiquis fragmento I. adscriptis (παρὰ τὸ φορτικ et εἰc Μάγνητα) elucet. In fragmento I. colloqui videntur duae personae; in fragmento II. fortasse pater de filio loquitur (Allen et Fraccaroli in Riv. di fil. cl. 1902, 347).

5.

The Oxyrhynchos Papyri ed. by B. Grenfell-A. Hunt. II, p. 20—23 (no. CCXII).

A. ὑβριζόμεναι. — B. μὰ Δι' ἀλλ' ἐγὼ [⏑ — ∪ —
ἣν νοῦν ἔχωμεν, cκεψ[όμεθα ⏑ — ὅπωc
μηδὲν πλέον τούτου cθ[ένωcιν — ∪ —
A. τι οὖν γένοιτ' ἄν; B. ἔχ', ἀ[πόκριναί μοι τόδε·
5 τί ἐcτι τοῦθ' ὃ λέγουcι τ[ὰc ⏑ — ∪ —
παίζειν ἐχούcαc, ἀντιβολῶ, [τὸ — ∪ —;
A. φλυαρία καὶ λῆροc ὕβρε[ωc ἔκγονοc(?)
κἄλλωc ὄνειδοc καὶ κατ[άγελωc — ∪ —.
τρ[ύτ]ωι γὰρ ὥcπερ τοῖcι[ν ᾠοῖc χρηcτέον
10 τ[οῖc] ἀνεμαίοιc, ὅτι νεατ[τί' οὐκ ἔνι.
εὐ[χὴ] δὲ καὶ τοῦτ' ἔcτιν· ευ[⏑ — ∪ —
ἐc [τοῦ]το χρήcει· καὶ πονο[⏑ — ∪ —
B. κα[ὶ μ]ὴν λέγεταί γ' ὥc ἐcθ' [ὅμοιον — ∪ —
ἀλη[θ]ινῷ κ[αὶ τ]οῦτο. — A. νὴ Δ[ί', ὦ φίλη(?)
15 ὥcπερ [c]ελήνη γ' ἡλίῳ· τὴν μ[ὲν χρόαν
ἰδεῖν ὁμοιόν ἐcτι, θάλπει δ' οὐ[δαμῶc·
B. οὐκ ἄξιον γάρ ἐcτι. A. διὰ τοὐπὸν [∪ —
B. φέρ', εἰ [δ]ὲ τοῖc θεράπουcι κοινωc[αίμεθα
τὸ πρ[ᾶ]γμα, τί ἂν εἴη; λάθραι τεπια[
20 A. ἐγὼ μ[ὲ]ν οὔτε πιότερον (aut πρότερον pap.) [αὐτῆc ∪ —.

Sic ut scripsi suppleverunt editores adiuvante Blassio. Reliquas lacunas explere conati sunt: Herwerden (Mnem. 1900, 123 sq.). H. Weil (Journ. d. savants 1900, 95 sq.), U. Wilamowitz (Gött. Gel. Anz. 1900, 34), Fraccaroli (Riv. di fil. class. 1900, 87 sq.).

1. ἐγώ [τί σοι φράσω] Herw., ἔγω [γε βούλομαι Fraccar. — 2. σκεψ[όμεθα νῦν τοῦθ', ὅπως] Herw., σκεψ[όμεθα δῆθ' οὖν, ὅπως] Fracc. — 3. σθ[ένωσι τἄνδρε νῷν] Herw., σθ[ένωσιν ἄνδρες αὖ] Fracc. — 5. τ[ὰς Μιλησίας] Wil., Herw., Weil., τ[ὰς λαικαστρίας] Fracc. — 6. [τὸ σκύτινον] Wilam., Weil., Fracc., [τοῦτ' εἰπέ μοι] Herw. post ἐχούσας interrogationis signo posito. — 7. ὕβρε[ως ἀνάπλεως] Wil., ὕβρε[ως ἔμπλεως] Herw. — 8. κατ[άγελως δὴ πολὺς] Herw., κατ[άγελως δὴ πλατὺς] Fracc. — 9. τοῖσι[ν ᾠοῖς χρῶντ' ἀεί] Herw. — 11. εὖ[θ' ἀνὴρ ἀπῇ] Fracc. — 12. πόνο[υ γε διατριβή] Fracc. — 13. [ὅμοιον ποσθίῳ] Wil., [ὁμοιότατον πέει] Herw., [ὅμοιον τῷ πέει] Fracc. — 14. Δ[ί', ὦγαθή] Wil.

Colloqui videntur duae mulieres Atticae eaeque ingenuae, ut e servorum v. 18. mentione apparet, de libidine Milesia sive de olisbi usu, de quo instrumento cfr. Ar. Lys. 108 sq. cum schol. interpretatione, Ar. fr. 320 K. Cratin. fr. 316 K et Herondae mimiambum VI, ubi κόκκινος βαυβών vocatur. Primum mulier altera, ut a maritorum tyrannide liberentur ita tamen, ut ab eorum coitu abstinentes nihilominus libidine fruantur, olisbi usum proponit, sed ab amica repulsa, ut cum servis contra maritos conspirent, proponit. Quod consilium utrum illa probet necne sciri nequit propter miseram vv. 19 et 20 conditionem.

Fragmentum ad Aristophanis Thesmophoriazusas alteras referunt editores; de Aristophane auctore cogitat etiam Wilamowitz. Pro certo id solum affirmari potest fragmentum ex vetere comoedia desumptum esse.

Cetera fragmenta ex eadem papyro exscripta omitto, cum ne unum quidem verbum integrum exstet.

6.

Phot. κυσινόχωλος καὶ ἐγκυσιχωλος· ὁ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κυσὸν τόπου χωλός, ubi cum Bergkio (Comm. de rel. com. att. 256) legendum κυσόχωλος — ἐγκυσόχωλος. — Cfr. Zonar. 597: ἐγκυσίχωλος· εἴρηται παρὰ τὸν κυσόν. ὁ ἀπὸ τοῦ κυσοῦ χωλὸς καὶ τῆς κοτύλης. κυσόν γὰρ εἰώθασιν οἱ κωμικοὶ καὶ τὸν πρωκτὸν καλεῖν, περὶ ὃν ἡ κοτύλη ἐστίν. — Hes. κυσός· ἡ πυγὴ ἢ γυναικεῖον αἰδοῖον. — Eust. 746, 18. — Etym. M. 311, 44.

7.

Phrynich. p. 74, 3 Borr.: *θῦται ἀντὶ τοῦ θυμιᾶται* (Hom. Il. IX, 219) *θεοῖσι δὲ θῦται ἀνώγει... καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ θῦται ἀντὶ τοῦ θυμιᾶται.*

8.

ἐκ Δελφῶν δ' ἔχων
ἥκει τι κακὸν ἄφωνον.

Lex. Sabbait. 3, 12: <*ἄφωνον* .....> ‚*ἐκ Δελφῶν* κτλ.' Comici alicuius fragmentum agnovit Kock (RhM. 1893, 590) collato simili Ar. Plut. 8 sqq. loco. — *κακὸν ἄφωνον* taciturnitatem esse, fragmentum autem ad Aristophanis Plutum priorem referendum est quod suspiceris.

Lemma addidit Papadop. — *ἔχων ἥκει τι* idem] *ἔχων, ἥκει τὶ* cod.

9.

μετέωρον αἴρουσ' αἱ πτέρυγες τὴν ναῦν ∪ —,
ἕως ἂν ἐμπέσωσιν εἰς τὸν οὐρανόν.

Lex. Sabbait. 19, 4: <*ἐμπέσωσιν* ....> ‚*μετέωρον* κτλ.' Versus comicos agnovit Kock (RhM. 1893, 589). Fort. e vetere quae dicitur comoedia desumpti sunt.

Lemma addidit Papadop. — 1. *μετέωρον αἴρουσ'* idem] *μεταίωρον αἴρουσιν* cod. Lacunam post *ναῦν* indicavit Papadop. — Blayd. Adv. II, 348. proponit suppl. esse *ἄνω*, quod post simile *ναῦν* facile excidere potuit, vel *ἀεί*. — 2. *ἐμπέσωσιν* cod.] *ἐμπεύσωσιν* sine causa Blayd. coll. Eur. Andr. 555.

10.

καὶ τριβώνιον πονηρὸν οἷον ἐνεργισκάνειν.

Lex. Sabbait. 21, 11: <*ἐνεργισκάνειν· ἐνεργοῦν* ...> ‚*καὶ τριβώνιον* κτλ.' — Versum comicum agnovit Kock (RhM. 1893, 590); Aristophani tribuit Herwerd. Collect. 218 collato Ar. Plut. 846: *τὸ τριβώνιον... ἐνερρίγωσ' ἔτη τριακαίδεκα.* De Aristophanis Pluto priore possis cogitare. — Notandum est vocabulum *ἐνεργισκάνειν* ab *ἐνεργ-* incipiens.

Lemma inseruit Papadop. collato Hes.

11.

χεζητιᾷ
εἰς τοὺς βαθεῖς πώγωνας ὁ χρόνος βλέπων.

Manuelis Philae Carm. cod. Flor. 78, 18 (I p. 252 Miller): *χεζητιᾷ γὰρ (κατὰ τὴν κωμῳδίαν) εἰς τοὺς* κτλ. — Fragmentum ex vetere comoedia desumptum esse videtur. Indicavit P. Maas (Byz. Zeitschr. 1903, p. 630 adn.). — De sensu mihi quidem non liquet.

12.

New classical fragments ed. by B. Grenfell-A. Hunt p. 24 (No. XII).

αὗται λαλοῦσαι τὸν [
τρύχουσι πολλοῖς τ[
κακουμέναις γὰρ ν̣[
ὑπὸ μητρυῶν τε κα[ὶ
5 οὐκ ἤλθ' ἀρήξων, ἀλ[λὰ
νῦν οὖν ἄποινα τ[
κατὰ τὴν Μελανίπ[πην

ἀλλὰ ξεστῶν ε̣τ̣[

Versus mutilatos supplere conati sunt: O. Crusius (Mél. H. Weil p. 81 sqq.), reliquiis scholiorum fragmento adscriptis adiutus, Herwerden (Collect. 39), Blass (Liter. Zentralbl., 1897, 334).

1. [χελιδόνος τρόπον] dubitabundus proponit Weil. — 2. τ[όνδε νουθετήμασιν Weil. scholia sic restituens: [αὐτὸν λήρῳ τρύχ]ουσιν καὶ ν[ο]υ[θετοῦσι ἐπ]ιβουλεύουσι. — 3. ν[ηλεῶς ἐν δράμασιν] Weil. — 4. κ[αὶ πατέρων ὥστ' οἰκτίσαι] Weil improbante Herwerdeno propter verbum οἰκτίζειν comoediae alienum; κ[αὶ πατρυῶν Εὐριπίδης] Blass. — 6. π[ενταευρίγγῳ ξύλῳ] Weil. coll. Poll. VIII, 72: π[ενταευρίγγῳ 'ν ξύλῳ Herw. formam πενταευρίγγῳ esse ionicam et hellenisticam monens nec graecum esse δεῖν ξύλῳ. — 7. Μελανίπ[πην ἀποδίδωσι δεδεμένος] Weil (Μελανίππην iam Mahaffy).

Fragmentum ex Euripidis tragoedia Μελανίππη δεσμῶτις desumptum esse putant editores; O. Crusius autem et Fr. Blass versus comoediae alicui deberi cum propter numeros tum propter locutionem κατὰ Μελανίππην (coll. Ar. fr. 599 K: κατ' Ἀγάθωνα, Ar. fr. 257 K: κατὰ τὸν Πετόσιριν, Cratin. min. fr. 10 K: κατὰ Πλάτων') contendunt; ad Aristophanis Gerytadem versus refert atque parodiam esse Euripidis statuit Crusius; de Thesmophoriazusis alteris cogitat Blass coll. Thesm. 765—784. Versus tragoediae etiam H. Weil (Rev. des ét. grec.' 1897, 8) abiudicat.

12 a.

The Oxyrhynchus Papyri t. IX, p. 160 in Euripidis vita a Satyro scripta (fr. 39, col. XVI, v. 6 sqq.) leguntur:

ε[....]ο̣.[....]χ[...] δὲ Σοφοκλ[έα] λαβών,
πα[ρ' Αἰ]σχύλου ν̣[...]ρ ὅσον..[.].εσθ', ὅλον
Εὐριπίδην, πρὸς τοισίδ' ἐμβαλεῖν ἅλας,
μ[εμ]νημένος δ' ὅπως ἅλας καὶ μὴ λάλας.

v. 1. et 2. quomodo sint supplendi, prorsus incertum est; Σοφοκλ[έα] suppl.; v. 2. ἅλ[ι]c ἔcϑ' suspicatur Hunt.

Docere videtur poeta, quomodo cena poetica ex Aeschylo Sophocle totoque Euripide sit praeparanda. Despicatui habetur Euripides a nescio quo poeta aequali, fortasse Aristophane, ut apparet e sequentibus: (A) *ἐοίκαcιν ἀνδρὸc εἶναι τῶν ἀ[ντι]διδαcκόντων αὐτῷ, καϑάπερ εἶπαc. ἀτ[ὰρ] cιναμώρωc γε κάνταῦϑα πάλιν ὁ κωμῳδοδιδάcκαλοc ἐπέδακ[νε]ν τὸν Εὐριπίδην.* — v. 4. de voce λάλη cfr. Lucian. Lexiph. 14: *τὸ γὰρ ἐρεcχελεῖν ἀλλήλουc cυχνάκιc, λάληc ϑηγάνη γιγνεται.*

12 b.

The Oxyrhynchus Papyri t. IX, p. 146 in Euripidis vita a Satyro scripta leguntur (fr. 39, col. IV, v. 1—15):

[ο]ὐχὶ τ[ο]ῦτον τ[ὸν τ]ρόπον,
ἀλλ' ο[ὐδὲ τ]ῇ πονηρ[ιᾳ] π[ρ]ο̣cχρώμεϑα,
[ὅτ]ε τῳ μάλιc[ϑ' ὅc'] ἂν λέγῃ πιc[τεύ]ομεν
λέγ[οντ]εc οὐ πονή[ρ', ἀπ]α̣λο̣[ῖc] δὲ χρώ[μενοι,]
5 *κἄπειτ[α τῆc] ἐκκληcία[c κα]τηγορεῖ*
ἕκαc[τοc] ἡμῶν, ἧc ἕκαc[τοc] αὐτὸc ἦν.

Versus ex aliquo poeta comico desumptos esse apparet e sequentibus: (Δ.) *πολλὰ καὶ παρὰ τῶν κωμικῶν ποιητῶν, ὡc ἔοικεν, ἅμα αὐcτηρῶc λέγεται καὶ πολιτικῶc.* Excusare se videtur Demus, quod a demagogis se decipi sinat. Fragmentum alicui veteris comoediae atticae poetae, fortasse Aristophani (cfr. fabulam Equites), debet.

v. 3. [ὅτ]ε suppl. Wilamowitz, qui pro τῳ .. ὅc' malit τῷ .. ὅc. — v. 4. sic ut scripsi supplevit Hunt, qui pro πονήρ' ἀπαλοῖc fuisse suspicatur πονηρὰ καλοῖc. Wilamowitzii coniectura: λέγ[οντ]<ο>c οὐ πονή[ρ', ἀπ]άτ[ῃ] δὲ χρώ[μεϑα] aut χρω[μένου] quamquam admodum speciosa est, tamen nimis recedit ab iis, quae in papyro exstant.

ADESPOTA NOVAE COMOEDIAE.

13.

οὗτοc πατὴρ τῆc παιδόc; εἰ γὰρ ὤφελεν.

Nicolei Schol. Hom. Il. IV, 189 (I, p. 71, 5): *<αἴ> ἰcτέον ὅτι ἐκ τοῦ εἰ, τοῦ εὐκτικοῦ ἐπιρρήματοc, γέγονεν· ἔcτι γὰρ καὶ εὐκτικὸν ἐπίρρημα εἰ, ὃ cημαίνει τὸ εἴϑε· ‚ο ὗ τ ο c κτλ.'* — Versus ex ea comoediae parte, quae *ἀναγνώριcιc* vocatur, petitus esse videtur. Possis de Menandro cogitare. Cfr. Men. Epitrep. 506 Koerte: *τῆc γα-*

μετῆς γυναικός ἐστί σου | <τουτὶ> γ<ά>ρ, οὐκ ἀλλότριον. -- εἰ γὰρ ὤφελεν.

14.

ε μακρολόγος ϑε[ὸς
τοὺς ἀ]κούοντας λάβῃ
γ]ὰρ ὡς πειρωμένους
τ]ὸ πρῶτον ὃν τρόπο[ν
5 καὶ τὸ δεύτερον πά[λι]ν
ταιουδε καὶ τὰς αἰτίας
καὶ τὰς ἀπ]οδείξεις, ἐξ ἀνάγκης γίνεται
μυριάκι]ς ἀγκωνισαμένοις, ῥῆσιν λέγειν
μακρὰν ὁ]χληράν, ἐκδιδάσκοντας σαφῶς
10 κἀκτιϑεμ]ε[ί]νο]υς καϑ' ἕκαστον, ὧν εὖ οἶδ' ὅτι
οὐϑεὶς με]μάϑηκεν οὐϑέν, ἀλλὰ τοῦϑ' ὁρᾶι
καὶ ἄπει]σιν· ὑμᾶς δ' ἐξ ἀνάγκης βούλομαι
πᾶν καταν]οῆσαι, καὶ ϑεοῦ τι, νὴ Δία,
ἄξιον ἐνε]γκεῖν αὐτός, ἀλλ' ὄντως ϑεοῦ·
15 πρέπει Διον]ύσωι γάρ τι πιστεύειν ἐμοί. —
...ἐγένον]το Σωσϑένης καὶ Δημέας·
ὄντες δ' ἀδ]ελφοὶ δύο ποτ' εἰς τὰς ἐχομένας
γυναῖκ' ἔγ]ημαν οἰκίας καὶ γίνεται
παῖς τῶι μὲν α]ὐτῶν, ϑυγάτριον δὲ ϑατέρωι.
20 ἔπειτ' ἀπ]οδημία τις ἀμφοτέροις ἅμα
εἰς τὴν Ἀ]σίαν ἐκεῖ τε περὶ τῶν σωμάτων
κίνδυνο]ς, εἰρχϑέντος γὰρ αὐτῶν ϑατέρου
καὶ προστάτ]ην σχόντος τιν' ἄδικον ἄτερος
ἔσπευδε] τὴν σωτηρίαν· ἔπειϑ' ὁ μὲν
25 φεύγει λ]αϑών, ὁ δ' ἐκεῖνον ἐκκλέψαι δοκῶν
δεῖται δ]ιὰ τοῦτο, καὶ γέγονεν ἑκκαίδεκα
ἅπαν] τὸ μῆκος τῆς ἀποδημίας ἔτη.
τί δ' ἔδει], τίς ἂν φήσ<ε>ιεν, ἀμφοτέροις ἅμα
ἐτῶν] τοσούτων, καὶ τί τἀναγκαῖον ἦν...

E papyro a Reitzensteinio reperta, nunc Argentoratensi 53, primum edidit atque supplevit Kaibel (Nachrichten von d. kgl. Ges. der Wiss. zu Göttingen 1899. p. 549—555), tum Reitzenstein (Herm. 1900, p. 622) et Olivieri (Riv. di fil. class. 1902, p. 435).

1. ϑε[ός Reitz. — 4. πρωτον e προτον, ον τροπο[ν ex ων τροπω[ν correctum. Initio suppleri potest verbum διεξιέναι vel tale quid (Kaib.) -- 5. τὰ τοῦδε Reitz. — 8. prima littera K potius quam C visa est Reitz., qua re Kaibel τού

των ἔνε]κ' fuisse suspicatur. — 10. *κάκτιϑεμ]ένους* Reitz.; *...ἐπὶ μ]έρους* dubitabundus Kaib. — 12. *καὶ ἄπει]σιν* Reitz.; *πρὸς σύνε]σιν* Kaib. — 16. initio demi alicuius Attici nomen exspectat Reitz. — 19. *παῖς τῷ μὲν α]ὐτῶν* suppl. Reitz. — 21. *εἰς τὴν Ἀ]σίαν* (sc. *γίνεται* v. 18) Kaibel. — 28. *φήσειεν* Kaib. *φήσιεν* pap. — 26. *δεῖται δ]ιὰ* Reitz.; *φεύγει δ]ιὰ* Kaib. Reitzensteinii coniecturam improbat Olivieri (p. 437). — Cetera supplevit Kaibel.

Prologus est fabulae alicuius aut Menandri aut alicuius Menandri imitatoris. Loqui videtur aut ipse deus Bacchus, ut Kaibel putat, aut potius alius deus, Mercurius vel Apollo, qui se Baccho confidere (*πιστεύειν* v. 15) posse dicit, cum novam prologi habendi rationem ineat, ut Reitz. censet. — Fragmentum magni est momenti, quippe quod prologorum habendorum rationem illustret.

15.

Berliner Klassikertexte V, 2 p. 113 sq. (no. XIX).

...]ην ὀηπ[...
...]. μα τὸν Δ[ία...
...].ν [τ]άχιστα φεύ[ξομαι]
...]σχολὴν μὲν ἐ[...
5 ...]αις εἶμι ταύτην [...
ἐ]γ χάρακι κούχὶ κ[ατὰ] πόδα
...ο]υσιν, ἡνίκ' ἂν συμβῆι πότο[ς]
α]ὐλ[ητ]ρίδ' ἡμεῖν [ἀ]γάγετε.
...]η βαλανεῖόν ἐστί που
10 ...ἔγ]νωκας εἶναι παντα[χοῦ]
...].ος πάνϑ' ἑαυτῶι περιαγ[...
...]..ται πρῶτον εὐϑὺς εἷς ὄνος.
[ἂν γάρ] τις ἀπολειφϑέντος ἀνακράγῃ τόπου
[„ὄνος πρ]οσέρχετ'", εὐϑὺς ἄλλος ἀνέκραγεν,
15 [ἔπειτα δ' ἕ]τερος πάλιν ,ὄνος προσέρχεται'
[κἆτ' αὖϑις] ἄλλος ,τὸ βαλανεῖόν ἐστ' ὄνος'.
[σὲ δ' εἰ] πότος τις ἢ ϑυσία τις γ[ί]νεται,
[ἐγὼ ο]ἷδ' ἐρεῖν ,μουσουργὸν ἡμεῖν ἀγάγετε'.
...]..ζει, δεῖ δ' ὑπάρχειν εὐτρεπῆ
20 ...]νας. — ἀηδίας λέγει[ς].
[— .....].ν δ' ἔχοντες ἀξιοῦτε ἐρᾶν
...]τα.....αρ..ας καὶ ϑεῖν μό[νον].
...]ε..[ἄ]λλ' οὐϑέν. — ὦ μαστιγία.—
[— .....].ς. — ὑπομένω σε δήπουϑεν πάλα[ι]
25 [σὺ δὲ βδελυρεύ]ῃ πρός με καὶ σπαϑᾶς ἔχων

...]ψνϑον...c ϲὺ πρώτιϲτος βιον
...]τ̣α̣λου μὰ τὸν Δί' οὐκ ὄνουϲ ἄγων
...].ντ̣αι̣ καὶ βαλανεῖα καὶ τρυφήν'
[—.....].ος δυϲτυχὲς ϑωράκιον
...]....τοῦ δεϲπότου
...]....μὴν κακοῦ
...]....κ̣αὶ τὴν ἀμίδ' ἀνῇ.

7. pro πότος etiam ποτε esse potuit.

Colloqui videntur erus et servus, qui de servorum misera condicione queritur. De poeta et tempore non liquet.

16.

The Hibeh Papyri I p. 24 sqq. (no. 5).

fr. a, col. II.

ΣΤΡ. ν̣ό[μι]ζε̣ α̣λ̣ι̣....τ̣ρέχε̣ιν Ὀλύμπια.
ἐὰ̣ν̣ δ̣ι̣α̣φύγ[η]ϲ, εὐτυχὴϲ ἄνϑρωπος εἶ. —
Β. ὦ Ἡράκλειϲ, τί ποτ' ἐ[ϲ]τὶ τὸ γεγενημένον; —
ΣΤΡ. νῦν οἶδ' ἀκριβῶϲ, διότι τῆϲ οἰκουμένηϲ
ἱερὰ ϲαφῶϲ αὕτη 'ϲτὶν ἡ χώρα μόνη
κἀνϑάδε κατ[ο]ικήϲαϲι πάντεϲ οἱ ϑεοί,
καὶ νῦν ἔτ' εἰϲὶ καὶ γεγόναϲιν ἐνϑάδε. —
Β. Στρόβιλε. — ΣΤΡ. Ἄπολλον καὶ ϑεοί, τοῦ πνεύματοϲ.
Β. παῖ δυϲτυχὲϲ Στρόβιλε. — Σ. τίϲ κέ[κλη]κέ μ[ε; —
Β. ἐγώ. — Σ. ϲὺ δ' εἶ τίϲ, ὦ κράτιϲτε τῶν ϑ[εῶ]ν; —
Β. ὡϲ εἰϲ καλ[όν] ϲ' ἑόρα[κ]α̣. — Σ. τίϲ [...
ϲωϲ...

Sequuntur vestigia 3 versuum.

fr. g, col. I.

A. [.]λ̣α̣τη̣ϲ μ̣ε̣..[.] π̣ά̣ν̣τα μ̣ε̣τ̣ε̣.....τεκεῖν̣
ϲκοπεῖν, προϲιέ̣ναι π̣ᾶ̣ϲι̣ π̣ε̣..λ̣η...ε̣..
εἰ̣ δ̣υ̣ν̣α̣τόν ἐϲτι τῆϲ κόρηϲ αὐτῶ̣ι̣ τυχεῖν,
ὅ̣τ̣ι̣ τῆϲ ἀ̣ν̣οίαϲ μεϲ̣τὸϲ ἦν τη̣...ν̣.
Β. ἐπόηϲα, ἃ μοι προϲέταττεν. εὗρον οἰκίαν.
ἀδύνατον ἦν̣.....[..
αὐτὴν νομαρχ[
ἐν ζηλοτυπί[αι
τ̣ρ̣.[

fr. h.

A. ε]ὐϑὺϲ ϲυλλαβῆϲ μιᾶϲ. — Β. τί; A. πῦρ.

B.]. ὄνομά τι τοῦτο; — B. πῦρ. — A. ἀκήκοα·
]πε νίκαις ἀγαθὸς εἰ[ς] τὴν Ἑλλάδα
ε]ὐλογῆσαι πα..αυσεθεν..[
]. ς μικρὸς φο..ρ ἐφοδι[
]ναλλεθ.αου. ποτεν[

Cetera fragmenta admodum mutilata non exscribo.

Lacunas supplere conati sunt praeter editores Leo (Herm. 1906, p. 629 sqq.) et F. Blass (Rh. Mus. 1907, 102 sqq.).

1. νό[μι]ζ' ἀλη[θῶς ἢ] Leo, qui praecedentem versum hunc fuisse conicit: [εὐδαιμονεῖν σέ γ' εἰ πέτεσθ' ἐπίσταται] improbante Blassio; νό[μι]ζ' ἀλη[θῶς νῦν] Blass. — 6. pro corrupto κατοικήσασι editores κατῳκήκασι substituunt; κἀνθάδε κάτοικοι πάντες ἦσαν οἱ θεοί violenter Blass. — 14. πε[π]λή[ρωτ]αι fuisse suspicantur editores. — 16. τῆ[ς τῶν νέω]ν dubitabundus supplet Leo et Blass. — 17. ἐπόησα scr.] ἐποίησα pap. — 21. [ὄνομα λέγ' ε]ὐθὺς Leo.

Fragmenta e Philemonis fabula, quae Plautinae Aulularia e exemplar fuerit, desumpta esse putat Blass collatis inter se Philemonis fr. 189 K: Κροίσῳ λαλῶ σοι καὶ Μίδᾳ καὶ Ταντάλῳ et papyri fr. a col. III., ubi κροις legitur, atque nonnullis Aulularia e nostrique fragmenti locis. Contra Leo fabulam, ex qua fragmenta in papyro reperta exscripta sunt, ab aliquo poeta Aegyptiaco — ut nomarchi v. 19. mentio facta probat — scriptam fuisse atque comico Attico prorsus abiudicandam esse putat. Quod verisimilius esse videtur.

17—20.

P. Jouguet (Bullet. de corresp. hellén. 1906, p. 103—123) adiuvantibus Blassio et Wilckeno e papyro Ghorân comoediae fragmenta septem pessime habita edidit. Quorum quibus sensus aliquis inculcari potest exscribo omissis mutilioribus.

17.

Fragment. I. col. 1.

π]τέρυξ χιτωνίσκου γυναικείου διπλῆς
.]πτ....ρωμ', ἠνίκ' ἐξεπέμπομεν
]ξένην σε τὴν τ[ό]τ' ⏑⏑ ουσαν τέκνα
]ἔνεστιν, ἀλλὰ [τ]ῶ[ι] βεβαμμένωι
με]τέχουσα χ[ρ]ώματος φύσιν
]δους, τούμ μέσωι δὲ πορφύρας.
(Πατήρ.) ἤ]δη καὐτὸς ἐμβλέπω σε, παῖ,
]ηται καιρός· ὡς παρ' ἐλπίδας
]ημι λαμπαδηφόρου

10]ντος ὑπεραγωνιῶν.
(Ὑιός)]τι, μῆτερ, ἀλλὰ τι
]τος, ὃ νομίζω καλεῖν
]εκτον χρόνον.
(Μήτηρ) ἐ]λ̣πίσασά τε
15]η τύχη
σύ]μβολον
]ημα, παῖ
γ]α̣μουμένη
ἀλ]λ̣ὰ γνωρίσηι
20]λλων τέκνα
παρ' ἐλπίδ]α̣ς φανεὶς
]λ̣αβεῖν[

Sequuntur vestigia 3 versuum.

v. 1. fort. διπλῆ. — v. 3. ἄκουσαν agnoscere sibi visus est Jouguet; οἴσουσαν supponit Blass. — 4—5. haec fuisse suspicatus Jouguet: τεκμήρι]όν ἐστιν ἄλλο [τ]ῶ[ι] βεβαμμένωι | [ὑφάσματι με]τέχουσα χ[ρ]ώματος φύσιν. — 8. ηται Wilcken: ἔσται Blass. — 18. γ]αμουμένη Blass. — 21. παρ' ἐλπίδ]ας Blass.

col. 2.

(Μήτηρ) <ἰ>ωμεν εἴσω δεῦρ[ο
ἄνερ, ἐνθάδ' ἐστὶ[
25 (Πατήρ) ἡμῖν τε ποιήσειν ἕτοιμο[ς
ἔφη προελθὼν ἐχθὲς εἰς ομ[(?)
(Υἱός) ὁ Μοσχίων ἀδελφὸς ἐμός ἐ[στιν, πάτερ;
(Πατήρ) ἀδελφός· ἀλλὰ δεῦρο προς[
ἡμᾶς γὰρ ἔνδ[ον] προσδ[

ΧΟΡ[ΟΥ]

30 (Α) ἐμοὶ τί σὺ σπουδαῖο[ν
ὥστ' ἄξιον ταύτης [
ἣν κεκόμικάς με δεό[μενος
ἀει τι μικρὸν ἔτι προε[λθεῖν
ἄξιον ἀκριβῶς ἴς<θ>ι γίν[εσθαι
35 (Β) τίς εἰμι μὰ τὸν Ἥφαιστ[ον
(Β) σπουδαῖον ἂν δέξηι μ[
λαλοῦντα γάρ σε θηρί[ον
πρὸς τὸν τελώνην λι<θ>ι[ν
σ]π̣ασάμενον εὐθὺς ημ[

Exstat vestigium unius versus.

23. <ἴ>ωμεν Blass; δεῦρ[ο, καὶ γὰρ Μοσχίων] dubitabundus proponit Jouguet. — 27. ἐ[στιν πάτερ;] Jouguet. — 29. προσδ[έχονται] dubitabundus idem. — 30. σπουδαῖο[ν ἢ τίς αὐτὸς ὢν] id. — 31. [γενέσθαι τῆς ὁδοῦ] id. — 32. δεό[μενός γ' ἑκάστοτε] id. — 33. προε[λθεῖν; ὥστε μοι] id. — 34. ἴσ<θ>ι Blass] -ισοι pap. — γίν[εσθαί τι δεῖ] id. — 35. Ἡφαιστ[ον οὐ πεύσηι. — (A) τί δέ;] id. — 38. λι<θ>ι[ν Blass] λιοι[pap.

Hoc primo fragmento de ἀναγνωρισμῷ qui vocatur agi probabiliter suspicatur Jouguet. — De illo χοροῦ cfras quae disputat Koerte (Herm. 1908, p. 38—41).

18. Fragmentum II. col. 1.

Praecedunt vestigia 2 versuum.

ἐξ ὅτου]περ ἐγενόμην
ὠι]κότριψ Δρόμων
ε]ὐεργέτην
ὁ] Διόνυσος ἀπολέσαι
]ιες οὐδ' ἁπλοῦν φρενῶν
]ην ἀνείρηκάς με νῦν
]τ' ἐπυθόμην, ὅτι
τ]ὸ παιδίον χάριν
]ν φιλανθρώπων κακῶς
]ὡς ολ..τι τὴν μὲν παρθένον
]νῦν οἶδεν ἐνδεέστερον

col. 2.

τρίτον τ' ἐρῶντα[
λέγοντα τούτους τοὺς λόγους ἐμο[ι·
ἐμοὶ δὲ καὶ τούτω<ι> τί πρᾶγμ' ἐστ[ιν;
μὴ τοῦτον ἡμῖν τὸν τρόπον λαλ[ῆι,
τολμητέον γάρ ἐστιν· ἀλλ' εἰ[...
τούτων ἀληθὲς ὁ θεράπων τι[
ἅπασιν ἡ[μῖν] τοῖς πολίταις ἡ κ[
οὐκ ἀλλοτρία. πρ[ῶ]τον μὲν αὐτ[..]ν

1. ἐξ ὅτου]περ Blass. — 2. ὠι]κότριψ Wilcken. — 5. [οὐδὲν γάρ ἐστιν ὑγ]ιὲς proponit Blass. — 6. ἀνείρηκας idem esse quod ἀνῄρηκας putat Blass. — 12. ἐρῶντα agnovit Blass. — 13. ἐμο[ί] Blass; ἐμὲ aut ἐμο[ί] Joug. — 14. τούτω<ι> Blass coll. Ter. Ad. 177: quid tibi rei mecumst] τουτων pap. — 19. ἀλλοτρία Blass.

19. Fragmentum III.

ὦ μ]ῆτερ, [εἶ]τ[α κ]αὶ τὰ πολλὰ ἀκήκοα
τού]του λέγοντος ἄρτι πρὸς τὸν [δ]εσ[π]ότην,

ὁ δὲ] κόκκινος γενόμενος ὑπαν̣ε̣δύετο
κοὐ π]α̣ν̣τελῶς ἦν βδελυρός· οὐ σφόδρ' ἤρεσεν
πᾶ]ς̣ιν δέ, μοιχώδης δὲ μᾶλλον κατεφάνη
μέ]γ' ἐγκραγόντ̣ο̣ς̣[.....
δ]ὲ̣ τ̣οῦτον εἷς ϑ' ἡμῶν γενόμενος ἔβλεπ[εν
εἰς] τ[ὴ]ν̣ κόρην ἐλάλ[ει τ]ε τοῖς ἐγγύς· σὺ δὲ —

1. ὦ μ[ῆτερ, [εἶ]τ[α] Blass. — 4. κοὐ] Blass; καὶ Joug. — 5. πᾶ]ς̣ιν Blass. — 6. μέ]γ' Bl. — 8. εἰς aut ἐς Blass. — σὺ δὲ Blass. CY N pap.

Colloqui videtur filius cum matre.

Tria quae sequuntur fragmenta viginti tres versus continent, ita tamen mutilatos, ut pauca solum vocabula elici possint.

20. Fragmentum VII, col. 1.

]ων ἀπολεσάντων παιδίον
ἐκ]δόντων τρέφειν ἢ τὸν τόπον
]γεγραμμένων ἄλλως ἐκεῖ
]ον ποτ' ἐστὶν οὕτω μαρτυρεῖν
]τοιοῦτον ἄν τις εὕροι πολλαχοῦ
ἐ]ν̣ ἄστει, τοῦ δὲ Ἐλευσίς ἐστι καὶ
πανήγ]υ̣ρίς που· τίς νοήσει πρὸς ϑεῶν
]π̣ε̣ῖ̣τ̣α̣ι δῆμος εἷς τις; οὐ ταχὺ
]ἀφελκύσαις ἄν· εἰ δὲ περιμενῶ
] ἔ̣τ̣ι λέγο̣ν̣τος ἑσπέρα

2. ἐκ]δόντων Blass. — 9. λόγων] dubit. Blass. — 10. γένοιτ' ἄν] ἔτι Blass. Cetera supplevit Jouguet.

Col. 2. perpauca vestigia 6 versuum continet.

De poeta fabulae, ex qua haec fragmenta excerpta sunt, nil certi statui potest. Id solum probabile esse videtur non Menandrum, sed aliquem eius imitatorem hanc fabulam composuisse.

21.

The Hibeh Papyri ed. by Grenfell-Hunt I. p. 29 sqq. (n. 6).

fr. a, col. II.

τι γὰρ πλέον τ̣ο̣[δ' ἐ]ψόφηκεν ἡ ϑύρα;
ἐξέρχεταί τις̣. τὴν [c]πυρίδα ταύτην, ἐν [ᾗ]
ἐνταῦϑα τοὺς̣ ἄρτ̣ο̣υς ἐκόμισας, ἀπόφερε
[ἀπόδ]ο̣ς τε τῶι χρήσ̣αντι τῶι Νουμηνίω[ι·
[...]δὲ τα..ωι δεῦρ' ἀναστρέψας πάλιν.
[...]τί λέγετε; — τί δ' ἂν ἔχοιμεν ἄλλο πλὴν
[...]ε̣π̣..[.]μεν ἀποτρέχειν ταύτας με δει

[...]ạτα.[.....]μωμ μὲν οὐδὲγ κωλύει.
οὗτο[ι] δ' ἔτ' ο[ἶ]δα π̣ῶ[c] δυνήcετ' ἀπιέναι. —
πῶc̣[...].ἀ[π]ῆλθε̣ν; — η[....[c̣ ἐπίcχετε. —
ὦ τᾶν̣[..].[...].νω λα̣.ειν [τα]ύτην ἐγὼ
πρῶτ[ον . . . .] ἐκ πολεμίωμ φεύγετε
τὸ δη[. . . . .]α̣. — ταῦτα πρᾶτ̣θ' ἀτ̣.θ̣ε[.]. —
οὐκ ἔ[cτι . . . .]λωc. — εἶτα πῶc αυ[.]...[.]αι. —
τυχο[ν . . . .]c̣ δ' οὔ τι λήψομ' αν.[..]μι
[. . . . . .]ο̣ θ̣[ε]ῦρ' αὐτὴν α[...]
[. . . . . .].[.] γραῦν. — τὴν τήμερον
[. . . . . .].c̣με.[..]κι[.]ἡμέραν
[. . . . . .].ι̣π̣α.c̣ ἐπ[ο]οῦμεν ἂν
.ο[. . . .]ν..α̣ τῆc τήμερον.

col. III.

εἰc αὔριον δ' ἤδη πολέμιος γίνομαι.
[γ]ένοιτο δ' εἰρήνη ποτ', ὦ Ζεῦ δέcποτα,
[δι]άλυcιc.[..].[...].[....]ε̣ πραγμάτων. —
ἦ γὰρ νομίζε̣ι̣c̣[...]λ̣ι̣c̣[..]υ̣λαι;
πρέ̣c̣βειc [...]c̣α[..λου[....]πέμπομεν
τὰ τ̣ρ̣ιμε.[.]...ηcε...[...]
τὸ χρυcίον δὲ̣ [λ]άμβανε. — οὐ τ̣.[.....]
ἐμοί γε. — ἀρι̣θ̣ηcον ἐν τοcούτ[ωι δ' εἰc]ι̣ὼν
πρὸc τὴγ γυναῖκα βούλομ' εἶπαι [τ]ὴν ἐμὴν
εἰc τὴν ὁδόν γ' ἔτ' αὐτὰ ταναγκαι, ὅπωc
ὑμῖμ παρ[όντ]ων ἔνδοθεν cυνcκ[ε]υάcηι. —
ἔχομεν ἅπ̣α̣ντα. — Ἄπολλον ὡc ἄγροικοc εἶ.
cυcκευα[c]άτω πέραινε· παύομαι λέγων.
νὴ τὴν Ἀθήν[η]γ καὶ θεοὺc ἀγωνιῶ
οὐκ οἶ[δ' ὅ]πωc [νῦ]ν αὐτὸc ἐπὶ τῶι πράγματι
Ἑλλη[ν..] β̣ε̣.[..] φαίνεταί τιc τοὺc τρόπουc
ὁ Δημέα[c ἄ]ν[θρω]πoc, ἀλλὰ τῆι τύχηι
οὐθὲν δια[φέρειν] φαίνε[θ'] ὅμ π̣[ο]εῖ κακῶc. —
γύναι, τί βούλ[ει...]εμβ[...]ητα γε
νῦμ πρῶτο[ν.....]ο̣ικ[....π]αιδίον
κλάειc π̣ερ[..]λυc[.]τ̣[...π]ροίεcαι;
ἔξω φέρετ[ε] αὐτὸ δεῦ[ρό μοι 'πὶ] τὰc θύραc.
τὸν ἡμέτε[ρομ] μὲμ πα̣.].....]ου γραῦc ἔχει.

Cetera fragmenta mutiliora, quam quae enodari possint, non exscribo.

Lacunas supplere conati sunt praeter editores etiam Fuhr (BphW. 1906, p. 1409 sqq.) et F. B(lass) (Liter. Zentralbl. 1906, p. 1078 sq.).

1. Cfr. Men. fr. 861: ἐψόφηκεν ἡ θύρα. τίς οὐξιών et Plaut. Bacch. 234. — 12. πρῶτο[ν μὲν ὥcπερ] Blass. — 28. leg. ἀρίθμηcον. — 36. Ἕλλη[ν βε]βαί[ωc] suppl. Blass. — 40. νῦμ πρῶτο[ν... εἰc τὴν] οἰκ[ίαν τὸ π]αιδίον Fuhr. — 43. πα-[τέρα...] Fuhr. — Cetera suppleverunt editores.

De fabulae auctore et indice non liquet; Menandrum aut aliquem eius aequalem auctorem fuisse suspicantur editores. Personae videntur esse anus et infans, quem vir quidam ut suum in domum recipere vult prohibente muliere (Fuhr). Sed in praesenti fragmentorum statu omnia incerta sunt.

22—23.

P. Jouguet (Bulletin de corresp. Hellén. 1906, 123 sqq.) e papyro Ghorân duo fragmenta comica edidit, alterum 4 columnis olim vicenum septenum versuum consistens, comoediae versus 72—179 continens, ut ex adnotatione stichometrica ($P = 100$) versui secundo col. II. adscripta elucet, alterum vero versuum 17 male habitorum. In prioris papyri dorso duo prologi exstant aetate posteriore additi, qui tamen ad comoediae argumentum cognoscendum nullius fere sunt momenti. Quae fragmenta et ipse editor adiuvantibus Blassio Wilckenio Croisetio Reinachio Weilio et A. Koerte (Herm. 1908, 38 sqq.) supplere conati sunt.

22. **Fragmentum I.**

col. 1.

1 (Δοῦλος)]ῆττον, ὦ δέcποινα, cὲ 72
]ε τὸμ πατέρα δὲ τουτονὶ
]ντα τὸν τῶγ γεγονότων
]ν ὡc ἔοικε πραγμάτων 75
5]γος ἐcτὶν ἢ μάτην
]τουτονὶ μὲν οὖν ὁρῶ
]ν. χαῖρε πολλὰ Φαίδιμε
]γ' ἀκούcαc ὅτι πάρει
εὐ]θύc. (Φαίδ.) οὐ μή μοι πρόcει 80
10 (Δοῦλος)]διὰ τί; (Φαίδ.) τοῦτ' ἤρου με καὶ
]κωc με προcβλέπειν; (Δοῦλ.) ἐγώ.
]cαυτὸν εἶδεc ρ...μητυχη
τ]οῖc θεοῖc δέ. (Δουλ.?) μανθάνωγ

1. ἐν αἰτίαι γὰρ] suppl. Crois. — 2. ἐλεῶ 'πὶ τοῖϲδ]ε Blass, ἔχοιμ' ἂν ἔγω-γ]ε Cr. — 3. μᾶλλον ἔτι τὸν γέρο]ντα Bl., μάλιϲτα τὸν γέρο]ντα Crois., γέρο]ντα etiam Koerte. — 4. πάντων ἔτ' ἄπειρο]ν Bl. , ἀρχηγὸν αὐτό]ν Cr. — 5. κακοῦ δ' ἐλάττων ὁ λό]γοϲ Bl., τί δὲ νῦν ὅδ' ἡμῖν ὁ λό]γοϲ Crois. — 6. ἀγαϑοῦ δοκοῦντοϲ. Bl., κόμποϲ· ϲιωπῶ. Cr. — 7. Φαίδιμον ἄρ' αὐτό]ν. Bl., προϲιόντα γ' ἡμῖ]ν. Cr. — 8. εὖ ἴϲϑι τοῦτ'(?) ἐχάρην] γ' Bl., ϲὲ γὰρ προϲέμενον, ἄρτι] γ' Cr., γ' Joug., γε Blass. Wilcken. — 9. ἠκούϲαμεν γὰρ εὖ]ϑύϲ· Bl., ἐκ τοῦ λιμένοϲ νῦν εὖ]ϑύϲ; Cr. — 10. ante διὰ duo puncta fuisse videntur; ἄνϑρωπε μιαρέ(?) Bl., ἄπελϑ.' (Δοῦλ.) ἔγωγε;] Cr. — 11. τολμαῖϲ τεϑαρρη|κώϲ Bl. Crois. Koerte. — 12. τί γάρ; (Φαίδ.) εἶϑε] Crois.; [ὦ φί]λη τύχη dubitab. Joug., (Δοῦλ.) ο[ὐκ ἦν] ἡ τύχη Cr. — 13. ἔμοιγε δούλη, τ]οῖϲ ϑεοῖϲ δέ; (Φαίδ.) μανϑάνων... Cr.; μανϑάνων aut μανϑάνειν editores.

Col. 2.

(Γέρων) τίνοϲ κελεύϲαντ[οϲ.....(Δοῦλ.).]υ̣τ̣ο̣ϲ ἂν 99
15 ἠνάγκαϲαϲ τοιαῦτα ποιῶν. (Γέρ.) Ἡράκλειϲ,
τί με πεποίηκαϲ, ϑύγατερ· ἄρτι μανϑάνω
τὸ πρᾶγμα· ἐκεῖ νῦν ἐϲτιν, ὡϲ ἔοικε. (Δοῦλ.) ἐκεῖ.
(Γέρ.) οἷον πεποίηκαϲ, ϑύγατερ· οὐκ ἂν ᾠ̣ι̣ό̣μ̣ην,
ϑύγατερ· τί τα̣ῦτ̣α̣, ϑύγατ[ε]ρ· αρ̣α̣ρ̣.....ν̣.
20 (Νικήρ.) ὡϲ οὐκ ἀπήντων οὐδαμοῦ τῶι Φαιδίμωι· 105
αὐτὸϲ μεμένηκεν, δεῦρ' ἀναϲ̣τ̣ρέψαϲ πάλιν.
(Φαίδ.) μὴ πολὺ διημάρτηκα τὸν Χαιρέϲτρατον
εἰϲ λιμένα πέμψαϲ. (Νικ.) ἡμέτεροϲ οὗτοϲ φίλοϲ
διαδ[.....]τ̣[.] μετὰ τὸν οἰκεῖον πάλιν
25]τ̣ε̣ καὶ τ̣ι̣ν̣α̣ δ̣ε̣ῖ̣ τρόπον 110
(Νικ.)]χαῖρε [ἑ]ταῖρε φίλτατε,
]περ̣ί̣βαλ̣ὲ [μ]' ἱκε[τ]εύω. (Φαίδ.) τί χρὴ νυνὶ ποιε̣ῖ̣ν;
ἡ] μὲν ϲυνήϑε̣ι̣α̣, ἡ φιλία, [..] διὰ χρόνο̣υ̣
ἠ]γάπηκε καὶ [....]γ̣η̣ν̣ν̣
Desunt 3 versus
30]τ̣ι μήν γε δὴ
ἑται]ρείαν ἁπλῶϲ
]τε τῶι 120
]ποτε
γ]ὰρ ἀπόδειξιϲ φίλων
35 γε]γονέναι
ν. (Φαίδ.) ὑπερηκόντιϲαϲ
]τοῖϲ πεπραγμένοιϲ 125

14. κελεύϲαντ[οϲ; (Δοῦλ.) τί δέ; τίν' οὐκ α]ὐτὸϲ Bl., κελεύϲαντ[οϲ; (Δοῦλ.) τίνοϲ; οὐκ ἐμ' α]ὐτὸϲ Crois., κελεύϲαντ[οϲ; (Δοῦλ.) τίνοϲ; ἆρ' οὐκ α]ὐτὸϲ Koerte; ultimae litterae ντοϲαν visae sunt Blassio Wilck., ιϲοϲαν Jouguet. — 15. ποιῶν

Wilck. Blass probante Joug., qui ποιεῖν fuisse putaverat. — 17. post πρᾶγμα spatium vacuum notaverunt Bl. Wilck. — 19. ante αρα spatium vacuum videtur esse; ultima littera dubia est; Φ[αιδιμο]ν aut Φ[αιδίμω]ι supplet Joug. probantibus Blassio et Wilckenio; [φρονητέο]ν aut [φ[υλακτέο]ν aut φωρατέο]ν fuisse putat Koerte. Versus 20—21. servo tribuunt editores, Nicerato probabilius Koerte. — Versus 23—26 Nicerato tribuit Koerte, Phaedimo Joug. Bl. Crois., quamquam post πέμψας duo puncta et paragraphus exstant. — 24. διάδ[ο]χός ἐς|τ[ι] Joug. Bl., διὰ δ[ὲ νέον] τ[ι] Crois. — 26. litteras τεκ valde detritas legit Blass; δοῦλον. ἀπορῶ δὲ πῶς] τε καὶ Blass, ἔρωτ' ἐτράπετο· σκέ]ψομαι τίνα Crois. — 26. αὐτὸν προσειπεῖν] Blass. Joug., πεῖραν λαβεῖν νῦν] Crois. — 27. ὦ] περίβαλε Koerte, περίβαλέ <μ'> Blass. — 28. ἡ] μὲν — [τὸ] διὰ Blass. Joug. Crois. — 29. πρόςρηςιν ἡ]γάπηκε καὶ [ςτορ]γήν [τινα] Blass. Joug., ἰδεῖν ὃς ἡ]γάπηκε καὶ [τότε] γ' ἦν [ἐμοὶ μάλιστα πιστός.] Crois. — 31. ἑταί]ρειαν Blass. Joug. prob. Koertio. — 34. αὕτη γ]ὰρ Blass. Joug. probante Koertio. — 35. οἶδας] γεγονέναι [πιστὸν φίλον με κατὰ πᾶ]ν exempli causa Koerte. — 36. Cfr. Pselli de oper. daem. p. 126 Boisson: τὴν Δημοςθενικὴν... γλῶτταν ὑπερηκόντιςεν.

Col. 3.

ὑπερεπιτηδείως διάκειςαι. (Νικ.) τί ςὺ λέγεις;
(Φαίδ.) ἐμοῦ πρόνοιαν εἶχες; (Νικ.) οἴομαί γε δή.
(Φαίδ.) ἀ]νδρειοτέρους, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, νενόμικα
ὅςοι δύνανται τοῖς φίλοις ἀντιβλέπειν
ἀδικοῦντες ἢ τοὺς τοῖς πολεμίοις μαχομένους.
τοῖς μέγ γε κοινὸς ὁ φόβος ἐςτὶ καὶ καλὸν
ὑπολαμβάνουςι πρᾶγμα ποιεῖν ἑκάτεροι,
τούτοις δ' ὅπως ποτ' ἐπιτρέπει <τὸ> ςυνειδέναι
αὐτοῖςι θαρρεῖν πολλάκις τεθαύμακα.
(Νικ.) πρὸς δὴ τί τοῦτ' εἴρηκας; (Φαίδ.) ὦ τάλας ἐγώ,
ὅςον διημάρτηκα τοῦ ζῆν τοῦ βίου
τί γάρ ἐςτιν ἡμ<ῖ>ν τῶν φίλων μεῖζον ἀγαθόν;
εἰ τοῦτο μήτ' ἔγνωκα μ[ήτ' ἐπίςτ]αμαι
ὡς δεῖ θεωρεῖν, ἀλλὰ λα[νθάνουςί] με
οἱ μὲν ἐπιβουλεύοντ[ες, ...]ως φίλοι
ὄντες, τί τὸ ζῆν ὄ[φ]ελος [....]ις;
(Νικ.) τί δ' ἔςτιν ὃ λελύπηκέ ςε; (Φαίδ.) [ἤρου τοῦ]τό με;
(Νικ.) ἔγωγε καὶ τεθαύμακα οὐ με[τρίως ς' ὁρ]ῶν
ςυντεινόμενον πρὸς ἐμαυτόν. (Φαίδ.) [....]πε μοι,
ἐρῶντα τῆς γυναικὸς ἀνακο[ινοῦν..π]ᾶν
πρὸς ςαυτὸν οὐθὲν τῶν ἐμα[υτοῦ πρα]γμάτων
κρύπτοντα. (Νικ.) πάντ' οὐκ[.....], περίμενε.
(Φαίδ.) περίμενε; ταύτην τοῦ πατρός μ' [ἀπο]ςτερεῖν
μέλλοντος, ἠξιω[κότ]ος δ' αὐτὴν [γ]αμεῖν;

(Νικ.) διαμαρτάνεις. (Φαίδ.) πῶς οὐκ [ἔ]μελλ[εν] λαμβάνειν 150
αὐτήν; (Νικ.) ἄκουσον, [ὦ μ]ακάριε. (Φαίδ.) ἀκήκοα.
(Νικ.) οὐκ οἶσθας. (Φαίδ.) οἶδα πάντα. (Νικ.) πρὶν [μ]αθεῖν; τίνα

38. ante τί spatium vacuum est. — 49. ἡμῖν corr. Bl. Joug.] ἡμῶν pap. — μ[ήτ' ἐπίστ]αμαι Bl. Joug. Koert. — 51. λα[νθάνουσί] με id. — 52. ἐπιβουλεύοντ[ες, οἱ δ' ὄντ]ως Bl. Joug., ἐπιβουλεύοντ[ες, οἱ δ' ἄλλ]ως Crois. Koerte. — 53. [εἶναί μοι λέγε]ις; Bl. Joug., [ἔτ' ἂν εἶναι λέγο]ις; Crois., [ἐν δυσθυμία]ις Koerte. — 54. [ἤρου τοῦ]το Bl. Joug. Koert. — 55. με[τρίως σ' ὁρ]ῶν id. — 56. [ὅστις εἶ]πέ μοι Bl. Joug., [οἶδας, εἰ]πέ μοί, Koerte. — 57. ἀνακο[ινοῦν τὸ π]ᾶν Bl. Joug., ἀνακο[ινοῦν με π]ᾶν Koerte. — 58. ἐμα[υτοῦ πρα]γμάτων Bl. Joug. Koerte. — 59. οὐκ [οἶσθά πω νῦν] Bl. Joug., οὐκ [ἔστι φροῦδα,] Koerte. — 60. alterum περίμενε Phaedimi amico tribuunt Bl. Joug., Phaedimo Koerte. — 61. δαν dubium est; cetera suppl. Bl. Joug. Koerte. — 63. [ἔ]μελλ[ε]ν Koerte, [ἔ]μελλ[ε] Joug., [ἔ]μελλ[ον] Blass. — 63. post αὐτήν duo puncta desunt; quae sequuntur verba ἄκουσον, ὦ μακάριε Phaedimi interlocutori tribuunt Bl. Joug. Koerte, Phaedimo autem Croiset papyrum secutus.

Col. 4.

65 τρόπον; (Φαίδ.) κατηγόρηκέ μοι τὰ πράγματα
ἀλλότριον ἡμῖν ὄντα σε. (Νικ.) ὦ τᾶν Φαίδιμε,
ἐπ' ἀριστερ' εἴληφας τὸ πρᾶγμα· μανθάν[ω 155
σχεδὸν γὰρ ἐξ ὧν πρός με τὴν ὑποψίαν
ἔχεις· διὰ τὸ δ' ἐρᾶν σε συγγνώμην τινὰ
70 ὅμως δίδωμι καίπερ ἀγνοούμενος.
(Φαίδ.) πείσεις με ἀκοῦσαι τὸ παράδοξον τι ποτ' ἐρεῖ[ς;
(Χαιρ.) οὐκ ὠιχόμην εἰς λιμένα· ἀπαντήσας με γὰρ 160
σύμπλους ἀνέστρεψέν τις εἰπὼν ὅτι πάλιν
ἀπελήλυθεν δεῦρο ἀπὸ σαω[..]ς ὥστε μή —
75 τίς οὗτος; ὦ Νικήρατε, καὶ μὴν [Φαίδιμος
αὐτός γ' ἔοικε· χαῖρε πολλὰ Φαίδιμε,
(Φαίδ.) νὴ καὶ σύ γ' ὦ χαιρεωτιμ[...]σεις φιλ[.]ιν 165
χειμάζομαι γὰρ οὐ μετρίως ὑπὸ τοῦδ' ἐγώ.
(Χαιρ.) τί δ' ἔστιν οὐ δήπουθεν ἠγνόηκ' ἔτι.
80 (Φαίδ.) οὐκ ἠξίουν, Χαιρέστρατε, ὄντα μοι φίλον
ὡς φησι — (Χαιρ.) παῦσαι. μηθὲν εἴπης πρὸς θεῶν,
Φαίδιμε. (Φαίδ.) τί δ' ἔστι; (Χαιρ.) μεταμ[170
εὖ ἴσθι. (Φαίδ.) βουλοίμην ἄν· ἐμὲ μὲν ῥάιδιον
ἔσται μεταθέσθαι γάρ, μαθόντα δ' οὐτοσί —
85 (Χαιρ.) οὐκ ἂν ἐπιτρέψαιμ' ο[ὐδὲ]ν εἰπεῖν σοι παρὼν
ἄτοπον, συνειδὼς τὰ περὶ τούτων πράγματα.
εἰ γὰρ τοιοῦτοι τρεῖς γένοιντό σοι φίλοι, 175
οὐκ ἔσθ' ὅ τι οὐ πράξαις ἂν ἕνεκα πίς[τε]ως.

ἀλλ' ἐκποδὼν ἡμῖν γενοῦ, Νικήρατε,
ἵνα μὴ παρόντος σου ποιῶμαι τὸν λόγ[ον.
(Νικ.) εἰσέρχομαι· καὶ σὺ μετ' ἐμοῦ γ[...

73. πάλιν aut πάλαι potest esse. — 74. ἀπὸ Σάω[νο]c Blass; post ω littera rotunda visa est Wilckenio et Joug. Ante ἀπὸ duo puncta sunt, versibus autem 74—77 paragraphi subscriptae sunt, qua re Blass et Jouguet ita distribuunt: (Φαίδ.) ἀπὸ Σάω<νο>c; ὥcτε μὴ— | τίς οὗτος ὦ Νικήρατε; (Νικ.) καὶ μὴν [Φαίδιμος] | αὐτός γ' ἔοικε· χαῖρε πολλὰ Φαίδιμε. | (Φαίδ.) νὴ καὶ σύ γ' ὦ χαῖρε, ὦ τί — (Χαιρ.) μ[ελλή]ceις φιλ[ε]ῖν; | (Φαίδ.) χειμάζομαι κτέ. Sic ut scripsi distribuit Koerte, v. 77. proponens: σύ γ' ὦ Χαιρέτρ[ατ', οὐ cώ]ceις φίλ[ο]ν; Quid in papyro exstet dubium est: ωιτιμ legit Blass, οτιμε Wilcken; in fine φιλιν Blass. — 79. Sic Koerte; τί δ' ἐcτίν; οὐ δήπουθεν ἠγνόηκέ τι; Blass. Joug. — 82. μετὰ μ[όνου γ' εἶναι μόνος,] Bl. Joug., μετὰ μ[όνου λαλεῖν,] Blass. Wilcken, μεταμ[ελήcει coι τάχα.] Koerte. Versus 82—84. sic ut scripsi distribuit Koerte, editores autem sic: (Χαιρ.) Φαίδιμε. (Νικ.) τί δ' ἐcτί; (Φαίδ.) μετὰ μόνου — οὐτοcί. Ac revera post εὖ ἴcθι desunt duo puncta. — 84. μαθόντα δ' pap.] μαθόντα <εἰ> δ' οὐτοcὶ Bl. Joug., μαθόντ' ἀ<λλ'> οὐτοcὶ Koerte. — 91. γ[ενόμενος] dubitab. Koerte.

Prologus I.

Ἔρως [Ἀφρο]δίτης υἱὸc ἐπιεικὴc [ν]έος
νέος ἐ[πιεικ]ὴc υἱὸc Ἀφροδίτης Ἔ[ρω]c
ἐλήλυθ[α ἀ]γγελῶν τοιοῦτο πρᾶγμά τι
πρᾶγμ[ά] τι τοιοῦτον [ἀγ]γελῶν [ἐλ]ήλυθα
κατὰ τ[ὴ]ν Ἰωνίαν πάλαι γεγεν[ημ]έ[νον
γεγ]ενημένον πάλαι κατὰ τὴν [Ἰων]ιαν.
κό]ρην νεανίcκος [ν]έαν Τροιζ[ηνία]ν
Τροιζηνίαν [νέαν νε]αν[ίcκος κόρην
ἐπρίατο [ἐραcθε]ὶc [εὔπορος πωλουμένην
πωλουμένην εὔπορ[ο]c ἐ]ραcθεὶc ἐπρ]ίατ[ο.
Τ]ροιζήνιος γεγε[νη]μ[ένος κατὰ τοὺc νόμουc,
κατὰ τοὺc [ν]όμουc γεγενημένος Τροιζήνιος,
ἔχων γυναῖ[κα] κατε[βίω· τὸ τέρμα ἔχειc.
ἔχειc τὸ τέρμα· κατ[ε]β[ίω γυναῖκα ἔχων.

Prologus II.

ἱερὸc ὁ δῆμοc· ἡ λέγουcα· ἐγὼ Κ[ύ]π[ριc
ἐν τῷι τόπωι δὴ τῶιδε δι' ἐμοῦ π[ρᾶγμά τι
γεγονός, δι' ἧc ἅπαντα γίνεται κα[λά,
ἥκω φράcουcα δεῦρο· τοῦ δὲ μὴ δοκεῖν
ἡμᾶc ἀγυμνάcτωc ἔχειμ ποιητ[ικ]ῆ[c,
ἅμα μὲν τὸ πρᾶγμα [ἐ]ροῦμεν, ἅμα δὲ[

χρηcόμε̣ϑα. τῶν ἐπῶγ γὰρ ὧμ μέλλομ[εν ἐρεῖν
ἕκ̣αcτον ἀπὸ τῶγ γραμμάτων ῥ[
ἃ δὲ νόμῳ cτοιχεῖα προcαγορεύομεν,
ἓν ἀφ' ἑνὸ[c ἑ]ξῆc κατὰ φύc[ιν] γεγραμμ[ένα
ἀκόλουϑα καὶ cύμφωνα. [δι]ατρ[ι]βὴ[ν] δ[ὲ μὴ
ἔχωμεν, ἀπὸ τοῦ δ' ἄλφα π[ρ]ῶ[το]ν ἄ[ρ]ξο[μαι.
αὐτῶν ἑ̣ταῖροι φ[ῶ]c τ[
]τιν[ὲc μ]ιcϑωcά[μ]ε[νο]ι
ἠκούc[α]τ[ε

1. ὃν ἐνϑάδ' ὁρᾶτε, Πάφιοc οὗτόc ἐcτ' ἐμοῦ | ἱερὸc ὁ δῆμοc vel tale quid praecessisse putat Croiset; ἵμεροc ὅδ' οὐμόc pro ἱερὸc ὁ δῆμοc malit Weil. — 2. π[ρᾶγμά τι] Blass, Joug. Crois. Weil. — v. 3. κα[λά] Blass; ἰcχ[ύοc] fuisse visum est Joug. — 5. ποιητ[ικ]ῆ[c] primus Reinach, deinde alii. — 6. [ἐ]ροῦμεν Blass, Crois. — δὲ [παιγνίωι] dubitab. Blass. — 7. μέλλομ[εν ἐρεῖν] Bl. Joug. — 8. ῥ[αψωιδικῶc] dubit. Blass. — 9. δὲ pap.] δὴ Joug. — 10. γεγραμμ[ένα] aut γεγραμμ[ένον] Blass. — 11. [δ]ατρ[ι]βὴ[ν] Reinach. — Cetera supplevit Blass.

Fabulae indicem Τροιζηνία fuisse e prologo primo elucere videtur. De argumento non multum constat. V. 1—13. servus cum domina sua colloquitur, quam puellam vitiatam esse putat Croiset, matrem puellae probabilius Koerte. Pater quoque adesse videtur. Advenit Phaedimus atque cum servo colloquium init. — v. 14—19. Colloquitur pater cum filia vitiata, ut putat Jouguet, cum servo de filia, ut censet Croiset adsentiente Koertio. v. 105—159 colloquuntur secum Phaedimus et Niceratus, v. 160—179. Phaedimus Niceratus Chaerestratus.

De fabulae auctore non constat. Menandrum fuisse putant Blass et Jouguet, at recte Koerte et propter elocutionem parum elegantem et propter compositionem nimis neglegentem fabulam Menandro abiudicat posterioris aetatis imitatori alicui eam tribuens.

23. **Fragmentum II.**

Χαιρέcτρα̣τ[ε
c̣c̣ọ.ι.c ὅμωc ᾧ[δὲ
αὐτὸc ἔτ' ἐρῶ coι τ̣[
ΧΟΡΟ[Υ.
ἅ̣παc τ[ὰ] μὲν οἰκε[ῖα
καὶ τῆι προὔπαρχο[ύcηι
κ]α̣ϑὰ cὺ λέγειc̣[...
πρὸc τῶν ϑεῶν[
π̣ροπετῶc ἐπιο̣[

οἷς τ' αὐτὸς [ρμ
ὑπολαμβα[ν
οὐκ εὐθὺς ὑπ[
]ϲοι δὲ μᾶλλ[ον
οἷους πρυϲήκ[ει
ἀγωνιῶ πῶϲ π[
νὴ τὸν Δία τὸν Ϲωτῆρα[
εἴ ϲ' ἀποδε[.]οικ[..
ταυτ[

2—3. ὅμωϲ δ[ὲ εἰϲίωμεν καὶ αὐτοί, εἶτα ἔνδον] | αὐτόϲ τ' ἐρῶ ϲοι exempli causa Joug. — 4. τ[ὰ] μὲν οἰκε[ῖα] Bl. Joug. — 5. προϋπαρχο[ύϲηι] id. — 8. ἐπιο aut ἐπιϲ Joug., ἐπιο[ρκεῖν] Bl. — 9. οἷϲ aut διὸ Joug. — 12. ὥϲ ϲοι fuisse suspicatur Joug. — 16. ἀποδέ[δ]<ε>ικ[ται] dubitab. Jouguet.

Fragmentum ex eadem fabula excerptum, ex qua fragmentum I., atque cum ultimo columnae IV. versu conectendum esse putat Jouguet, sed in tam misero fragmenti statu pro certo nihil affirmare ausim.

24.

The Oxyrhynchus Papyri ed. by B. Grenfell-A. Hunt I. p. 21 sq. (n. X).

Praecedunt vestigia 6 versuum.

μὴ καὶ [.....] αυθα. — ὅμωϲ δ' α[
τῶν π[.....] μένων γὰρ ἡμε[
υποτ [.....] υ μειράκιον ενθε[
ἐρῶν [.....] μ' εἰϲ τὸ βάραθρον ἐμβ[αλ
πρόφαϲ[ιν .....] μικρὰν τὸ μὲν τουτ[
φράϲαι γάρ· ἄπαγε Κρον[ι]κὸν ἀρχαίου τ[ρόπου,
ἵνα χ[ρ]ηϲτὸν εἴπῃ τιϲ χολῇ φιλοδέϲπ[οτοϲ
ἐμέ τ.[.τ]ὸ πλουτεῖν ἡδύ, τἄλλα δ' ἔϲτ' ι[
ἐκ μὲν ταπεινῶν καὶ παραδόξων η[
[ὑπ]ερβολή τιϲ, ἀλλ' ἐλεύθερόν με δεῖ
[πρ]ῶτον γενέϲθαι καὶ τυχόν, νὴ τ[ὸν Δία,
[τὸ] νῦν με τῶν ἐνταῦθ' ἀμελῆϲαι πρα[γμάτων
ἀρχὴ γένοιτ' ἄν, πεύϲεται γὰρ αὐτίκα
ἐλθὼν ὁ τρόφιμοϲ. πρῶτον ἡ παῖϲ π[

Suppleverunt editores adiuvante Blassio.

7. fort. [ἐντ]αῦθα aut [ἐλή]λυθα. — 8—11. ita suppleverit Blass: τῶν π[λημμελου]μένων γὰρ ἡμε[ῖϲ τὴν δίκην] | ὑποτ[ρέομεν, κο]ὐ μειράκιον ἔνθε[ρμον ὄν] | ἐρῶν, [οἷόν τ' ὄν] μ' εἰϲ τὸ βάραθρον ἐμβ[αλεῖν] | πρόφαϲ[ιν λαβὸν] μικράν. τὸ

μὲν τού[τῳ τύχοι]. — in fine ἴ[coc] dubitab. proponunt editores. — 15. ἡ[δονῆς] suppl. edit. — 20. π[οῖστί μοι;] suppl. Blass.

Loqui videtur servus procax (cfr. Wilamowitz, Götting. Gel. Anz. 1898, p. 694; Blass, Arch. f. Papyrusforsch. I, p. 113). — Novae comoediae adsignavit Blass.

25.

The Oxyrhynchus Papyri ed. by B. Grenfell-A. Hunt I, p. 22 sqq. (n. XI).

Col. I.

] ἐβίνης· ἐρεῖς. — ὦ Ἡράκλεις,
]ως αὐτὸν οἴσειν προσδοκᾷς
]ῆ τίνας λόγους μετὰ ταῦτ' ἐρεῖν; —
]ον ταῦτα καὶ φυλαρχίας
5]αι νῦν τ' ἀδόξω[ς] ἄρ' ἐφάνη
]ερα σοι συνοικίζων τότε
] εἰπών, ὅτι καλῶς μὲν εἶχ' ἴσως
] τῆς ἐκ παλαιοῦ γενομένης
] τῶν τε δοξάντων τότε
10]τως ἐβουλεύσω καλῶς
φ]ανήσεθ' ἕτερο[ς] ἄξιος
]ικος δὲ προὔλαβες μέρος
]ἴσως. — ἐμαυτόν. — ἴσθ' ὅτι
]οὗτος ποσάκις ἐπὶ τὴν οἰκίαν
15]ν οἵ τε τούτου γνώριμοι
] ἕδει συνελθεῖν· οὐκ ἔδει
]ως ταῦτα· καὶ παραπείσεται
] οὐδὲν αἰσχυνεῖ λέγων
αἰσ]χυνεῖ γὰρ ἔσται τ' οὐ φαύ[.]ν
20] τῶν ἐγκαλούντων οὑτο[...]ν
]υσιν προσκαθήμενοι
]ες κύκλῳ.
]εναύσομαι
]τιν. — ἀλλ' ὅμως
25]ατης ξένης

Col. II.

[ἔ]στιν τι παιδισκάριον α[
[ὁ] δ' ἑταῖρος οἷος· ἀνατετρα[
[ο]ὐδ' ἂν θεῶν σώσειε νυ[
[σ]ώσουσιν. — εἰέν· καταλ[

30 [ν]ῦν οὐ πεσόντα δαεμ[
[ἀ]νανδρία γὰρ τοῦτό γε.[
[..], πρότερον ἐγχε[ι]ρε[
[μ]ὴ τὸν τυχόντ' ε[ἶ]ναι· τ[
[αὐλ]ητριδίου γὰρ συμπο[
35 ἐμβουκολῆσαι δεσπο[τ
ἔστιν νεωνήτου· μεμ[
ἅπαξ ποτ' ἢ δίς· ταῦτα δ[
δεόμενα φροντίδος[
[..]ους τις ἀντις.[..]ε[
40 [ἔπ]αινον εὑρὼν ἢ πλ[
διασωστέον τὸν τρόφ[ιμον
[συ]ντάξομαι ταῦθ' ην[
[.]υμων στεφανοῦσθε. ἑτοιμα[
τὸ μῆκος ἐξ ἀγροῦ με[
45 ὑμῖν· πέραινε μο[
[ἐπ]ιθυμία· καὶ δεῦρο τ[
[π]α[ι]δάριον ἐπὶ τὸν [
ἀγωνιῶν γὰρ καὶ δεδ[
μὴ ταὐτὸ πάλιν ουτο[
50 ἀδελφὸς οἴχηται τ[.]τ.[

Supplere conati sunt editores adiuvante Blassio et Wilamowitz (Gött. Gel. Anz. 1898, p. 694).

1. [οὐ γὰρ ὡς ἐγὼ | τὴν παρθένον] ἐβίνης' ἐρεῖς Wilamowitz; [κόρην δέ τιν'] ἐβίνης' ἐρεῖς; Blass. — ἐβίνης' ed.] ἐβείνης' pap. — 2. [κἂν μὴ λέγῃς, π]ῶς Bl. — 3. [τὸ παραυτίκ',] Bl. — 5. τ; Bl.] τε pap. — 6. [καὶ τὴν θυγατ]έρα Bl. — 7. [τύχοις ἂν] εἰπὼν Bl. — 8. [φιλίας θ' ἕνεκα] Bl. — 9. [τὴν παῖδα γῆμαι] Bl. — 10. [ὅμως γε μὴν οὕ]τως ἐβουλεύσω· καλῶς. Bl. — 11. [πόθεν οὖν ποτ' ἀνεφ]άνης ἔθ' ἕτερος, Bl. — 12. [παρὰ σοῦ μαθεῖν· προι]κὸς Bl. in fine versus punctum ponens. — 13. [ἀλλ' ἐντρέπει τιν'] ἴσως: Bl. — 14. [ἐροῦσιν, ο]ὗτος Bl. — 15. [ἦλθ', ἢν ἔχουσι]ν οὔτε Bl. — 16. [οὔθ' οἷς ἴσως] ἔδει Bl.; ἔχει pro ἔδει fuisse suspicatur editores. — 17. [πράττειν λαθραί]ως ταῦτα. καὶ παραπείσετε Bl. — 18. [πολλοῖς λόγοις, οἷς] Bl. — 19. [τάναντί' αἰσ]χυνεῖ γάρ Bl.; in fine quid fuerit non expedit, nam post φ aut ας aut λο agnoscere sibi visi sunt editores, lacuna autem maior est quam quae sola littera ῑ expleri possit. — 26. ἀ[στεῖον σφόδρα] Bl. — 27. ἀνατέτρα[πται, κοὐδ' ἂν εἷς] Bl. — 28. νῦ[ν ἔτ.' — ἀλλ' ὅμως] Bl. — 29. εἶεν ed.] ηεν pap. — καταλ[ιπών μ' ἀποίχεται,] Bl. — 30. pro σμ aut σχ aut ον (i. e. Δᾶον) legi posse viderunt editores; μ' ἀσχ[αλᾶν ἐνταῦθα χρή] Bl. — 31. τοῦτό γ' [ἀλλὰ πᾶν ποιεῖν] Bl. — 32. [κα]ὶ edit.; [δε]ῖ πρότερον ἐγχε[ι]ρε[ῖν θ', ὅπως νομίσῃ μέ τις] Bl. — 34. [αὐλ]ητριδίου γὰρ συμπο[τικοῦ...] Bl. — 37. δ' [οὐκ ὀλίγης τινὸς] aut δ' [ἐστὶ μάλα συχνῆς] Bl. — 39. [ἀλ]οὺς Wilam. — 43.

Sub illo [.]υμων nomen novae personae latere videtur. — 46—47. π[ῦρ φερέτω ταχὺ] | [π]α[ι]δάριον ἐπὶ τὸν [βωμὸν...] Bl.

Colloqui videtur servus cum domino suo aut cum eius amico (cfr. Wilamowitz, Gött. Gel. Anz. 1898, 694—5). — De fabulae auctore non constat; fragmentum e Menandri fabula *Γεωργός* excerptum esse putant editores, quam sententiam recte impugnat Wilamowitz.

Quae ex eisdem papyris Oxyrhynchiis a Grenfellio et Huntio (t. III, p. 73—74, No 428—432) edita sunt fragmenta quinque, non exscribo, nam et corruptiora sunt quam quae probabiliter suppleri possint et comicum colorem non satis manifeste prae se ferunt.

25 a.

The Oxyrhynchus Papyri t. IX, p. 147. in Euripidis vita a Satyro scripta leguntur (fr. 39, col. V, v. 12 sqq.):

a ἐν ταῖς [τριό]δοις σοι [προ]σγελῶ[σ'] αὐλητριδες.

b τοὺς ἀστυνόμους τίνες εἰ[σ]ὶ πυνθάνῃ, [Φι]λοῖ;
τοὺς π[τερο]κοποῦν[τ]ας [τὴν] ἐλευθερί[α]ν [λέγεις;

c οὐκ ο[ὐ]σί[αν] νενόμικας [εἶν]αι, Πάμφ[ι]λε,
5 [ἥν] τῳ [γ]ένηται [χρ]ήματ', ἀλλ' ἐξ[ο]υσιαν.
ἐ[ν]ταῦθ' ὁ μὲν π[έ]νητος [.].εφο [....]ε.
. . . . . .

v. 1. [προ]σγελῶ[σ'] et versus 4. et 5. supplevit Wilamowitz, cetera Hunt excepto v. 2. [Φι]λοῖ, quod ipse e. g. supplevi (coll. Anthol. Pal. VII, 463), desideratur enim nomen proprium. — v. 6. π[έ]νητος incertum; γ pro π, ι pro ο videntur esse Huntio. — vv. 1—5 tria esse videntur fragmenta secum laxe coniuncta.

De astynomis (aedilibus) Atheniensium cfr. Harpocrat. p. 63, 3 Dind.: *τούτοις δέ φησι μέλειν περί τε τῶν αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν καὶ τῶν κοπρολόγων καὶ τῶν τοιούτων.* Queri videtur Wilamowitzio aliquis, quod astynomi nullum faciant discrimen inter pauperes et divites pretium, quo quis ad tibicinam adeat, constituentes. — v. 3. confert Hunt Callim. Epigr. 46, 8: *κείρευ τὰ πτερά.*

26.

The Flinders Petrie Papyri p. 16 sq. (n. IV, 1).

]εν τὰ τοιν[
]θων οἷός ἐστι νυμφίωι
] ἡμεῖς μὲν ἤδη το[..]ορε

]αλλα που τάχιστ' ἰδεῖν
5]ντιως ἐκεινωι, Δημέα,
]ειας ὅτι διὰ τριῶν μόλις
]τι καὶ χασμωμένωι
] τὸν στρατηγὸν νὴ Δία
]εις ἄλλην, ἔστι γὰρ
10]ικον εἰς ὑπερβολὴν
]ναιος οὗτος ῥαιδίως
] ταῦτα τοιγαροῦν συ. μεν
]τροκαι μεγιε..ς ἔχεις
]υωμένη με. οὐκ ἐχ[

De poeta non liquet; Menandro aut Philemoni aut Diphilo propter nomen Δημέας adsignaverit editor. Colloqui videtur ille Δημέας cum alio nescio quo.

FRAGMENTA INCERTAE COMOEDIAE.

27.

ὁ πλεῖστα πίνων πλεῖστα κεὐφραν∑ήσεται.

Athen. IV, p. 129 f: ὁ Πρωτέας αἰτεῖ σκύφον χοαῖον καὶ πληρώσας οἴνου Θασίου ὀλίγον τι ἐπιρράνας ὕδατος ἐξέπιεν ἐπειπών· ‚ὁ πλεῖστα κτλ.' Parodia videtur esse versus Euripidei (fr. 576 N²): ὁ πλεῖστα πράσσων πλεῖσ∑' ἁμαρτάνει βροτῶν. Versum inter adespota comicorum Atticorum recipiendum esse censet Nauck (Mél. VI, 175) et Blaydes (Adv. II, 352).

28.

σφοδροῖς κατηντλῆσ∑αι λόγοις.

Athen. V, p. 221 a: δοκεῖτε μοι, ἄνδρες δαιτύμονες, σφοδροῖς κατηντλῆσ∑αι λόγοις παρὰ προσδοκίαν βεβαπτίσ∑αι τε τῷ ἀκράτῳ. Poetae esse verba putat Dindorf (in Athen. editione), comico poetae tribuit Nauck (Mél. VI, 176). — Cfr. Ar. Vesp. 483. — Plat. Rep. I, 344 d: ὥσπερ βαλανεὺς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὤτων ἀ∑ρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον.

29.

ἀρδευ∑εὶς τὴν ψυχὴν πάνυ πεναλέος γεγένημαι.

Athen. VI, p. 270 b: σφόδρα με λιμώττοντα οὐκ ἀηδῶς ὁ Δημόκριτος ἑστίασεν ποταμοὺς διαπερανάμενος ἀμβροσίας καὶ νέκταρος, ὑφ' ὧν ‚ἀρδευ∑εὶς κτλ.' λόγους αὐτὸ μόνον καταβροχ∑ίσας. — Verba comici poetae agnovit Meineke (Anal. crit. ad Athen. p. 118)

probante Nauckio (Mél. VI, 180); versum comico abiudicat Kock (Rh. Mus. 1893, 216) propter vocabula *ἀρδεύω* et *πειναλέος*, comoediae aliena; quae tamen in anapaestis non possunt offensioni esse.

30.

ὦ στωμυλῆθραι δαιταλεῖς.

Athen. IX, p. 381 b: (coquus *περὶ ἡμιέφθου χοίρου* verba faciens ad convivas) ‚*ὦ κτλ.*' Verba Aristophanis esse suspicatur Kaibel (II, p. 331), inter comicorum adespota recipi iubet Nauck (Mél. VI, 179), *δαιταλῆς* scribendum esse proponens. Cfr. Aristaen. Ep. 1, 1: *στωμύληθρος γλῶσσα.*

31.

ἐγὼ δὲ φιλοπλάκουντος ὢν
οὐκ ἂν περιεῖδον...

Athen. IV, p. 644 a: ‚*ἐγὼ — περιεῖδον' τὸν θεῖον ἐκεῖνον ἐξυβριζόμενον πλακοῦντα.* — Comici poetae verba agnovit Kaibel (III, p. 422) probante Nauckio (Mél. VI, 176).

32.

Etym. Magn. 235, 42: *γλωττοδεψεῖν· αἰσχρουργεῖν.* Quod verbum ex comoedia excerptum esse putat Kock (Platon. fr. 239) et Nauck (Mél. VI, 180). — Cfr. Vesp. 1283: *γλωσσοποιεῖν.*

33.

Eust. p. 827, 31: *οὕτω δὲ καὶ Αἰσχύλου* (fr. 325 N²) *μάχλον, φασίν, ἄμπελον εἰπόντος τὴν ῥεομένην ἡ κωμῳδία μάχλον εἶπε τὸν ὑπὸ κατωφερείας δίνγρον.* Indicavit Blaydes (Adv. II, 353).

34.

Eust. p. 907, 41: *κωμικοὶ δὲ κηποκόμαν τὸν κῆπον κειρόμενον, ὥσπερ ἕτερον σκαφιόκουρον. καὶ ἔστι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἡ λέξις τοῦ σκάφιον κείρεσθαι* (Ar. Thesm. 838: *σκάφιον ἀποκεκαρμένην*). — Cfr. Phot. s. v. *σκάφιον.*

35.

ὄψ' ἦλθες, ἀλλ' ἐς τὸν Κολωνὸν ἴεσο.

Hes. *ὄψ' κτλ.' ἐπὶ τῶν μισθωτῶν ἔλεγον. τοὺς ἐπὶ τὸ ἔργον ἐλθόντας ὀψὲ ἀπέλυον πάλιν εἰς τὸ μισθωτήριον· τὸ δὲ ἦν ἐν Κολωνῷ.* — Versum e comoedia attica petitum esse putat O. Crusius (Philol. 1889, 42). Increpitari videtur mercennarius *ὑστερίζων* ab

imperioso quodam. — Cfr. Polluc. VII, 133: *δύο... ὄντων Κολωνῶν ὁ μὲν ἵππιος ἐκαλεῖτο, ...ὁ δ' ἦν ἐν ἀγορᾷ παρὰ τὸ Εὐρυσάκειον, οὗ συνῆεσαν οἱ μισθαρνοῦντες· ὅθεν καὶ τοῦτ' ἐστὶν εἰρημένον· ‚ὄψ' κτλ.'* — Paroem. Gr. I, p. 444, 9 Leutsch. — Phot. Suid. — Pherecrat. fr. 134 K.

36.

Isid. Pelus. Epist. 5, 244 (Migne, Patrol. vol. 78, p. 1480 b): *σκιὰ γὰρ τὰ θνητῶν, λέγει ἡ κωμῳδία, οἷς οὐκ οἶδ' ὅπως ἐάλως, καίτοι τὸν κωμικὸν θαυμάζων.* — Cfr. Eur. Med. 1224: *τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν.* — Pindar. Pyth. VIII, 136: *σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος.* — Hor. Od. IV, 7, 16: pulvis et umbra sumus. — Constantin. Man. fr. 9, 6 (p. 574 Herch.). — Ioann. Georgid. in Boisson. Anecd. 1, 78: *σκιὰ τὰ θνητῶν καὶ οὐκ εὐβουλία.*

37.

αὔξιμον.

Lex. Sabbait. 1, 4: *αὔξιμον Εὐριπίδης, ἔστι δὲ παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ παρὰ Πλάτωνι.* Vox neque apud Euripidem neque apud Platonem occurrit. Cfr. Aesch. fr. 51 N²: *βιοτὴν αὔξιμον ἐψιοῦσα.* Xen. Cyn. 7, 3.

38.

ἡνίκα μὲν βασιλεὺς ἦν Χοιρίλος ἐν σατύροις.

Mar. Plot. III, 3, 33 (Gram. lat. VI, p. 508, 1 Keil): huius metri (choerilii) est graecum exemplum *‚ἡνίκα κτλ.'* — Versum comico alicui poetae tribuit Hiller (Rh. Mus. 1884, p. 329, adn. 2). — De metro cfr. Ar. Nub. 475: *ἄξια σῇ φρενὶ συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ.* — Choerilum, poetam tragicum, cum Aeschylo et Pratina ol. LXX. certasse docet Suidas s. v. *Πρατίνας.*

39.

The Oxyrhynchus Papyri ed. by B. Grenfell-A. Hunt IV, p. 127 (No 677).

]. σε. [. . . . .] τ̣ά̣δ[ε
]τρέχειν ἐκ γειτ̣[ον
]τ̣ι λυπήσας τυχῳ[
]τα πειθαρχοῦντα [
5] τρόπον προσιό[ντ
] τινι λαλεῖς [
]ιαν Νουμήνιε [

]ερος· εἰνεγμαι μ[
μὰ τ]οὺς δώδεκα θε[οὺς

Supplere conatus est Wilamowitz (Gött. Gel. Anz. 1904, p. 669).

2. ἐκ γειτ[όνων Wilam. — 3. ἄν] τε λυπήσας τύχω Wilam. — 4. πάν]τα πειθαρχοῦντά [σοι Wil. — 7. nomen proprium Νουμήνιος etiam in lapidibus Atticis occurrit (cfr. Kirchner, Prosopogr. Att. II, p. 151). — 8. εἴνεγμαι ex ἐνήνεγμαι aut ἤνιγμαι corruptum esse putant editores; εἰ νεῖμαί μ[ε δεῖ suppl. Wilam. — 9. suppl. edit.

Quod sequitur (Nr. 678) fragmentum vestigia 10 versuum continens non exscribo.

40.

The Oxyrhynchus Papyri ed. by B. Grenfell-A. Hunt VI, p. 172 (No 863).

. . . . . .
]..[
]δη μου[.....]ηλυς[
].τοις ἐνο.[..]οις θεοῖς
].κως οὐκ ἂν ἐβίων οὐδ' ἅπαξ
5]η μοι τῆς πόλεως πλεῖστον πολὺ
]αμοι διαφθείρουσι νῦν
Ἀλέξαν]δροι τε καὶ Πάριδες ὁμοῦ
] τῶν ἐνθάδε·
] παρέλειπον πρὸ τ[ο]ῦ
10]. εἰς ἀνάκρισιν [

Sequuntur vestigia 3 versuum.

3. .τοι σε νερ[τέ]ροις proponunt editores. — 7. Πάριδες idem esse quod μοιχοί docet Anthol. Palat. XI, 278: ἔνδον ἔχων πολλοὺς σῆς Ἑλένης Πάριδας. — Chariton. V, 2, 8 (II, p. 88, 22 Herch.): πολλοὶ Πάριδες ἐν Πέρσαις. — [Ἀλέξαν]δροί τε καὶ Πάριδες probabiliter suppl. editores.

Quod praecedit (Nr. 862) fragmentum 19 versuum mutilatorum omitto.

41.

ἑνὸς χανόντος μετακέχηνεν ἄτερος.

Paroemiogr. Graec. II, p. 401, 1 (Apostol. VII, 20): ‚ἑνὸς κτλ'. αὐτοδίδακτος. Fragmentum comicum agnovit Mayor (Journ. of Phil.

1872, p. 320) probante Nauckio (Mél. VI, 175). Cfr. Plat. Charm. 169 c: *ὥσπερ οἱ τοὺς χασμωμένους καταντικρὺ ὁρῶντες ταὐτὸν τοῦτο ξυμπάσχουσι.*

μετακέχηνεν Mayor] *μετέσχηκεν* cod.

42.

οὐκοῦν ἀγοράσαι
χρὴ νὼ πρὶν ἀπιέναι;

Philet. Vatic. (Cohn, Rh. Mus. 1888. 414): *τὸ ἀγοράσαι οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ διατρῖψαι, ἀλλὰ συνήθως ἡμῖν ,οὐκοῦν κτλ'.* — Versus comicos agnovit Cohn prob. Nauckio (Mél. VI, 177) et Herwerd. (Coll. 206). Cfr. Phryn. p. 32, 17 Borr.: *ἀγοράζειν· καὶ τὸ ὠνεῖσθαί <τι> καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν.* Idem Phot. Berol. 21, 15; Bekk. An. 330, 7; Suid. s. v. *ἀγοράζειν.* — Hes. *ἀγοράζειν· καὶ ἐπὶ τοῦ ὠνεῖσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ διαβουλεύεσθαι.* — Ar. Plut. 984: *ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον* et persaepe alii comici.

ἀπιέναι Cohn] *ἀπεῖναι* cod.

43.

βούλει κομίσω σοι τὴν λεκάνην ἐγώ;

Philetaer. Vatic. (Cohn, Rh. Mus. 1888, 416): *λεκάνη διὰ τοῦ ε̄· ,βούλει κτλ.'* Versum comicum agnovit Cohn probantibus Nauckio (Mél. VI, 177) et Herwerd. (Collect. 206). — Formam vulgarem fuisse *λακάνην* testatur Schol. Ar. Av. 1142: *τὸ μὲν κοινὸν λακάνη, παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ χαίνειν, πλατὺ γάρ· τὸ δὲ Ἀττικὸν λεκάνη.* — Cfr. Phot. s. v. *λεκάνη· παρώνυμος τοῦ λέκους... οἱ παλαιοὶ ὃ ἡμεῖς λεκάνην ποδανιπτῆρα ἐκάλουν.* — Athen. V, p. 197 b: *πρὸς τὴν ἀπόνιψιν ἑκατὸν ἀργυραῖ λεκάναι.* — Polluc. X, 76 et 84.

44.

ὑπερδεδίσκηκας πονηρίᾳ πάντας.

Phrynich. p. 117, 3 Borr.: *,ὑπερδεδίσκηκας κτλ.' οἷον ὑπερβέβληκας. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὑπερδισκευόντων ἀλλήλους. ὅμοιον τὸ ὑπερηκόντισας* (Ar. Eq. 659; Av. 363; Plut. 666). Cfr. Ar. Ach. 712: *περιετόξευσεν.* — Comoediae adsignavit Blaydes (Adv. II, 356).

45.

Polluc. VIII, 133: *ἀφ' ἧς* (sc. *Πυκνὸς*) *τὸν τοῦ δήμου θόρυβον πυκνίτην φασὶν οἱ κωμικοί.* — Cfr. Ar. Eq. 547: *θόρυβον... Ληναΐτην.*

46.

εὐρυχωρίας σε δεῖ.

Pseudo-Herodian. Philetaer. 450: τὸ δεῖν οὐ μόνον δοτικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσουσι πτώσει· ‚εὐρυχωρίας σε δεῖ.' — Partem esse comici versus putat Valckenaer (Eurip. p. 122 (162 e).

47.

αἰγὸς τρόπον μάχαιραν ἐσκάλευσά <μοι>.

Phot. Berol. 46, 15: ‚αἰγὸς κτέ· λέγεται μέντοι καὶ ἑτέρως ἡ παροιμία· αἶξ ποττὰν μάχαιραν, ὡς Χρύσιππος καὶ Κλέαρχος. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς προξενούντων κακά. ἡ γὰρ αἶξ σκάλλουσα τὴν μάχαιραν εὑρίσκει, δι' ἧς θύεται. καὶ ἄλλως· ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμίας· ἡ αἶξ δοῦσα τὴν μάχαιραν. οὕτω λέγεται· Κορινθίων γὰρ τῇ Ἀκραίᾳ Ἥρᾳ θυόντων, ἣν λέγεται ἱδρύσασθαι Μήδεια, οἱ τὴν παροχὴν μεμισθωμένοι γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν ἐσκήπτοντο ἐπιλελῆσθαι, ἡ δὲ αἶξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευσεν. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ἐν Κορίνθῳ τῆς Μηδείας παισὶ μετὰ τὸ ἐναγίσαι τὴν μάχαιραν ἀποκρύπτουσι, τῷ δὲ ἑξῆς ἔτει τὸ μέλλον πάλιν ἐναγίζεσθαι ἱερεῖον τοῖς κέρασιν ἀνορύττει τὴν μάχαιραν. Idem fere Paroem. Gr. II, p. 255, 5 Leutsch. Cfr. Suid. s. v. αἰγὸς τρόπον· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακόν. ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμίας· ἡ αἶξ τὴν μάχαιραν. Similiter s. v. αἶξ. — Aliter Hes. αἶξ αἶγα ἢ τὴν μάχαιραν· παροιμία ἐπὶ τῶν μέλεόν τι ἑαυτοῖς ποιούντων, ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. Κορίνθιοι θυσίαν τελοῦντες Ἥρῃ, αἶγα τῇ θεῷ ἔθυον, τῶν δὲ κομισάντων μισθωτῶν κρυψάντων τὴν μάχαιραν, καὶ σκηπτομένων... ἔνθα στέθεντο, ἡ αἶξ τοῖς ποσὶν ἀνασκαλεύσασα ἀνέφηνεν, καὶ τὴν μὲν σκῆψιν αὐτῶν διήλεγξεν, ἑαυτῇ δὲ τῆς σφαγῆς αἰτία γέγονεν. ὅθεν <ἡ> παροιμία.

Ad veterem quae dicitur comoediam rettulit Koerte (Burs. Jahresb. 1911, 253).

48.

ἥδε καλλιστέφανος.

Phot. Berol. 78, 1: ἀλλ' ἄναξ· ἐξοδίου κιθαρῳδικοῦ ἀρχή, ὥσπερ κωμικοῦ μὲν ‚ἥδε καλλιστέφανος', ῥαψῳδῶν δέ· ‚νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοι ἐστέ'. Cfr. Eustath. 239, 20: ἀρχή τις ἐξοδίου κιθαρῳδικοῦ τὸ ἀλλὰ ἀλλ' ἄναξ, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, ὥσπερ φησί, κωμικοῦ μὲν ἥδε· καλλιστέφανος κτέ. — Ad veterem quae dicitur comoediam rettulit Koerte (Burs. Jahresb. 1911, 253).

καλλιστέφανος] καλλιστέφ$^{\alpha}$ cod. *b*.

49.

ἂν μὴ λεοντῆ <γ'> ἐξίκητ', ἀλωπεκῆν
πρόσαψον.

Phot. Berol. 142. 20: ἂν μὴ λεοντῆ <γ> ἐξίκηται, [τὴν] ἀλωπεκῆν πρόσαψον· ὁ νοῦς· ἐὰν μὴ φανερῶς ἀντέχῃς ἀμυνόμενος, πανουργίᾳ χρῆσαι. Cfr. Paroem. Gr. I, p. 30. 9 Leutsch: ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον· ἂν μὴ φανερῶς δύνῃ βλάψαι, πανουργίᾳ χρῆσαι. ἂν μὴ κατὰ ῥώμην τὸ προκείμενον ἐξανύοιτο, μεχανῇ καὶ τέχνῃ περαινέσθω τὸ λειπόμενον. τάττεται ἡ παροιμία ἐφ' ὧν σοφίᾳ μᾶλλον ἢ τῇ δυνάμει προσήκει χρῆσθαι, ὡς ὁ ποιητής (Hom. Od. α, 406) φησι· ἢ δόλῳ ἠὲ βίηφι· ἢ ἀμφαδὸν ἢ κρυφηδόν. — Paroem. Gr. II, p. 216. 3 Leutsch: τὴν ἀλωπεκῆν ὑπέδυ· ἐπὶ τῶν πανουργίᾳ χρωμένων. Ad veterem quae dicitur comoediam rettulit Koerte (Burs. Jahrb. 1911, 253).

λεοντῆ <γ'> Reitz.] λεοντὴ cod. *b*. — ἀλωπεκῆν Reitz.] τὴν ἀλωπεκὴν cod. *b*.

50.

ἄνω ποταμῶν τὰ πράγματ' εἶναί μοι δοκεῖ.

Phot. Berol. 152, 3: ἄνω ποταμῶν ῥέουσι πηγαί· ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως γινομένων ἢ λεγομένων, οἱονεὶ ὁ πόρνος τὸν σοφώτερον (leg. σώφρονα) εἰ λέγοι πόρνον· ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέουσιν, οὐ κάτωθεν ἄνω. κέχρηται αὐτῇ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας (261) <καὶ...>· ‚ἄνω ποταμῶν τὰ πράγματα εἶναι μοι δοκεῖ.' Cfr. Suid. ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως γινομένων ἢ λεγομένων· οἷον ὁ πόρνος τὸν σώφρονα εἰ λέγοι πόρνον. ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέουσι. τουτέστιν, ἐπὶ τῶν τὰ ἑαυτοῖς προσόντα ἐλαττώματα ἑτέροις προσανατιθεμένων. Aliter Hesych. ἄνω ποταμῶν· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γινομένων. De proverbio cfr. etiam Paroem. II, p. 747, 14 Leutsch; I, p. 47, 1; I, p. 185. 5; Bachm. Anecd. II, 338.

Versum comicum agnovit Reitzenstein, ad veterem quae dicitur comoediam rettulit Koerte (Burs. Jahresb. 1911, 253).

51.

οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ἀποδεδειγμένος τόπος,
ὃς ἢ πονηροὺς πάντας ἢ χρηστοὺς ποεῖ.

Stob. Flor. 87, 7: Ἐπιχάρμου ‚οὐκ ἔστιν κτλ.' Ecloga Epicharmi nomen mentitur (cfr. Meineke, Men. et Phil. rel. p. 191); inter comoediae Atticae fragmenta adespota recipiendam esse censet Nauck (Mél. VI, 174).

52.

E. Miller Fragments inéd. p. 18 (n. 70) ex libro quodam Parisino hos versus exscripsit:

μηδέποτε δόξῃς φίλον ἔχειν πράττων καλῶς·
πεσὼν δ' ἐὰν σχῇς, τότε νόμιζ' ἔχειν φίλον.

Quae ex comoedia excerpta esse putat Nauck (Mél. VI, 174).

2. *δ'* — *νόμιζ'* Miller] *δὲ* — *νόμιζε* cod.

53.

εὐρῶτι γήρως τὰς τρίχας βεβαμμένος.

[Alexandri Aphrod.] Problem. p. 17, 26 Us.: *ὁ σκώψας κωμῳδοποιὸς εὖ ἔτυχεν εἰπών·, εὐρῶτι κτλ.* — Cfr. Aristot. gener. anim. 5, 4 (p. 784 b 20): *καὶ εὖ δὴ οἱ ποιηταὶ ἐν ταῖς κωμῳδίαις μεταφέρουσι σκώπτοντες τὰς πολιὰς καλοῦντες γήρως εὐρῶτα καὶ πάχνην.* — Indicavit Nauck (Herm. 1889, 453).

εὐρῶτι γήρως — *βεβαμμένος* Usen.] *εὐρωτογῆρας* — *βεβλαμμένας* Δ.

ADESPOTA DUBIA.

54.

Eust. p. 812, 53: *ὁ κατὰ χρυσοῦν χρῶμα βεβαμμένος τὴν ὄψιν, ὃν καὶ τοῦ χρυσοῦ γένους ἄνθρωπον σκώψοι ἄν τις εὐφυῶς.* Quae ex comoedia excerpta esse putat Kaehler (Herm. 1886, p. 630).

55.

Eust. p. 1599. 52: *ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ ἀρύταινα, ἐκ τοῦ ἀρύτω ἤγουν ἀρύω γινομένη, ἔστι δ' αὐτὴ λεκανίδος εἶδός τι, ὡς δηλοῖ ὁ κατὰ γυναικὸς κωμικευσάμενος τὸ ἐμπερδολεκαρύταινα.* Vocem e comico aliquo excerptam esse putat Nauck (Mél. VI, 180).

56.

ἄμπελος ὕδωρ πιοῦσα παρὰ τοῦ δεσπότου
ἄκρατον ἀποδίδωσι τὴν χάριν διπλῆν.

Froehner (Tablettes grec. p. 5) e tabulis ligneis in Aegypto inventis haec exscripsit tetrametros trochaicos mutilatos statuens. Versus correxit atque trimetros iambicos agnovit G. Wolff (Philolog. 1869, 176). E comico aliquo eos excerptos esse censet Nauck (Mél. VI, 173).

1. In fine versus primi lacunam unius pedis, initio v. 2. lacunam sequipedalem statuit Froehner. — 2. *ἄκρατον ἀποδίδωσι* Wolff] *ακρατων αυτω απ.* tab.; *ἀκράτου ἀποδίδωσι* Froehner hiatum neglegens.

57.

Miller (Mél. de litt. grec. 423 — ex Suetonio): inter *βλασφημίας εἰς πρεσβύτας* leguntur: *σορόπληκτος καὶ σοροπλήξ, τὴν δὲ γραῦν ὁμοίως δι' ἀρχαιότητα κύβηκα καὶ τηθῦν ἐκάλει.* — Verba ex comoedia petita esse censet Sternbach (Melet. gr. p. 121). — Cfr. Eust. 1431, 430. — Phryn. p. 109, 6 Borr.: *σοροδαίμων* (com. ad. 1151).

58.

ἀνεψιῶν δὲ παῖδες οὐκέτ' ἐν λόγῳ.

Aristoph. Byz. (Miller, Mél. de litt. grec. 432): *ἀνεψιοὺς ἔλεγον τοὺς παρ' ἡμῖν ἐξαδέλφους· ταύτην δὲ τὴν γενεὰν οὐ πάνυ ἔτι ἐξηκριβοῦντο· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· ‚ἀνεψιῶν κτλ.'* — Versum inter comicorum adespota recipiendum esse censet Nauck (Mél. VI, 175). — Cfr. Poll. 3, 28: *ἀδελφῶν παῖδες ἀνεψιοί, εἴτε ἐκ πατραδέλφων εἶεν εἴτε ἐκ μητραδέλφων.* — Eust. 764, 5. — Andoc. 1, 47: *οὗτος ἀνεψιὸς ἐμός· ἡ μήτηρ ἡ ἐκείνου καὶ ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἀδελφοί.*

59.

ἀνδρὸς γέροντος ῥάβδος ἡ βακτηρία.

Nicolei Schol. Hom. Il. IV, 323 (I, p. 74, 12). — Versum e comoedia desumptum esse censent Blaydes (Adv. II, 348) et Herwerden (Collect. 218). Cfr. Paroem. Gr. I, p. 193, 78 Leutsch: *ἀνδρὸς γέροντος αἱ γνάθοι βακτηρία.*

Versum sicuti scripsi constituit Nicole] *ἀ. γὰρ γέρ. ἡ ῥάβδος βακτηρία* cod.; *ἀνδρὸς γέρ<ας> γέροντος ἡ βακτηρία* Herwerden sensum se non intellegere profitens.

Appendix.

EPICHARMUS.

1.

Περὶ παθῶν τῆς λέξεως κατὰ Τρύφωνα τὸν γραμματικόν § 23 (R. Schneider, Exc. *περὶ παθῶν* p. 11, 1): *Αἰολέων δὲ τὸ πάθος, οἷον... κακοδαιμονέστερος καδδαιμονέστερος, ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ.* — Indicavit Wilamowitz (Herm. 1902. 325).

[*Ἐπιχάρμου*] *Γνῶμαι.*

2.

The Hibeh Papyri ed. by B. Grenfell-A. Hunt I, p. 13 sqq. (no. 1).

τεῖδ' ἔνεστι πολλὰ καὶ παν[τ]οῖα, τοῖς χρήσαιό κα
ποτὶ φίλον, πὸτ ἐχθρόν ἐν δίκαι λέγων, ἐν ἀλίαι,
ποτὶ πονηρόν, ποτὶ καλόν τε κἀγαθόν, ποτὶ ξένον,
ποτὶ δύσηριν, ποτὶ πάροινον, ποτὶ βάναυσον, εἴτε τις
5 *ἄλλ' ἔχει κακόν τι, καὶ τούτοισι κέντρα τεῖδ' ἐνό.*
ἐν δὲ καὶ γνῶμαι σοφαὶ τεῖδ' αἶσιν ε[ἰ] πείθοιτό τις,
δεξιώτερός τέ κ' εἴη βελτίων τ' ἐς πά[ν]τ' ἀνήρ.
κο]ὔ τι πολλὰ δεῖ λέγ[ε]ιν, ἀλλ' ἐμ μόνον [τ[ούτων ἔπος
ποττὸ πρᾶγμα ποτιφέροντα τῶνδ' ἀε[ὶ] τὸ συμφέρον,
10 *αἰτίαν γὰρ ἦχον ὡς ἄλλως μὲν εἴην [δ]εξιός,*
μακρολόγος δ', οὔ κα δυναιμαν ἐμ β[ρ]αχεῖ γνώμα[ς λέγ]ειν·
ταῦτα δὴ 'γὼν εἰσακούσας συντίθημι τὰν τέχναν
τάνδ', ὅ[π]ως εἴπηι τι<ς>·, Ἐπίχαρμος σοφός τις ἐγένετο
[πολλ' δ' εἶ]π' ἀστεῖα καὶ παντοῖα κἀθ' ἓν [ἔπος] λέγων
15 *[πεῖραν] αὐταύτου διδοὺς ὡς καὶ β[ραχ*
[.....]ε μαθὼν ἅπας ἀνὴρ φαν[
[.....].ησει ποτ' οὐδέν' ἔπος ἀπ[

[.....]ο̣ντα λυπήϲει τι τῶνδ̣[
[.....]τρ̣[..[α δρῶντα τοῖϲδ[
20 [.....]ο̣ρ̣ῆτε πολυμαθῆ [
[.....]ων[..]ρ̣τ̣[..] ἐρῶ δὲ καὶ τ[
[.....]ιτε τούτοιϲ γα κακὰ [...]χειν [
[ἄλλοϲ ἄ]λλωι γὰρ [γ]έγηθε κοῦ τι ταυ[τ
[.....]ε̣ πάντα δεῖ τάδ' ὡϲ ε̣[
25 [.....ἔ]πειτα δ' ἐν καιρῶι λε[γ
[.....]ε̣ίμα βραχὺϲ οι[
. . . . . .

Supplere conati sunt editores adiuvante Blassio et W. Croenert (Herm. 1912, 402—407).

5. ἐνό = ἔνεϲτι; cfr. Anecd. Ox. I, 176, 12: παρὰ τὴν Αἰολίδα καὶ Δωρίδα διάλεκτον ἐνό γίνεται, ὁπόταν καὶ ἀντὶ ῥήματοϲ. Ibid. p. 160, 26: ἐξὸ ῥῆμα παρὰ Δωριεῦϲιν ἀντὶ τοῦ ἔξεϲτιν. Solmsen (Rh. Mus. 1907, 320) collato ἄπο = ἄπεϲτι scribendum esse putat ἔνο, ἔξο. Idem censet Croenert. — 6. πείθοιτο pap.] πίθοιτο malit Diels (Vorsokr. II, 1, 668). — 11. μακρολόγοϲ δ' οὔ κα pap.] μακρολόγοϲ δὲ κοὐ δυναίμαν probabiliter Leeuwen (Mnem. n. 1907, 191). — 13. τι<ϲ> edit.] τι pap. — 15. [πεῖραν] suppl. edit.; in fine β[ραχέα καλῶϲ λέγοι] Croenert, qui vv. 16—20 sic suppleverit:

[ταῦτ', ἃ δέ γ]ε μαθὼν ἅπαϲ ἀνὴρ φαν[ήϲεται ϲοφόϲ,
[ἔτι δὲ λη]ρήϲει ποτ' οὐδέν' ἔποϲ ἅπ[αν μεμναμένοϲ'.
[εἰ δε τόνδ' λαβ]όντα λυπήϲει τι τῶνδ[ε τῶν λόγων
[οὔ τι μὰν ἄϲκε]πτα δρῶντα, τοῖϲδ[ε δ' ἧϲϲον ὁμότροπα,
20 [ἀγαθὸν ἴϲθω ϲύμφ]ορόν τε πολυμαθῆ [νόον τρέφειν.

22. τούτοιϲ κακὰ [λα]χεῖν id. — 23. ἄλλοϲ ἄ]λλωι ed.; in fine ταύ[τὰ κρίνομεϲ] Croenert. — 24. [ἐκπονεῖν δ]ὲ id. — 25. in fine λέ[γειν τὸ ϲυμφέρον] idem. — Cetera suppleverunt editores.

Quae in eodem libro (p. 15 sq.) edita sunt quattuor fragmenta ab editoribus dubitabunde Epicharmo adsignata mutiliora sunt quam quae exscribere operae sit pretium.

3.

Berliner Klassiker-Texte V, 2 p. 124: in papyro Berolinensi 9772 col. 1, 15—2, 3 e florilegio quodam reliquiae quinque versuum Epicharmo adsignatorum exstant, quas Wilamowitz exempli causa sic supplevit:

Ἐπ]ιχάρμο̣[υ].
[τοὺϲ τρόπουϲ χείρω γυναῖ]κ̣α φάμ' ἐγὼ τῶν θηρ[ίων]
[εἶμεν. ὅϲτιϲ γ]ὰρ λέοντι ϲῖτον ἢ πότον]φέρει]

ἢ κυσὶν Μολοσσικοῖς[ιν ἢ...
[ϑῆρε]ς αἰκάλλοντι το[ῖ]σι[ν εὖ ποιεῦσιν εὐμενεῖς],
ἁ [γ]υνὰ δὲ τὸν τρέφοντα [πρῶτον εἰϑίσται δακεῖν].

4.

Stob. Flor. 69, 17: Ἐπιχάρμου·

τὸ δὲ γαμεῖν ὅμοιόν ἐστι τῷ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς μόνους
ἀπὸ τύχης βαλεῖν· ἐὰν μὲν γὰρ λάβῃς τεταγμένην
τοῖς τρόποις καὶ τἆλλ' ἄλυπον, εὐτυχήσεις τῷ γάμῳ·
εἰ δὲ καὶ φιλέξοδόν τε καὶ λάλον καὶ δαφιλῆ,
οὐ γυναῖχ' ἕξεις, διὰ βίου δ' ἀτυχίαν κοσμουμέναν.

1. De illis τρὶς ἓξ... βαλεῖν de talorum iactu dictis cfr. Aesch. Ag.: τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδ' ἐμοὶ φρυκτωρίας. — Plat. Leg. XII, p. 968 e: ἢ τρὶς ἓξ... ἢ τρεῖς κύβους βάλλοντες. — 4. pro καὶ, quod non ferendum videtur. Meineke probabiliter αἱ δέ κα scribendum proponit.

Fragmenta dubia.

5.

Hes. ποτεκλεπτόμαν· προσεπορευόμην. („Ich stahl mich heran" vertit M. Schmidt). Epicharmo tribuit Wilamowitz (Hermes 1902, 325).

6.

Galen. περὶ διαφ. σφυγμῶν II (t. VIII, p. 632 Kühn): Ἀϑηναίοις ὑπὲρ ὀνομάτων ἐπιχειρεῖ νομοϑετεῖν

ἁ κίσσα τὰν Σειρῆνα μιμουμένα,

ἵνα κίτταν εἴπωμεν, μὴ κολοιὸν μηδὲ κόρακα μηδ' ἄλλο μηδὲν ὧν οἰκειότερον ἦν εἰπεῖν τὸν οὕτω ϑρασύν. — Indicavit Wilamowitz (Herm. 1902, 325) propter dialectum Epicharmo aut Sophroni tribuens. — Cfr. Ar. Av. 1297: Συρακοσίῳ δὲ κίττα.

κίσσα Wilam.] κίττα Galen.

SOPHRO.

1.

Scholia in Dionys. Thracis artem gram. p. 290, 14 Hilgard: ὁ ἆρα ἐρωτηματικὸς ὢν μηκύνει τὸ ᾱ, συλλογιστικὸς δὲ βραχύνει· τρέπεται δὲ ἑκατέρου τὸ α εἰς η, τὸ μὲν μακρὸν παρ' Αἰολεῦσιν οὕτως (sequitur Sapphon. fr. 102 Bergk [4])·

ἦρ' ἔσϑ' ὕδωρ;

Σώφρων παρὰ Δωριεῦσι. — Indicavit Wilamowitz (Herm. 1902, 322). Verba ex mimo Ταὶ συναριστῶσαι (Sophron. fr. 15—18 Kaib.)

excerpta esse coniciens. Idem fragmentum exstat etiam apud Apollonium Dyscolum (de coni. p. 223, 28 Schneider), ubi legitur: ἦρ' ἔcτι ϑ' ὕδωρ c.... (Poet. lyr. Gr. III, 740 Bergk [4]).

ὕδωρ cῶφρον: Hilgard] corr. Wilam.

Fragmentum dubium.

2.

Plut. Moral. p. 170 b (de superst. 10): καὶ μὴν ὅμοια τούτοις καὶ χείρω περὶ Ἀρτέμιδος οἱ δειcιδαίμονες ὑπολαμβάνουcιν· ,αἵ τε κἂν ἀπ' ἀγχόνας ἀίξαcα αἵ τε καλεχόνα κναίcατε αἵ τε κανέκεκρος μαίουcα ἂν πεφυρμένα ἐcῆλϑεc αἵ τε καὶ ἐκ τριπόδων καϑαρμάτεcciν ἐπιcπώμενα τῷ παλαμναίῳ cυμπλεχϑεῖcα'. Quae ex aliquo Sophronis mimo excerpta esse putat Wilamowitz (Griech. Leseb. II, 2 p. 210) hanc precationem excudens (ibid. I, 2 p. 336): ,αἴτε κα ἀπ' ἀγχόνας ἀΐξαcα αἴτε κα λεχοῦν διακναίcαcα αἴτε κ' ἂν νεκρὸc (= ἀνὰ νεκροὺc) μολοῦcα πεφυρμένα ἐcέλϑῃc αἴτε κα ἐκ τριόδων καϑαρμάτεcciν ἐπιcπωμένα τῷ παλαμναίῳ cυμπλεχϑῇc —'.

FRAGMENTUM INCERTI POETAE DORICI.

The Oxyrhynchus Papyri t. IX, p. 161 in Euripidis vita a Satyro scripta leguntur (fr. 39, col. XVII, v. 10): ,ὅπου ποτ' οἰκεῖ cώματος λαχὼν μέρος, | ἐν χερcὶ[ν] ἢ cπλάγχν[οι]cιν ἢ παρ' [ὄ]μματα' (Eurip. fr. 403, 3—4 N²) προcυπέϑηκεν τούτοις χλευαcτικῶc'

ὄππᾳ καϑεύδουc' ἁ κύων τὰν ῥῖν' ἔχει.

Versum Rhintonis esse suspicatur P. Maas (BphW. 1912, 1077), qui initio <ἢ> addit. De qua synizesi (ἢ⌣ὄππᾳ) cfr. exempla quae collegit Kühner (Gr. Gram. I³ p. 228).

Index verborum.

(Cruce † dubia notavi, asterisco * aut uncis fractis < > coniecturas; uncis quadratis [ ] inclusi, quae a viris doctis probabiliter suppleta sunt).

A.

ἀβουλία -αν Men. 16, 9.
ἀγαθός Ar. 35. — Men. 16, 4. — ad. 16, 23. — ή Ar. 35. — Timocl. 3. — όν (1. n.) Calliae 2 b. — Men. 20. — ad. 22, 49. — ό ν (4. n.) Epich.(?) 2, 3. — Men. 16, 6. — έ Thugen. 1. — ῶν (n.) Men. 10, 2. — ά (4. n.) Phryn. 1.
ἄγαμαι Eupol. 21.
ἀγαπάω ἠγάπηκε ad. 22, 29.
ἄγγαρος Men. 2; 9.
ἀγγαροφορέω -φόρει Men. 10, 1.
ἀγκωνίζομαι -ταμένοις ad. 14, 8.
ἄγναπτος (f.) Plat. 18.
ἀγνοέω -ούμενος ad. 22, 70. — ἠγνόηκα ad. 22, 79.
ἁγνός Eupol. 11, 2.
ἀγορά -άν Ar. 26 [ἀγο]ράν. — *Eupol. 11, 4. — άς Pher. 5.
ἀγοράζω -άσαι ad. 42.
ἄγροικος ad. 21, 32.
ἀγρός -οῦ Archip.(?) 7. — ad. 25, 44.
ἀγχόνη -ας (2. s.) Sophron.(?) 2.
ἄγω -ουσιν Cratin. 18. — ἄγε ad. 3. — ἄγων Ar. 26. — ad. 15, 27. — όμενος Theopomp. 2. — ἀγάγετε ad. 15, 8; 15, 18.
ἀγωνιάω ad. 21, 34 (Men.?); 23, 14. -ῶν ad. 25, 48.
ἀγωνίζομαι -οῦμ[αι?] Eupol. 12, 4.
ἀδελφή Men. 5, 1.
ἀδελφός Men. 5, 1. — ad. 17, 27; 17 28; 25, 50. -οί ad. 14, 17.
ἀδικέω -εῖς Eupol. 12, 5. -οῦντες ad. 22, 42.
ἄδικος -ον (4. m.) ad. 14, 23. -ους (f.) Cratin. 19.
ἀδόξως ad. 25, 5.
ἄδραστος -α Hermip. 3.
ἀδύνατος -ον (1. n.) ad. 16, 18.
ᾄδω -εις Ar. 7, 5. -οντες Ar. 7, 1. -ειν Eupol. 2.
ἀεί Epich.(?) 2, 9. — Theopomp. 1. — ad. 17, 33.
ἀείνως -ων (2. pl.) Cratin. 20.
ἀηδία -ας (4. pl.) ad. 15, 20.
ἀηδόνιος -ον (m.) Nicochar. 4.
ἀθάρη -ης Ar. 9.
ἀθετέω -εῖν Diphil. 1.
Ἀθηνᾶ -ᾶν ad. 22, 40.
Ἀθῆναι Plat. 20. -ας Eupol. 10, 15.
Ἀθηναῖος -ους Philonid. 1.
Ἀθήνη -ην ad. 21, 34 (Men.?).
ἀθήρ Philonid. 2.
*ἀθηρηλοιγόν Philonid. 2.
ἄθυρμα Eupol. 3. -ασιν Cratet. 2, 3.
Ἅιδης -ου Men. 12 (bis).
αἴθων -ωνος Eupol. 21.
αἰκάλλω -οντι (= ουσι) Epich.(?) 3, 4. — -ειν Plat. 21.
αἷμα Pher. 18.
αἱματορρόφος Archip. 4.
αἰμωθέω ἠμώθεις Cratin. 3.

αἶξ -όc ad. 47.
αἴρω -ουcι ad. 9.
ἀΐccω ἀΐξαcα Sophron. (?) 2.
αἰcχρόc -οῖc (n.) Cratin. 19.
Αἰcχύλοc -ου ad. 12 a.
αἰcχύνω ᾐcχύν[ετο] Eupol. 8, 3. — αἰcχυνεῖ ad. 25, 18, 19.
* αἴτε Sophron. (?) 2 (quater).
αἰτία -αν Epich. (?) 2, 10. -αc ad. 14, 6.
αἰτιάομαι -ῶ Nicochar. 4.
αἴτιοc -ον (m.) Men. 16, 10.
ἀκόλαcτοc -cτότατον Ar. 36.
ἀκόλουθοc -ον (n.) Ar. 37.
ἀκομψοc -ον (n.) Cratin. 1.
ἄκοc Cratin. 22.
ἀκούω -ων Cratin. 3. — -ονταc ad. 14, 2. — ἀκούcεcθαι (aut -cεcθε) Ar. 38. — ἤκουcα Men. 22. — Philem. 1, 2. — ἄκουcον ad. 22, 63. — ἀκούcαc ad. 22, 8. — ἀκοῦcαι Cratin. 21. — ad. 22, 71. — ἀκήκοα ad. 16, 22; 19, 1; 22, 63. — ἀκήκοεν Men. 5, 2.
ἄκρατοc -ον ad. (?) 56.
ἀκριβῶc ad. 16, 4; 17, 34.
ἀλάβαcτοc -ον Men. 6.
Ἅλαι -ηcι Men. 1.
ἀλάcτωρ Men. 7. -- ὁρων Men. 8.
ἀλέα -αc Ar. 24.
ἀλεκτρυών -όνα Plat. 14.
[Ἀλέξαν]δροι ad. 40, 7.
ἀληθήc -έc ad. 18, 17.
ἀληθινόc -ῷ ad. 5, 14 (Ar.?).
ἀλία -ᾳ Epich. (?) 2, 2. — ἀλλά Alcaei 1. — Ar. 25. — Epich. (?) 2, 8. — Eupol. 8, 5; 12, 5; 12, 6. — Men. 15, 3; 16, 7. — Menecrat. 1. — Nicochar. 3. — Nicostr. 1. — Strattid. 1. — Timocl. 2, 6. — ad. 4 II 2 (Ar.?); 5, 1 (Ar.?); 12, 5 (Ar.?); 12, 8 (Ar.?); 12 b, 2; 14, 11; 14, 14; 17, 4; 17, 11; 17, 19; 17, 28; 18, 16; 21, 37 (Men.?); 22, 51; 22, 89; 24, 16; 25, 24; 25 a, 5; 35.
ἄλλῃ Philem. 1, 7.
ἀλλήλοιc Thugen. 1.
ἄλλοc Ar. 19. — ad. 15, 14; 15, 16. — ἄλλο Epich. (?) 2, 5. — ad. 15, 23. — ῳ (n.) Epich. (?) 2, 23. — ην ad. 26, 9 (Ar.?). — ἄλλο (4. s.) ad. 21, 6 (Men.?) — ἄλλα ad. 24, 4. — α (4. pl.) Epich. (?) 4, 3.
ἀλλότριοc -ία ad. 18, 19. — ον (4. m.) ad. 22, 66.
ἄλλωc Epich. (?) 2, 10. — Eupol. 2. — ad. 5, 6 (Ar.?); 20, 3.
Ἅλοc -ον Ar. 6, 1.
ἅλc -αc ad. 12 a (bis).
ἄλυποc -ον (f.) Epich. (?) 4, 3.
ἀλωπεκῆ -ῆν Ar. 49.
ἅμα Antiphan. 1, 2. — Eupol. 7, 12. — ad. 14, 20; 14, 28.
Ἀμάλθεια -αc Ar. 39, 1.
ἀμαλλεῖον -ῳ Calliae 3.
ἀμαλλοφόροc Ar. 42.
ἄμαξα -αν Nicostrat. 1.
ἀμαξιαῖοc -αῖα Canthar. 1. — Polyzel. 1.
ἁμαρτία -αν Men. 15, 2.
* ἁμάρτια (?) Plat. 22.
ἀμαρτωλῶc Eupol. 24.
ἀμαυρόc (f.) Plat. 1. — όν (n.) Men. 21.
ἀμαυρόω -οῖc Ar. 40.
ἄμαχοc -ον (n.) Cratin. 23.
ἀμβλωπόc Plat. 23.
ἀμβλώψ Plat. 23.
ἀμελέω -ῆcαι ad. 24, 18.
ἀμέργω -ων Ar. 15.
ἄμηc -τα Men. 12 (bis).
ἀμιθρεῖν Nicochar. 5.
ἀμίc -δα Ar. 41. — Eupol. 4. — ad. 15, 32. — εc Men. 4.
Ἀμιcόc Diphil. 2.
Ἀμμών Strattid. 6.
ἀμπαλίνωροc Cratin. 5.
ἄμπελοc ad. (?) 56. — ονc Ar. 15.
ἀμπελουργεῖν Ar. 43.
ἀμπέχω ἀμφέξομαι Pher. 7.
ἀμυγδαλή -αλῇ (aut -άλῃ) Eupol. 15.
ἀμύγδαλον -α Philem. 2.
ἀμυκλᾶδεc Ar. 44. — Phryn. (?) 5.
ἀμιλλιδωτόν Hermipp. 2.
ἄμυλοc Ar. 16. — ον Strattid. 2.
ἄμυνα -αν Theop. (?) 3.

ἀμφαγαπάζω -ηγάπαζεc Canthar. 2.
ἀμφί Ar. 31.
Ἀμφιάραος -ε Ar.(?) 60.
ἀμφίβληcτρον Strattid. 7. — acc. Epilyc. 1
ἀμφίδουλος Eubul. 2.
ἀμφίδρομος Plat. 24.
ἀμφιέννυμι -έcacϑαι Ar. 17.
ἀμφιετηρίζομαι -μέναις Cratin. 2.
Ἀμφιετίδαι Men. 13.
ἀμφίμαλλον Pher. 1.
ἀμφίcβαινα Ar. 18.
ἀμφορεαφόρος Ar.(?) 45.
ἀμφορείδιον Ar. 45.
ἀμφορίcκος Magnet. 1.
ἀμφοτέροις ad. 14, 20; 14, 28.
ἄν c. coni. Sotad. 1. — Timocl. 1, 2; 2, 6. — ad. 9; 12 b, 3; 15, 7; *15, 13; 17, 36; 49. — c. optat. Cratin. 10. — Eupol. 7, 18; 20. — ad. 5, 4 (Ar.?); 5, 19 (Ar.?); 14, 28; 20, 5; 20, 9; 21, 6 (Men.?); 22, 83; 22, 85; 22, 88; 24, 19; 25, 28. — irreal. *Arcesil. 1. — Ar. 21. — Eupol. 4; 8, 3; 12, 2; 12, 15; 12, 20. — ad. 21, 19 (Men.?); 22, 14; 22, 18; 31; 40, 4. — c. inf. Men. 2. — c. part. Ar. 15. — *Nicochar. 4.
ἄν = ἀνά Sophron.(?) 2.
ἀναβαίνω -βεβήκει Nicostrat. 1.
ἀναβαcμός -ῶν Ar. 46.
ἀναβιόω -βιούc Ar. 47. — βεβιῶcϑαι Sannyr. 3.
ἀναβολή -ήν Eupol. 5.
ἀναβράττω -βεβραcμένην Ar. 5.
ἀναγκάζω ἠνάγκαcαc ad. 22, 15.
ἀναγκαῖος -ον (n.) ad. 14, 29. — ουc Men. 5, 3.
ἀνάγκη -ηc ad. 14, 7; 14, 12.
ἀναγρύζειν Cratet. 1.
Ἀναγυράcιος -ουc Ar. 6, 2.
ἀνάγχιππος -ουc Eupol. 16.
ἀνάγω -ήγαγον Ar. 26. — ἤγαγεν Eupol. 9, 16.
ἀναγωγή Cratin. 11.
ἀναζέω -έζεcεν Pher. 18.
ἀναιδής -έc Cratin. 24.
ἀναιρέω -*ῄρηκαc (-είρηκαc pap.) ad. 18, 6.
ἀναιcχυντέω -οῦντε Plat. 6.
ἀνακαλλύνω -κάλλυνον Phryn. 2.
ἀνακαλπάζω -ει Ar. 48. — Plat. 25.
ἀνακαλύπτω -*λύψαcα (-καλύψωcε cod.) Ar. 9.
ἀνακλάω -κλαύcομαι Telecl. 1.
ἀνακοινόω -κο[ινοῦν] ad. 22, 57.
ἀνακορεῖν Pher. 5.
ἀνακράζω -έκραγε Ar. 19. — ad. 15, 14. — -κράγῃ ad. 15, 13.
ἀνάκριcιc -ιν ad. 40, 10.
ἀναλαμβάνω -λαβεῖν Plat. 10.
ἄναλτος (f.) Cratet. 6. (Cratin.?).
ἀναλφάβητος Nicochar. 2.
ἀνάλφιτος Philyl. 1.
ἀνανδρία ad. 25, 31.
ἄναξ (voc.) Ar.(?) 60.
ἀναπετάννυμι -πετῶ Men. 3.
ἀναπηρόβιος -ίων Phryn. 4.
ἀναπίμπλημι -πλήcαc Plat. 26.
ἀνάπλεωc Eupol. 11, 5.
ἀναπόνιπτος Phryn. 3.
ἀναργυρία Strattid. 8.
ἀναρρήγνυμι -έρρωγεν Pher. 10.
ἀναρριπίζω -εται Pher. 4.
ἀναρρόη -αc Nicochar. 6.
ἀναρροφέω -εῖ Cratin. 7. — οῦcιν Cratin. 7.
ἀναcπᾶν Ar. 49 (bis).
ἀνάcτατος -α Alexid. 1.
ἀναcτρέφω -έcτρεψε ad. 22, 73. — cτρέψαc ad. 21, 5 (Men.?); 22, 21.
ἀνατίϑημι -ετέϑη Theop. 1.
ἀνατρέπω -τέτρ[απται] ad. 25, 27.
ἀνατρέχω -δραμεῖν Men. 15, 2.
ἀναφέρω -οίcω Philonid. 1.
ἀναφϑείρω -εφϑάρη Cratin. 13.
ἀνδραποδοκλέπτηc Men. 23.
ἀνδράποδον Pher. 16 (de serva).
ἀνδρεῖοc -ᾳ Archip. 6, 2.
ἀνδρείωc Strattid. 1. — ad. 3.
ἀνδρικώτεροc Anaxandrid. 1.
ἀνδριcτί Cratet. 3.
ἀνδρόγυνοc -*ων Eupol. 3.
ἀνδροκάπραινα Pher. 17.
ἀνδρόπαιc Ar. 53.

ἀνεκάς Cratin. 12.
ἀνεκτός -ά Plat. 11.
ἀνελεύθερος -ον (n.) Pher. 8.
ἀνεμιαῖος -οις ad. 5, 10 (Ar.?).
ἀνεπιεικής -ές Ar. 50.
ἀνέχομαι Eupol. 6. — σχωμαι Pher. 15.
ἀνεψιός -ῶν ad.(?) 58.
* ἀνηλέητος Eubul. 1.
ἀνηλεήτως Ar. 51.
ἀνημέρωτος (f.) Cratin. 26.
ἀνήρ Ar. 11. — Epich.(?) 2, 7; 2, 16. — Eupol. 11, 3; 13. — Men. 18. — Pher. 4. — ός Men. 15, 3. — ad.(?) 59. — ί Men. 16, 2. — α Ar. 2. — ἄνερ ad. 17, 24. — ες Antiphan. 1, 1. — Cratin. 7. — Eupol. 10, 2. — ας Eupol. 8, 11; 10, 5; 10, 16.
ἀνθρωπάριον (voc.) Eupol. 26.
ἀνθρώπειος -ον (n.) Canthar. 3.
ἀνθρωπικός Ar. 3. — ή Phryn.(?) 7.
ἀνθρώπινος -αις Men.(?) 25.
ἄνθρωπος Ar. 52. — Cratin. 27. — Eupol. 25. — Men.(?) 25. — ad. 16, 2; 21, 37 (Men.?); ad.(?) 54. — ων Philem. 1, 1.
ἀνίημι -ίει Phryn. 1. — ἀνῇ ad. 15, 32.
ἀνίστημι -στῶ (fut.?) Archip. 5. — Cratet. 4. — Pher. 14.
ἀνοηταίνειν Amips. 1.
ἀνόητος -α Eupol. 27.
ἄνοια -ας ad. 16, 16.
ἀνοίγνυμι -εῳγμένης (παρανεῳγμένης Rabe) Ar. 13.
ἀνοιμώζω -ώξομαι Telecl. 1.
ἀνομία Cratin. 28.
ἀνόμως Philyl. 2.
ἀνούστατος Pher. 19.
ἀντακούω -ε Cratet. 5.
ἀνταναίρειν Ar. 12.
ἀνταποδίδωμι -δίδως Pher. 2. — απόδος Pher. 3.
ἀνταποπαίζω -ῃ Menecrat. 1.
ἀνταςπάζομαι Plat. 12.
ἀνταυγής -ές Sannyr. 1.
ἀντί Ar. 19.
ἀντιβλέπω -ει Pher. 20. -ειν ad. 22, 41.
ἀντιβολέω ad. 5, 6 (Ar.?).
ἀντιδικέω -οῦμεν Thugen. 1. -εῖν Phryn.(?) 8.
ἀντίδοσις Cratin. 14.
ἀντίδουπα Plat. 27.
ἀντικαταλαβεῖν Plat. 9.
ἀντιπράττω -ει Eupol. 6.
ἄνω ad. 50.
ἀνωφέλητος Strattid. 9.
ἀξιόλογος -ου Men. 15, 3.
ἄξιος ad. 25, 11. — ον (1. n.) ad. 5, 17 (Ar.?); 17, 31. — ον (4. m.) ad. 17, 34. — οι Eupol. 8, 1. — α Eupol. 11, 20.
ἀξιόω -οῦτε ad. 15, 21. — ἠξίουν (1. a.) ad. 22, 80. — ἠξιωκότος ad. 22, 61.
ἀπαγκωνίζομαι -σάμενος Archip. 1.
ἀπάγω -αγε ad. 24, 12.
ἀπαλός [ἀπ]αλο[ῖς] ad. 12 b, 4.
ἀπαλοσώματος Ar. 54.
ἀπαλύνειν Ar. 54.
ἀπαμβρακόω -οῦ Plat. 5.
ἀπαντάω -ήντων ad. 22, 20. -τήσας ad. 22, 72.
ἅπαξ Eupol. 7, 8. — ad. 25, 37; 40, 4.
ἅπας Epich.(?) 2, 16. — ad. 23, 4. — -ντι Men. 16, 2. -ντες Men. 14. — -σιν Men. 15, 1. — ad. 18, 18. — -ντα (4. n.) Men. 16, 6. — ad. 21, 32 (Men.?).
ἄπειμι -ει Ar.(?) 59. — ίασιν Ar. 46. — -ιέναι ad. 21, 9 (Men.?); * 42.
ἄπειρος Philem. 1, 3.
ἀπέρχομαι -ῆλθεν ad. 21, 10 (Men.?). — -ελήλυθεν ad. 22, 74.
ἁπλοῦς -οῦν ad. 18, 5.
ἁπλῶς ad. 22, 31.
ἀπό Ar.(?) 58. — Epich.(?) 4, 2. — Pher. 6. — Sophron.(?) 2. — ad. 22, 74.
ἀποδαρθάνω -δαρθόντα Nicochar. 4.
ἀποδείκνυμι -δεδειγμένος ad. 51.
ἀπόδειξις ad. 22, 34. — -εις ad. 14, 7.
ἀποδημία ad. 14, 20. -ας ad. 14, 27.
ἀποδίδωμι -δίδωσι ad.(?) 56. -δος ad. 21, 4 (Men.?).
ἀποδρέπω -* εις Archip. 2, 3.
ἀποδύω, -δύσας Ar. 24.

ἀποθνήσκω -θάνοι Eupol. 11, 21. — θανούσης Pher.(?) 22. — θανεῖν Eupol. 15.
ἄποινος -α ad. 12, 6 (Ar.?).
ἀποκρίνομαι ἀπ[όκριναι] ad. 5, 4 (Ar.?).
ἀπολείπω -λειφθέντος ad. 15, 13.
ἀπόλλυμι -ολεῖς Plat. 3. — ολέσης Timocl. 2, 6. — ολεσάντων ad. 20, 1. — -ολέσαι ad. 18, 4. — ωλόμην Plat. 17.
Ἀπόλλων -ον ad. 16, 8; 21, 32 (Men.?).
ἀπολογέομαι -ῆται Ar. 7, 4.
ἄπονος -ον (4. m.) Nicochar. 2.
ἀποπνίγω -ξασα Plat. 14.
[ἀπο]στερεῖν ad. 22, 60.
ἀποτίλλω -τέτιλται Eupol. 19.
ἄποτος Phryn. 3.
ἀποτρέχειν ad. 21, 7 (Men.?).
ἀποφαίνω -εις Strattid.(?) 10. — ουσι Men. 16, 10.
ἀποφέρω -φερε ad. 21, 3 (Men.?).
ἀποφεύγω -ων Theop. 1.
ἀποφθείρω -*φθερεῖ (2. s.) Ar.(?) 59. — *Eupol. 26.
ἀπράγμων -όνων Eupol. 8, 4.
ἄρα *Sotad. 1. — ad. 25, 5.
ἀργός -οί (f.) Ar. 34.
ἀργυροθήκη Diocl. 1.
ἀρδεύω -θείς ad. 29.
ἀρέσκω ἤρεσεν ad. 19, 4.
ἀρήγω -ήξων ad. 12, 5 (Ar.?).
ἀριθμέω -ησον ad. 21, 28 (Men.?).
ἀριστάω -ῶντα Eupol. 7, 2.
ἀριστερός -ά (4. n.) ad. 22, 67.
ἀ[ρι]στ<ητ>ικώτεροι Eupol. 7, 13.
Ἀριστομήδης -η Timocl. 1, 3. — ην Philem. 1, 4. — Timocl. 2, 3 (bis).
Ἄρτεμις Men. 19.
ἄρτι Pher. 6. — ad. 19, 2; 22, 16.
ἄρτος -ους ad. 21, 3 (Men.?).
ἀρχαῖος -ου ad. 24, 12.
ἀρχαϊσμός Men. 11.
ἀρχή (initium) ad. 24, 19.
ἄρχω -ειν Eupol. 8, 11. — ἤρχετον Eupol. 9, 6. — ἦρξα ad. 4 I 14 (Ar.?) — ἦρξε Eupol. 1.
ἀσθενής (f.) Plat. 1.
Ἀσία -αν ad. 14, 21.
ἄσιτος Phryn. 3.
Ἀσκληπιός Apollophan. 1.
ἄσμενος Timocl. 1, 2.
ἀσπ[άζομαι] Eupol. 8, 13. — σασθαι Eupol. 9, 17.
ἀστεῖος -α (4. n.) Epich.(?) 2, 14.
ἄστικτος -ον (4. n.) Men. 1.
ἀστράγαλος -ους Menecrat. 1.
ἄστυ -ει ad. 20, 6.
ἀστυνόμος -ους ad. 25 a, 2.
ἀτέλεια -ας Philonid. 1.
ἀτεράμων Eubul. 1.
ἀτεχνῶς Ar. 6, 2.
ἄτοπος -ον (4. n.) ad. 22, 86.
ἀττικίζω ἠττίκιζεν Eupol. 8, 3.
ἀτυχία -αν Epich.(?) 4, 5. — Men.(?) 24.
αὐλέω -ησον Eupol. 5.
[αὐλ]ητριδίου ad. 25, 34.
αὐλητρίς -ίδα ad. 15, 8. — ες ad. 25 a, 1.
αὔξιμος ad. 37.
αὔπνως Sannyr. 2.
αὔριον ad. 21, 21 (Men.?).
αὐταυτος -ου Epich.(?) 2, 15.
αὐτίκα Eupol. 11, 2. — ad. 4 I 20 (Ar.?); 24, 19.
αὖτ[ις] Ar. 31.
Αὐτοκλῆς -έα Timocl. 2, 1.
αὐτόματος (f.) Philetaer. 1.
αὐτόνομος -οι Cratin. 15.
αὐτοποδίᾳ Strattid. 5.
αὐτός: 1) = is -ός Eupol. 1; 10, 4. — ad. 22, 21; 23, 9. -οῦ Ar. 32. — Eupol. 7, 3; 7, 7; 10, 1. — Men. 16, 11. -ῷ Strattid. 2. — ad. 16, 15. — -όν Canthar. 2. — Eupol. 6; 10, 9; 12, 13. — Timocl. 1, 4. — ad. 25, 2. -ῆς ad. 5, 20 (Ar.?). -ῇ †Eupol. 5 (fort. αὕτη); 20. — -ήν ad. 16, 19; 21, 16 (Men.?); 22, 61; 22, 63. -ό (4. s.) Pher. 9. — ad. 1; 21, 42 (Men.?). -ῶν Eupol. 10, 8; 19. — ad. 14, 19; 14, 22. — -οῖς Cratin. 10. -ά (4. pl.) ad. 21, 30 (Men.?). — 2) = ipse -ός Eupol. 7, 9. — ad. 12 b, 6; 14, 14; 17, 7; 21, 35 (Men.?). -ή Plat. 1. — -οί Men. 16, 7. — 3) ταὐτό ad. 25, 49.

αὐτοχεδιάζω -cθείς Strattid. 4.
αὐτοῦ v. ἑαυτοῦ.
αὐτοχειρία Ar. 33.
αὐχμηρόβιος Plat. 16.
ἀφέλκω -ελκύσαις ad. 20, 9.
ἀφιδρόω -ωσον ad. 3.
ἀφροδίσιος Plat. 2. — ον (4. n.) Archip. 2, 2. — Pher. 12. -οις (n.) Cratet. 2, 2.
Ἀφροδιταρίδιον (voc.) Plat. 3.
Ἀφρόδιτος Apollophan. 1. -ου Pher. 13.
ἄφυκτος -ον (4. f.) Nicochar. 3.
ἄφωνος -ον (n.) ad. 8 (Ar.?).
Ἀχαρνεύς -έα Eupol. 7, 14.
ἀχηνία -αν Ar. 1.
Ἀχιλλεύς Plat. 15.
ἀχυρμός -*όν (ἄχυρον cod.) Ar. 10.
ἀψευδής -έστατον (m.) Cratin(?) 29.
ἀωρία Pher. 6.

B.

βαδίζω -ων Eupol. 12, 8. — ἐβάδιζον Pher. 6.
βαθύς -εῖς (acc.) ad. 11.
βακτηρία ad.(?) 59.
βαλανεῖον ad. 15, 9; 15, 16. -α (acc.) ad. 15, 28.
βάλλω -λεῖν Epich.(?) 4, 2.
βάυσος -ον Epich.(?) 2, 4.
βάπτω βεβαμμένος ad. 53. -ῳ ad. 17, 4.
βάραθρον ad. 24, 10.
βάρβαρος Men. 9.
βασιλεύς ad. 38.
βδελυρός ad. 19, 4.
βελτίων -ω (1. n.) Eupol. 20. -ιστος Epich.(?) 2, 7.
βία -αν Eupol. 8, 10.
βινέω -ησα ad. 25, 1.
βίος -ου Epich.(?) 4, 5. — Men. 16, 3; 16, 8. — ad. 22, 48. -ον Antiphan. 1, 3. — Men. 16, 5. — ad. 15, 26.
βιόω ἐβίων ad. 40, 4.
βλάπτω -οντα Men. 16, 5.
βλέπω -ειν Cratin. 24. -ων ad. 11. — ἔβλεπε ad. 19, 7.
βλώσκω *μολοῦσα Sophron.(?) 2.
βοάω βόα Plat. 27.
βούλευμα Ar. 49.
βουλεύομαι ἐβουλεύσω ad. 25, 10.
βούλομαι ad. 14, 12; 21, 29 (Men.?). — -ει Cratin 10. — ad. 21, 39 (Men.?); 43. -εται Eupol. 11, 13. -οίμην ad. 22, 83.
βοῦς βοῖ Ar. 26.
βραχύς -εῖ Epich.(?) 2, 11.
βροντάω -ῶντος Eupol. 8, 9.
Βυζάντιον ad. 4 II 12 (Ar.?).
βωλοκοπέω βεβωλοκόπηκεν Ar.(?) 57.
βωμός Archip. 6, 1.

Γ.

γαμέω -ουμένη ad. 17, 18. -εῖν Epich.(?) 4, 1. — ad. 22, 61. — [ἔγ]ημαν ad. 14, 18.
γαμικός -*όν Pher. 12.
γάμος -ῳ Epich.(?) 4, 3.
γάρ secundo loco: Archip. 6, 1. — Ar. 2; 7, 3; 17. — Calliae 2. — Cratet. 2, 3. — Cratin. 3. — Epich.(?) 2, 10; 3, 2. — Eupol. 2; 7, 13; 8, 13; 10, 1; 11, 10; 13. — Men. 16, 4; Men.(?) 24; 25. — Sotad. 1 (bis). — Timocl. 1, 3. — ad. 5, 9 (Ar.?); 12, 13 (Ar.?); 14, 3; 14, 22; 17, 29; 17, 37; 18, 16; 21, 1 (Men.?); 22, 34; 22, 78; 22, 87; 24, 8; 24, 12; 24, 19; 25, 19; 25, 31; 25, 34; 25, 48; 26, 9 (Men.?). — tertio loco: Epich.(?) 2, 23. — ad. 5, 17 (Ar.?); 14, 15; 22, 68; 22, 72. — quarto loco: Philem. 1, 1. — ad. 22, 49. — sexto loco: ad. 22, 84. — Cfr. μὲν γάρ.
γέ Cratin. 10. — Eupol. *8, 4; 27. — Men. 1. — Pher. 2. — *Philem. 1, 7. — ad. 5, 13 (Ar.?); 5, 15 (Ar.?); 21, 28 (Men.?); 21, 30 (Men.?); 21, 39 (Men.?); 22, 76; 22, 77; 25, 31. — γά Epich.(?) 2, 22. — γε δή ad. 22, 39. — Cfr. μέν γε et μήν γε.
γείτων γειτ[όνων] ad. 39, 2.
γενναῖος -ον (n.) Ar. 28 (= ἔμφυτον).

γένος -ους ad. (?) 54.
γέρων Apollodor. 1. — Men. 18. *-οντος* ad. (?) 59.
γεωργός Theop. 1.
γῆ Cratin. 26. — voc. Eupol. 8, 13.
γηθέω γέγηθα (fort. *γέγαθα*) Epich. (?) 2, 23.
γῆρας -ως ad. 53.
γίγνομαι γίνομαι ad. 21, 21 (Men.?). — *γίνεται* ad. 14, 7; 14, 18; 15, 17. — *γίνεσθαι* ad. 17, 34. — **ἐγιγνόμην* Plat. 1. — *γενήσῃ* Timocl. 2, 5. — *-σεται* Calliae 2. — *ἐγενόμην* ad. 18, 1. — *ετο* Epich. (?) 2, 13. — *γένηται* ad. 25 a, 5. — *γένοιτο* Eupol. 20. — ad. 5, 4 (Ar?); 21, 22 (Men.?); 24, 19. — *οιντο* ad. 22, 87. — *γενοῦ* ad. 22, 89. — *γενόμενος* ad. 19, 3; 19, 7. — *μένης* ad. 25, 8. — *μένῳ* Men. 16, 3. — *μενοι* Men. 16, 7. — *γενέσθαι* ad. 24, 17. — *γεγένημαι* ad. 29. — *μένον* ad. 16, 3. — *μένοι* Antiphan. 1, 1. — *γέγονεν* ad. 14, 26. — *ασιν* ad. 16, 7. — *ότες* Men. 16, 11. — *ότων* ad. 22, 3. — *έναι* ad. 22, 35.
γιγνώσκω ἔγνωκα ad. 22, 50. — *ας* ad. 15, 10.
γλυκύς -ύτατον (voc.) Plat. 3.
γλῶττα -αν Cratin. 20.
γλωττοδεψεῖν ad. 32.
γνώμη -αι Epich. (?) 2, 6. — *ας* Epich. (?) 2, 11.
γνωμίδιον Ar. 49.
γνωρίζω -σῃ ad. 17, 19.
γνώριμος -οι ad. 25, 15.
γραῦς Apollodor. 1. — ad. 21, 43 Men. (?). — *γραῦν* ad. 21, 17 (Men.?).
γραφή -ήν ad. 4 II 1 (Ar.?).
γράφω γεγραμμένων ad. 20, 3. — *γραφείς* Theop. 1.
γυμνός -όν (m.) Timocl. 2, 2.
γυναικεῖος -ου ad. 17, 1.
γυνή Epich. (?) 2, 5 (*γυνά*). — *ός* **Pher.* 22. — ad. 22, 57. — *α* Epich. (?) 3, 1; 4, 5. — ad. 21, 29 (Men.?). *-ναι* ad. 21, 39 (Men.?). — *ες* Ar. 34. — *ξίν* Archip. 6, 2.
γῶν Epich. (?) 2, 12.

Δ.

δαίμων Ar. 35. — Men. 16, 2. *-ονα* (m.) Men. 16, 4; 16, 10. *-ονα* (f.) Ar. 26. *-όνων* Men. 8.
δαιταλεύς -εῖς (fort. *-ῆς*) ad. 30 (Ar.?).
δαψιλῆς -ῆ (f.) Epich. (?) 4, 4.
δέ secundo loco: Ar. 7, 2; 11, 28; 40; Ar. (?) 58. — Cratet. 1; 2, 5. — Epich. (?) 2, 6; 2, 21; 2, 25; 4, 1; 4, 4. — Eubul. 1. — Eupol. 7, 5; 7, 9; 8, 2; 8, 8; 8, 15; 10, 5; 11, 7; 11, 19; 12, 4; 12, 9; 12, 15; 12, 19; 13. — Men. 5, 3; 16, 6; 16, 8. — Nicochar. 6. — Pher. 6 (bis); 9. — Philem. 1, 5. — Philonid. 1. — Phryn. 1; 2. — Plat. 1. — Strattid. (?) 10. — Timocl. 1; 2, 1; 2, 5. — ad. 5, 11 (Ar.?); 5, 18 (Ar.?); 8 (Ar.?); 12 a; 12 b, 4; 14, 12; 15, 19; 15, 21; 16, 10; 18, 14; 19, 5; 19, 8; 20, 6; 20, 9; 21, 5 (Men.?); 21, 6 (Men.?); 21, 9 (M.?); 21, 15 (M.?); 21, 22 (M.?); 22, 54; 22, 61; 22, 79; 22, 82; 22, 84; 23, 2; 23, 12; 24, 7; 24, 14; 25, 12; 25, 27; 31; 52; ad. (?) 58. — tertio loco: Cratin. (?) 29. — Epich. (?) 3, 5; 4, 5. — Eupol. 8, 6; 8, 7. — Philem. 1, 3. — Philonid. 1. — ad. 17, 6; 21, 21 (Men.?); 21, 27 (M.?); 22, 2; 22, 13; 22, 69. — Cfr. *μὲν -δέ*.
δεῖ Epich. (?) 2, 8; 2, 24. — Sotad. 1 (sexies). — Timocl. 1, 4. — ad. 4 II 1 (Ar.?); 15, 19; 21, 7 (Men.?); 22, 25; 22, 51; 24, 16; 46. — *ἔδει* Eupol. 8, 5. — ad. 25, 16 (bis).
δεινός -όν (1. n.) ad. 1.
δειπνέω -οῦντι Eupol. 7, 6.
δεῖπνον -ου Pher. 6.
δελφίς -ῖνος Men. 17.
Δελφοί -ῶν ad. 8 (Ar.?). *-οῖσιν* Theop. 1.
δεξιός Epich. (?) 2, 10. *-ώτερος* Epich. (?) 2, 7.
δέομαι δεό[μενος] ad. 17, 32. — *δεόμενα* ad. 25, 38.

δέρμα Strattid. 6.
δέρω δεδαρμένον Timocl. 2, 1.
δέσποινα (voc.) ad. 22, 1.
δεσπότης -ου ad. 15, 30; ad.(?) 56. -ην ad. 19, 2. -α Ar.(?) 60. — ad. 1; 21, 22 (Men.?).
δεῦρο Ar. 27. — Eupol. 22. — Phryn. 1. — ad. 17, 23; 17, 28; 21, 5 (Men.?); 21, 16 (M.?); 21, 42 (M.?); 22, 21; 22, 74; 25, 46.
δεύτερος -ον (n.) ad. 14, 5.
δέχομαι -ξῃ ad. 17, 36.
δέω *δήσειν Eupol. 8, 10. — ἐδέθην Calliae 3.
δή †Calliae 2. — Epich.(?) 2, 12. — ad. 3; 4 I 4 (Ar.?); 22, 47. — Cfr. μὲν δή et μήν γε δή.
δῆ<θ>ε Eupol. 7, 1.
δηλαδή Timocl. 3.
Δημέας ad. 14, 16; 21, 37 (Men.?). -α ad. 26, 5 (Men.?).
δημηγορεῖν Eupol. 8, 1.
δῆμος ad. 20, 8. -φ Cratin. 20. — Philonid. 1.
Δῆμοι -ους Eupol. 9, 4.
[δή]ποτε Ar. 19.
δήπουθεν ad. 15, 24; 22, 79.
δῆτα Ar. 25. — Eupol. 4; 12, 7.
διά c. gen. Ar. 33 a. — Epich.(?) 4, 5. — ad. 22, 28; 26, 6 (Men.?). — c. acc. Timocl. 2, 3. — ad. 5, 17 (Ar.?); 14, 26; 22, 10; 22, 69.
διάγω -ειν Men. 10, 4. -άξετε Antiphan. 1, 3.
διάκειμαι -ται ad. 22, 38. -μενοι Eupol. 9, 5.
διακναίω -*σασα Sophron.(?) 2.
διάλυσις ad. 21, 23 (Men.?).
διαμαρτάνω -εις ad. 22, 62. -ημάρτηκα ad. 22, 22; 22, 48.
διαρρήγνυμι -μενον Men. 10, 2.
διαστολή -άς Eupol. 11, 15.
διαστρέφω -ειν Eupol. 7, 11. -έστρεφεν Eupol. 7, 8. -εστράφθαι Eupol. 7, 1.
διασῴζω -σωστέον ad. 25, 41.
δια[φέρειν] ad. 21, 38 (Men.?).
διαφεύγω -φύγῃς ad. 16, 2.
διαφθείρω -ουσιν ad. 40, 6.
δίδωμι ad. 22, 70. -ωσιν Cratin. 20. — διδούς Epich.(?) 2, 15. -όντα Eupol. 7, 15. — δός Strattid. 2.
δίκαιος Eupol. 11, 3; 12, 20. -ους Eupol. 12, 20. -α (4. n.) Eupol. 12, 7.
δικαιοσύνη -ης Eupol. 11, 14.
δίκη -ῃ Epich.(?) 2, 2 (δίκᾳ). -ην Ar. 7, 4. -ας Ar. 7, 1. — Cratin. 19.
Διόνυσος ad. 18, 4. -ῳ ad. 14, 15.
διότι Timocl. 2, 4. — ad. 16, 4.
διπλοῦς -ῇ ad. 17, 1. -ῆν ad.(?) 56.
δίς ad. 25, 37.
διττός -ήν Men.(?) 24.
δοκέω Men. 2. -εῖ ad. 50. -ῶν Ar. 30. — ad. 14, 25. — δόξῃς ad. 52. — δοξάντων ad. 25, 9.
δουλικῶς Phryn. 2.
δράω δρᾶν Cratet. 2, 4. -ῶντα Epich.(?) 2, 19.
Δρόμων ad. 18, 2.
δύναμαι -ται Philem. 3. -νται ad. 22, 41. -αίμαν Epich.(?) 2, 11. -ήσεται ad. 21, 9 (Men.?).
δυνατός -όν (n.) ad. 16, 15.
δύο ad. 14, 17.
δύσηρις -ιν Epich.(?) 2, 4.
δυστυχής -ές (voc.) ad. 16, 9. -ές (n.) ad. 15, 29.
δυσφορέω -εῖ Phor.(?) 22.
δώδεκα ad. 39, 9.

Ε.

ἐάν c. coni. aor. Epich.(?) 4, 2. — ad. 16, 2; 52.
ἑαυτοῦ -ῷ ad. 15, 11. — αὐτῶν Men. 16, 9. — αὐτοῖς ad. 22, 46.
ἑάω -ᾷς Eupol. 12, 3. ἔα Men.(?) 24. — ἑῶν[τος] Eupol. 8, 9.
ἐγγύς ad. 19, 8.
ἐγκαλέω -ούντων ad. 25, 20.
ἐγκραγγάνομαι -μένων Men. 22.
ἐγκράζω -κραγόντος ad. 19, 6.
*ἐγκυσόχωλος ad. 6.
ἐγχειρε[ῖν] ad. 25, 32.
ἐγώ Ar. 7, 2; 26; 30. — Epich.(?) 3, 1. — Eupol. 11, 6; *12, 5; 12, 19. —

Philonid. 1. — ad. 4 I 14 (Ar.?); 4 II 3 (Ar.?); 5, 1 (Ar.?); 5, 20 (Ar.?); 16, 10; 21, 11 (Men.?); 22, 11; 22, 47; 22, 78; 31; 43. — *μοῦ* Ar. 41. — Eupol. 12, 12. — Plat. 14. — *ἐμοῦ* Cratet. 5. — Cratin.(?) 29. — ad. 22, 39; 22, 91. — *μοί* Ar. 31; 34. — Eupol. 10, 10; 11, 9; 17. — Men. 2. — Pher. 2. — Philem. 1, 5. — Plat. 20 (*μοῦστιν*); *27. — ad. 16, 17; 22, 9; 22, 9; 22, 56; 22, 65; 40, 5; 50. — *ἐμοί* Eupol. 12, 9; 27. — Philonid. 1. — ad. 14, 15; 17, 30; 18, 13; 18, 14; 21, 28 (Men.?). — *μέ* Ar. 24; Ar.(?) 57. — Eubul. 1. — Eupol. 11, 11; 12, 5. — Philem. 1, 6. — Plat. 3 (bis). — Sotad. 1. — ad. 4 I 20 (Ar.?); 15, 25; 16, 9; 17, 32; 18, 6; 21, 7 (Men.?); 22, 10; 22, 11, 22, 16; 22, 51; 22, 54; 22, 60; 22, 68; 22, 71; 22, 72; 24, 10; 24, 16; 24, 18. — *ἐμέ* Eupol. 12, 7. — Pher. 21. — ad. 22, 83; 24, 14. — *νώ* ad. 42. — *ἡμεῖς* ad. 26, 3 (Men.?) — *ἡμῶν* Ar.(?) 59. — Eupol. 7, 13. — ad. 12 b, 6; 19, 7. — *ἡμῖν* Eupol. 8, 2; 9, 1. — Phryn. 1. — ad. 15, 8; 15, 18; 17, 25; 18, 15; 18, 18; 22, 49; 22, 66; 22, 89. — *ἡμᾶς* ad. 17, 29.

ἔγωγε ad. 22, 55.

εἰ c. indic. praes. Sotad. 1 (bis). — Strattid. 1. — c. indic. fut. Nicochar. 4. — Timocl. 2, 5. — ad. 20, 9. — c. indic. perf. Eupol. 19. — ad. 22, 50; 23, 16. — c. indic. aor. Eupol. 27. — c. optat. Epich.(?) 2, 6. — ad. 5, 18 (Ar.?); 22, 87. — irreal. c. indic. imprf. Eupol. 4; 8, 3. — c. indic. aor. Arcesil. 1. — (= num.) ad. 16, 15.

εἰ γάρ (= utinam) ad. 13 (Men.?).

εἴδωλον Men. 21.

εἶεν Eupol. *9, 3. — ad. 25, 29.

εἶμι ad. 15, 5. *ἴωμεν* ad. 17, 23.

εἰμί Eupol. 10, 14; 11, 2; 11, 3. — ad. 17, 35. — *εἶ* Hermip. 1. — Men. 1. — ad. 16, 2; 16, 10; 21, 32 (Men.?). — *ἐστίν* Ar. 19; 33 b; 39, 1. — Epich.(?) 4, 1. — Eupol. 2; 8, 15. — Men. 5, 3; 20. — Philonid. 1. — Plat. 15; 20; Plat.(?) 28. — Theop. 2. — ad. 5, 5 (Ar.?); 5, 11 (Ar.?); 5, 13 (Ar?); 5, 16 (Ar.?); 5, 17 (Ar.?); 15, 9; 15, 16; 16, 3; 16, 5; 16, 15; 17, 24; 18, 14; 18, 16; 20, 4; 20, 6; 22, 5; 22, 17; 22, 43; 22, 49; 26, 2 (Men.?); 51. — *ἔστιν* Sohron. 1. — ad. 22, 54; 22, 79; 22, 82; 24, 14; 25, 26; 25, 36; 26, 9 (Men.?). — *οὐκ ἔστιν* ad. 21, 14 (Men.?); 22, 88. — *ἐσμέν* Apollodor. 1. — *εἰσίν* Eupol. 7, 13. — ad. 16, 7; 25 a, 2. — *ἦ* Eupol. 12, 20. — Timocl. 1, 2. — *εἴην* Epich.(?) 2, 10. — *εἴη* Epich.(?) 2, 7. — Eupol. 8, 12. — ad. 5, 19 (Ar.?). — *ὤν* Calliae 3. — Cratin. 17. — *Eupol. 8, 4; 23. — Men.(?) 25. — Philem. 1, 3. — ad. 31. — *οὖσα* Canthar. 2. — *ὄντα* Cratin.(?) 29. — ad. 4 II 4 (Ar.?); 22, 66; 22, 80. — *ὄντες* ad. 22, 53. — *εἶναι* Eupol. 12, 20. — Men. 16, 5; 16, 6. — ad. 15, 10; 25, 33; 25 a, 4; 50. — *ἦν* (3. s.) Arcesil. 1. — Archip. 6, 1. — Eubul. 1. — Eupol. 11, 10. — Men. 7. — Pher. 6. — Sotad. 1. — Theop. 1. — ad. 12 b, 6; 14, 29; 16, 16; 16, 18; 18, 4; 38. — *ἔσται* ad. 22, 84; 25, 19.

εἶπον v. *λέγω*.

εἴργω εἰρχθέντος ad. 14, 22.

εἰρήνη ad. 21, 22 (Men.?).

εἰς Ar. 4; 25. — Eupol. 8, 5; 8, 8; 11, 4; 19. — Pher. 13. — Theop. 1. — ad. 9; 11; 14, 17; 16, 11; 16, 23; 17, 26; 21, 11 (Men.?); 21, 30 (M.?); 22, 23; 22, 72; 24, 10; 26, 10 (Men.?); 40, 10. — *ἐς* Ar. 26. — Epich.(?) 2, 7. — Eupol. 26. — *Men. 12. — ad. 5, 12 (Ar.?); 35.

εἷς ad. 15, 11; 19, 7; 20, 8. — *ἑνός* ad. 41. — *μιᾶς* ad. 16, 21. — *ἕν* (acc.) Cratin. 10. — Epich.(?) 2, 8.

εἰcακούω -cαc Epich.(?) 2, 12.
εἴceιμι [εἰc]ιών ad. 21, 28 (Men.?). -ἰοῦcα Phryn. 2.
εἰcέρχομαι ad. 22, 91. -ῆλθec Sophron.(?) 2.
εἴcω ad. 17, 23.
εἶτα Ar. 32. — Cratin. 2. — Eupol. 11, 12. — ad. 19, 1; 21, 14 (Men.?).
εἴτε Epich.(?) 2, 4 (fort. αἴτε).
ἐκ Ar. 32; 46. — Eupol. 8, 14. — Sophron.(?) 2. — ad. 8 (Ar.?); 21, 12 (Men.?); 25, 8; 39, 2. — ἐξ Ar. 32 (τάξ). — Eupol. 25. — Philonid. 1. — ad. 4 I 2 (Ar.?); 14, 7; 14, 12; 22, 68; 25, 44.
Ἑκάβη -ην Ar. 10.
ἕκαcτοc ad. 12 b, 6 (bis). -ῳ Eupol. 7, 16. -ον ad. 14, 10.
ἑκάτεροc -οι ad. 22, 44.
Ἑκάτη Men. 19.
ἑκατόν Eupol. 11, 10.
ἐκδιδάcκω -ονταc ad. 14, 9.
ἐκδίδωμι [ἐκ]δόντων ad. 20, 2.
ἐκεῖ ad. 14, 21; 20, 3; 22, 17 (bis).
ἐκεῖνοc Eubul. 1. — Eupol. 10, 14. -ου Eupol. 9, 7. -ῳ ad. 26, 5 (Men.?). -ον Men. 16, 11. — ad. 14, 25. -*ηc Eupol. 9, 7. -ο (acc.) Cratet. 2, 4.
ἐκθνήcκω -θανεῖν Philem. 1, 6.
ἑκκαίδεκα Men. 4. — ad. 14, 26.
ἐκκαλέω ad. 4 II 2 (Ar.?).
ἐκκλέπτω -έψαι ad. 14, 25.
ἐκκληcία -αc ad. 12 b, 5.
ἐκκόπτω -ψαc Menecrat. 1.
ἐκλέγω -*ειν ad. 4 I 5 (Ar.?).
ἔκπαγλοc ἐκπαγλ[οτάτη] Eupol. 8, 14.
ἐκπέμπω -ομεν ad. 17, 2.
ἐκπίπτω -έπεcον Philem. 1, 7.
ἐκπλήττω -πεπληγμένοc Cratin. 10.
ἐκποδών Ar.(?) 59. — Eupol. 11, 17. — ad. 22, 89.
ἐκκνζᾶν Cratin. 25.
ἐκμήχω [ἐξεc]μήχετο Ar. 33 a.
ἐλάα -αc (4. pl.) Ar. 15.
ἐλαφρός -όν (m.) Ar. 29.
ἐλεέω -έηcε Eubul. 1.
ἐλευθερία -αν ad. 25 a, 3.
ἐλεύθεροc -ον (m.) ad. 24, 16.
Ἐλευcίc ad. 20, 6.
Ἑλλάc -δα ad. 16, 23.
Ἕλλην ad. 21, 36 (Men.?).
ἐλπίζω -cαcα ad. 17, 24.
ἐλπίc -αc ad. 17, 8.
ἐμαυτοῦ ad. 22, 58. -όν Epilyc. 1. — ad. 22, 56; 25, 13.
ἐμβάλλω -βάλω ad. 4 I 1 (Ar.?). -βαλών Ar. 1. ἐμβαλεῖν ad. 12 a. — ἐμβ[αλεῖν] ad. 24, 10.
ἔμβαροc Men. 11 (bis).
ἐμβλέπω ad. 17, 7.
ἐμβουκολέω -ῆcαι ad. 25, 35.
ἐμβροντάω -ηcε Eupol. 17.
ἐμόc ad. 17, 27. -ήν ad. 21, 29 (Men.?).
ἐμπερδολεκαρύταινα ad.(?) 55.
ἐμπίπτω -πέcωcιν ad. 9. -πεcών Eupol. 19.
ἐμφαίνω -εται Men. 7.
ἔμφυτοc -ον (1. n.) Men. 15, 1.
ἐν Archip. 6, 2 (bis). — Cratin. 20. — Epich.(?) 2, 2 (bis); 2, 11; 2, 25. — Eupol. 7, 12; *8, 10; 10, 3; 23. — Men. 1; 12. — Phryn. 4. — Plat.(?) 28. — Theop. 1. — ad. 15, 6; 16, 20; 17, 6; 20, 6; 21, 2 (Men.?); 21, 28 (Men.?); 24, 15; 25 a, 1; 38; ad.(?) 58.
ἐν = ἔνεcτι Epich.(?) 2, 6.
ἐνάλλομαι -ήλατο Philem. 1, 5.
ἐνδεής -έcτερον ad. 18, 11.
ἔνδοθεν ad. 21, 31 (Men.?).
ἔνδον Phryn. 2 (τἄνδον). — ad. 17, 29.
ἔνειμι -εcτι Epich.(?) 2, 1. — Timocl. 3. — ad. 17, 4. -ῆν Ar. 21.
ἕνεκα ad. 22, 88.
ἔνθα Philem. †1, 4.
ἐνθάδε ad. 16, 6; 16, 7; 17, 24; 40, 8.
ἐννοέομαι Eupol. 11, 6.
ἐνό = ἔνεcτι Epich.(?) 2, 5.
ἐνριγιcκάνειν ad. 10 (Ar.?).
ἐνcκευάζω -cκεύαcαι Phryn. 2.
ἐνταῦθα Ar. 30. — ad. 21, 3 (Men.?); 24, 18; 25 a, 6.
ἐξ v. ἐκ.
ἔξ Epich.(?) 4, 1.
ἐξάγω -ήγαγον Ar. 2.

ἐξαμαρτάνειν Men. 15, 1.
ἐξελέγχειν Men.(?) 24.
ἐξέρχομαι -εται ad. 21, 2 (Men.?).
ἔξεστι -όν Men. 10, 2.
ἐξικνέομαι -ίκηται ad. 49.
ἐξουσία -αν ad. 25 a, 5.
ἔξω ad. 21, 42 (Men.?).
ἔοικε ad. 22, 4; 22, 17; 22, 76.
ἑορτή -ήν Cratin. 18.
ἔπαινος -ον ad. 25, 40.
ἐπεί Eupol. *7, 3; *10, 5. — Philem. 1, 6.
ἔπειμι ἐπόν ad. 5, 17 (Ar.?).
ἔπειτα Epich.(?) 2, 25. — Theop. 1. — ad. 12 b, 5; 14, 24; *15, 15.
ἐπέχω ἐπίσχετε Timocl. 2, 6. — ad. 21, 10 (Men.?).
ἐπί c. gen. Men. 17. — c. dat. Archip. 2, 1. — Cratin. 19. — ad. 21, 35 (Men.?). — c. acc. Ar. 2. — Nicostrat. 1 (bis). — ad. 21, 42 (Men.?); 22, 67; 25, 14; 25, 47.
ἐπιβουλεύω -οντες ad. 22, 52.
Ἐπιδαύριος Eupol. 11, 16.
ἐπιδημέω -εῖ Ar. 14.
ἐπιεικῶς Pher. 21.
ἐπιθυμία ad. 25, 46.
ἐπιπλοκή -ήν Men. 16, 8.
ἐπιστάω -ωμένα Sophron(?) 2.
ἐπίσταμαι ad. 22, 50. -αται Pher.(?) 22.
ἐπιτάττω -τάξων Eupol. 27.
ἐπιτρέπω -ει ad. 22, 45. -τρέψαιμι ad. 22, 85.
Ἐπίχαρμος Epich.(?) 2, 13.
ἐπιχώριος *Men. 7.
ἕπομαι -*ου (imper.) Eupol. 12, 8.
[ἔ]πορε Eupol. 12, 2.
ἔπος acc. Epich.(?) 2, 8; 2, 17. -ῶν Cratin. 3.
ἐράω -ῶντα ad. 18, 12; 22, 57. -ᾶν ad. 15, 21; 22, 69.
Ἑρμῆς Timocl. 1.
ἔρχομαι ἦλθες Eupol. 27. — ad. 35. — ἦλθε ad. 12, 5 (Ar.?). — ἐλθών ad. 24, 20.
ἐρῶ v. λέγω.
ἐρωτάω ἠρόμην Philem. 1, 4. -ου ad. 22, 10; 22, 54. — ἐροῦ Eupol. 12, 8.
ἐς v. εἰς.
ἑσπέρα ad. 20, 10.
Ἑταίρα -ας Pher. 13.
ἑταιρεία -ας Eupol. 8, 6. -αν ad. 22, 31.
ἑταῖρος ad. 22, 57. -ε ad. 22, 26.
ἕτερος ad. 14, 23 (ἄτερος); 15, 15; 25, 11; 41. — Cfr. θατέρου.
ἔτι Ar. 7, 3. — Eupol. 12, 4; 12, 9. — Thugen. 1. — ad. 16, 7; 17, 33; 20, 10; 21, 9 (Men.?); 21, 30 (Men.?); 22, 79; 23, 3.
ἑτοιμάζω ad. 25, 43 (ἑτοιμα[ ]).
ἕτοιμος ad. 17, 25.
ἔτος [ἑτῶν] ad. 14, 29. -η (acc.) Eupol. 10, 15. — ad. 14, 27.
ἑτός Ar. 20 (οὐκ ἑτός).
εὖ *Eupol. 12, 18. — Men. 16, 1. — ad. 14, 10; 22, 83.
Εὔδημος -ου Plat.(?) 28.
εὐεργέτης -ην ad. 18, 3.
εὐθύς Cratin. 3; 7. — Eupol. 11, 7. — Men. 16, 3. — Pher. 10. — Philem. 1, 4. — ad. 15, 11; 15, 14; 16, 21; 17, 39; 22, 9; 23, 11.
εὐλογέω -ῆσαι ad. 16, 24.
Εὐριπίδης Philem. 3. -ην ad. 12 a.
εὑρίσκω εὗρον ad. 16, 17. — εὕροι ad. 20, 5. -ών ad. 25, 40. — εὕρηκε (imper.) Nausicrat. 1.
εὐρυχωρία -ας ad. 46.
εὐρώς -ῶτι ad. 53.
εὐρώστως Antiphan. 1, 2.
εὐτρεπής -ῆ (m.) ad. 15, 19.
εὐτυχέω -εῖν Pher.(?) 22. -ήσεις Epich.(?) 4, 3.
εὐτύχημα Men. 5, 3.
εὐτυχής ad. 16, 2.
εὐφραίνω -θήσεται ad. 27.
εὐχή ad. 5, 11 (Ar.?).
εὔχομαι εὖξαι Ar. 39, 2.
ἔφηβος Men. 18.
ἐχθές ad. 17, 26.
ἐχθρός Strattid. 9. -όν Epich.(?) 2, 2.
ἔχω -εις ad. 22, 69; 26, 13 (Men.?) -ει

Ar.(?) 58. — Epich.(?) 2, 5. — ad. 21, 43 (Men.?). — dor. inc. -ομεν ad. 21, 32 (Men.?). -η Eupol. 12, 18. -ωμεν ad. 5, 2 (Ar.?). -οιμεν ad. 21, 6 (Men.?). -ε ad. 5, 4 (Ar.?). -ων Eupol. 4; 12, 10; 22. — Strattid. 6. — ad. 8 (Ar.?); 15, 25. -ον Eupol. 2. -οντες ad. 15, 21. -ουσι (part.) Phryn. 1. -ούσας ad. 5, 6 (Ar.?). -ομένας ad. 14, 17. -ειν Men. 2; 5, 3; 16, 5. — Theop.(?) 3. — ad. 52 (bis). εἶχον Epich.(?) 2, 10 (ἦχον). -ες ad. 22, 39. -ε ad. 25, 7. ἕξεις Epich.(?) 4, 5. — σχῇς ad. 52. — σχόντος ad. 14, 23.
ἕωλος ἡ -ον Ar. 5.
ἕως ad. 9.

Ζ.

ζάω ζῆθι Pher. 11. — ζῆν ad. 22, 48; 22, 53.
ζειαί Eupol. 14.
Ζεύς Διός Eupol. 12, 8. — Δία Ar. 7, 2. — Eupol. 12, 11. — Men. 1. — ad. 5, 1 (Ar.?); 5, 14 (Ar.?); 14, 13; 15, 2; 15, 27; 21, 22 (Men.?); 23, 15; 26, 8 (Men.?). — Ζεῦ Pher. 2.
ζηλοτυπία -ίᾳ ad. 16, 20.
ζήτρειον (acc.) Eupol. 19.

Η.

ἤ Epich.(?) 3 (bis); 4, 1. — Eupol. 9, 11; 12, 2. — ad. 15, 17; 20, 2; 22, 5; 22, 42; 25, 3; 25, 37; 25, 40; 51 (bis).
ἦ γάρ Eupol. 12, 10. — ad. 21, 24 (Men.?).
ἥβη -*ης Eupol. 9, 7.
ἡδέως Men. 2.
ἤδη *Apollodor. 1. — Eupol. 10, 5. — ad. 17, 7; 21, 21 (Men.?); 26, 3 (Men.?).
ἡδονή -αῖσι Eupol. 9, 4.
ἡδύς -ύ Cratet. 2, 3. — ad. 24, 14.
ἥκω -ει ad. 8 (Ar.?). -ειν Eupol. 10, 6 — ἥξω Eupol. 22.
ἥλιος -ῳ ad. 5, 15 (Ar.?).
ἡμέρα -αν Men. 10, 3. — ad. 21, 18 (Men.?).
ἡμέτερος ad. 22, 23. -ον (m.) ad. 21, 43 (Men.?).
ἦν ad. 5, 2 (Ar.?); 25 a, 5.
ἡνίκα c. indic. ad. 17, 2; 38. — c. ἄν ad. 15, 7.
ἥρα Sophron. 1.
Ἡρακλῆς -εις ad. 16, 3; 22, 15; 25, 1.
ἠρόμην v. ἐρωτάω.
ἡττάομαι [ἡτ]τηθείς Eupol. 11, 18.
ἧττον ad. 22, 1.
Ἥφαιστος -ον ad. 17, 35.

Θ.

θάλπω -ει ad. 5, 16 (Ar.?).
θαρρεῖν ad. 22, 46.
θατέρου ad. 14, 22. -ῳ ad. 14, 19.
θαυμάζω τεθαύμακα ad. 22, 46; 22, 45.
θαυμαστός -όν (n.) Arcesil. 1.
θέατρον ad. 3.
θεῖος (patris vel matris frater) -ον Men. 5, 2.
Θεογένης Eupol. 7, 9. -ει Eupol. 7, 5.
θεός Timocl. 3. — ad. 14, 1. -οῦ Eupol. 8, 9. — ad. 14, 13; 14, 14. — -όν Cratin.(?) 29. — Men. 16, 6. — Pher. 9. -οί ad. 16, 7. -ῶν Timocl. 2, 6. — ad. 16, 10; 20, 7; 22, 81; 23, 7; 25, 28. -οῖς Strattid. 9. — ad. 22, 13; 40, 2. -ούς ad. 21, 34 (Men.?); 39, 9. -οί (voc.) ad. 16, 8.
θεράπων ad. 18, 17. -ουσι ad. 5, 18 (Ar.?).
θερμαίνω -ε Eúpol. 9, 1.
θεῖν ad. 15, 22.
θεωρεῖν ad. 22, 51.
θήρ [θῆρε]ς Epich.(?) 3, 4.
θήρα -αν Ar. 2.
θηρίον ad. 17, 37. -ων Epich.(?) 3, 1.
θνήσκω θανόντων Eupol. 11, 20; 12, 3. — τεθνηκέναι Eupol. 12, 8.
θνητός -όν (m.) Men. 16, 5. -ῶν ad. 36.
θόρυβος ad. 45.
θρασύς -ύ Cratin. 24.
θρίξ -ός Eupol. 7, 18. -ας ad. 3.

ϑρυαλλίς -δα Archip. 3.
ϑυγάτηρ -ερ ad. 22, 16; 22, 18; 22, 19 (bis).
ϑυγάτριον ad. 14, 19.
ϑῦλαξ Arcesil. 1.
ϑύος -η Eupol. 9, 1.
ϑύρα ad. 21, 1 (Men.?). -ας Ar. 13. -ας (4. pl.) ad. 21, 42 (Men.?).
ϑυσία ad. 15, 17.
ϑύω ϑῦσαι (= ϑυμιᾶσαι) ad. 7.
ϑωράκιον ad. 15, 29.

I.

ἰδρύω -σωμαι (-σομαι pap.) Ar. 26.
ἱερεύς -έα Eupol. 12, 8.
ἱερός -ά (f.) ad. 16, 5.
ἱερόσυλος [ἱε]ρόσυλον Eupol. 12, 16.
ἵημι ἵεσο ad. 35.
ἱκετεύω Plat. 3. — ad. 22, 27.
ἵλεως Phryn. 1.
ἱμάς -τας Eupol. 22.
ἵνα c. coni. Eupol. 9, 1. — Timocl. 1, 4. — ad. 22, 90; 24, 13.
ἵναπερ Plat. 15.
ἵππος -ον Nicostrat. 1.
Ἰσθμοῖ Ar. 14.
ἵστημι ἑστάναι Timocl. 2, 2. — ἑστηκώς Eupol. 10, 8.
ἰσχάς -άδες Ar. 16.
ἰσχυρός Eubul. 1.
ἴσως Calliae 2. — ad. 25, 7; 25, 13.
ἰχθύς Eupol. 23.

K.

κά Epich.(?) 2, 1; 2, 7; †2, 11 (fort. καί). — Sophron.(?) *2 (quater).
καδδαιμονέστερος Epich. 1.
κάθαρμα (voc.) Ar.(?) 58. -τεσσιν Sophron.(?) 2.
καθεύδω -ουσα dor. inc. -εῦδε Eupol. 4.
κάθηται -νται Ar. 34. -ήμενοι Ar. 7, 3. -*ους Eupol. 10, 6.
καί: 1) copulat. Ar. 10 (bis); 32; 39, 3. — Calliae 2. — Cratet. 2, 1. — Cratin. 1, 7; 24. — Epich.(?) 2 (ter); 4, 3. — Eubul. 1. — Eupol. 8 (bis); 9 (bis); 10, 17; 11, 8; 12 (quater). — Men. 1 (bis); 6, 7; 10 (bis); 15, 2; 16, 9. — Pher. 10; 17 (bis). — Phryn. 2. — Plat. 5. — Strattid. 6; 9. — ad. 3 (bis); 5 (Ar.?) (ter); 10 (Ar.?); 22 a; 14 (septies); 15 (quater); 16, 8; 18, 14; 19, 1; 20, 6; 21, 34 (Men.?); 22 (quinquies); 23, 5; 24 (ter); 25 (quater); 26, 7 (Men.?). — in crasi: Ar. 35 (κἀγαθή); Ar.(?) 59 (κἀκποδών). — Epich.(?) 2, 8 et 23 (κοὐ). — Eupol. 8, 1 (κἄξιοι); 8, 2 (κοὐδέ); 11, 12 (κᾆτ'); 23 (κἀν). — Men. 9 (κοὐδενός). — Pher. 6 (κοὐκ). — ad. (Ar.?) 5, 8 (κἄλλως); 12 b, 5 (κἄπειτα); 15, 6 (κοὐχί) 16, 6 (κἀνθάδε). — 2) intensiv. Ar. 7, 1. — Canthar. 2. — Epich.(?) 2, 5; 2, 6; 2, 21. — Eupol. 9, 3. — ad. (Ar.?) 5, 11; 5, 14; ad. 22, 55; 22, 77; 27. — intens. in crasi: Cratet. 2, 4 (κἀκεῖνο). — *Nicochar. 4 (κἄν). — Sotad. 1 (κἄν). — Theop. 1 (κἀν). — ad. 17, 7 (καὐτός). — καὶ δὴ δέ Eupol. 7, 1. — καὶ μήν ad. 5, 13 (Ar.?); 22, 75. — Cfr. τέ-καί.
καίπερ ad. 4 II 4 (Ar.?); 22, 70.
καιρός ad. 17, 8. -ῷ Epich.(?) 2, 25.
καίω -όμενον Ar. 10.
κακία -αν Men. 16, 6.
κακός -οῦ ad. 15, 31. -όν (m.) Men. 16, 4; 16, 11. -οί Men. 16, 7. — τὸ κακόν ad. 8 (Ar.?). — acc. Epich.(?) 2, 5.
κακόω -μέναις ad. 12, 3 (Ar.?).
κακῶς Ar. 7, 4. — ad. 18, 9; 21, 38 (Men.?).
καλέω -εῖν ad. 17, 12. [κα]λέσας Eupol. 12, 5. — κέκληκε ad. 16, 9.
Καλλίας -αν Eupol. 7, 11.
καλλιστέφανος (f.) ad. 48.
κάλλος Sannyr. 1.
καλός -ῷ Timocl. 1, 3. -όν (1. n.) Cratet. 2, 5. -ά (4. n.) ad. 16, 11; 22, 43. -ῶν (m.) Cratin. 20. — κάλλιστον (4. n.) Men. 1. — καλόν τε κἀγαθόν Epich.(?) 2, 3.
καλπάζω Plat. 25.

καλῶς Ar.(?) 57. — Pher. 2. — ad. 25, 7; 25, 10; 52.
κάμινος -ῳ Timocl. 2, 2.
[κ]α[ραδ]οκῶ Eupol. 9, 18.
καρδία -αν Eupol. 7, 6.
καρπός -ούς Eupol. *8, 12.
κατά c. gen. Philonid. 1. — c. acc. Epich.(?) 2, 14. — Epilyc. 1. — Pher. 21. — ad. 12, 7 (Ar.?); 14, 10; 15, 6; 23, 6.
καταβαίνω -βέβηκεν Timocl. 1, 2.
κατάγελως *ad. 5, 8 (Ar.?).
καταλύεω -έλυσας Eupol. 11, 17.
κατανοέω -*ῆσαι ad. 14, 13.
καταντλέω -ηντλῆσθαι ad. 28.
καταστεδάννυμι -εστέδασε Ar. 41.
καταφαίνω -*εφάνη ad. 19, 5.
κατεῖπον κάτειπε Hermip. 1.
κατεσθίω -έφαγεν Arcesil. 1.
κατηγορέω -εῖ ad. 12 b, 5. -ηκε ad. 22, 65.
κατοικέω *κατῳκήκασιν (-οικήσασιν pap.) ad. 16, 6.
κεῖμαι -μεθα Eupol. 9, 4. -νται Men. 4. — ἔκειτο Eupol. 7, 9.
κελεύω -ε Eupol. 9, 2. -ειν Eupol. 11, 9. -*σω Eupol. 9, 3. — ἐκέλευσε Eupol. 11, 11. -σαντος ad. 22, 14.
κενός -ότερος Strattid.(?) 10.
κέντρον -α Epich.(?) 2, 5.
κεραμεύς -*έως Eupol. 21.
κέρας Ar. 39, 2. -τα (acc.) Strattid. 6.
κέρδος -εσιν Cratin. 19.
κηποκόμας ad. 34.
κῆπος -ον Archip. 2, 3.
κήρινος -ην Archip. 3.
κίναδος Calliae 1.
[κίνδυνο]ς ad. 14, 22.
κινέω -ήσεις Cratin 20. -ησον ad. 3.
κινητήριον Eupol. 8, 5.
κίς Ar. 21.
κίσσα Epich.(?) 6.
κλάω -εις ad. 21, 41 (Men.?). -οντα Eupol. 12, 11. -ουσαν Eubul. 1.
κλέπτης -ην Philem. 1, 2. — Timocl. 1. 4. -αι Cratin. 18.
κλέπτω *κλέψας (al. βλέψας) Eupol. 7, 8.
κλιμακίζω -σεν Ar. 4.
κλύω -ων Cratin.(?) 29.
κνάω -ώμενος Timocl. 2, 5.
κνέφας Pher. 6.
κοινός ad. 22, 43. -όν (1. n.) Men. 15, 2.
κοινόω -σαίμεθα ad. 5, 18 (Ar.?).
κόκκινος ad. 19, 3.
Κολωνός -όν ad. 35.
κομίζω ἐκόμισας ad. 21, 3 (Men.?) — κομίσω (coni. aor.) ad. 43. — κεκόμικας ad. 17, 32.
κόμπασμα -ατα Canthar. 1.
κόρας -ας Eupol. 26.
κόρη -ης ad. 16, 15. -ην ad. 19, 8. -αισι Archip. 2, 2.
κοσμέω -ουμέναν Epich.(?) 4, 5.
κρανίον (acc.) Timocl. 2, 5.
κρατέω -ῶν Eupol. 13.
κρείττων -ον Plat.(?) 28. — κράτιστε ad. 16, 10.
κρίμνον [κρ]ίμνων Eupol. 11, 5.
κριός -οῦ Strattid. 6.
κρονικός -ον ad. 24, 12.
κρύπτω -οντα ad. 22, 59. — κεκρύφθαι Men.(?) 24.
κτάομαι κεκτημένος Men. 1.
κτύπος -ον Ar. 11.
κυβευτής -ά Eupol. 11, 8.
κύβηξ ad.(?) 57.
κυκεών -ῶ Eupol. 11, 4; 12, 6.
κύκλιος -ον (f.) Eupol. 5.
κύκλῳ ad. 25, 22.
κῦμα -άτων Nicochar. 6.
κυνέω ἔκυσα Ar. 30.
Κύννειος Apollophan. 1.
κυσός ad. 6.
*κυσόχωλος ad. 6.
κύων Eubul. 2. — dor. inc. (fem.) -σί Epich.(?) 3, 3.
κωλύω -ει ad. 21, 8 (Men.?).
κωμάζω -σω Ar. 25.
κῶμος -ων Men. 14.

Λ.

λαβή -ήν Nicochar. 3.
λαγώς (= πονηρός) Cratin. 16.
λάθρα † Philem. 1, 7. — ad. 5, 19 (Ar.?)

λαλέω -εῖς ad. 39, 6. -*ῇ ad. 18, 15. -οῦντα (m.) ad. 17, 37. -οῦσαι ad. 12, 1 (Ar.?) — ἐλάλει ad. 19, 8.
λάλη -ας ad. 12 a.
λαλός -όν (f.) Epich.(?) 4, 4.
λαμβάνω -ε ad. 21, 27 (Men.?) -ειν ad. 22, 62. — λήψομαι ad. 21, 15 (Men.?). — ἔλαβον Eupol. 11, 12. — λάβῃς Epich.(?) 4, 2. -ῃ ad. 14, 2. -ών Epilyc. 1. — ad. 12 a. -εῖν ad. 17, 22. — εἴληφας ad. 22, 67. — εἰλήμμεθα Nicochar. 3.
λαμπαδηφόρος -ον ad. 17, 9.
Λαμπρίας Men. 6.
λανθάνω λα[νθάνουσι] ad. 22, 51. -ουσαν Men.(?) 24. — λήσεις Ar. 40. — λαθών ad. 14, 25.
λάξ Philem. 1, 6.
λεβηρίς -ίδος Strattid.(?) 10.
λέγω Eupol. 11, 19. -εις Eupol. 11, 3. — Men. 7. — Philonid. 1. — Timocl. 2, 3. — ad. 15, 20; 22, 38; 23, 6; 25 a, 3. -ετε ad. 21, 6 (Men.?). -ουσι Ar. 7, 3. — ad. 5, 5 (Ar.?). -ῃ Timocl. 1, 4. — ad. 12 b, 3. -ε Eupol. 11, 3. -ων Cratin. 4; 20. — Epich.(?) 2, 2; 2, 14. — ad. 21, 33 (Men.?); 25, 18. -οντος ad. 19, 2; 20, 10. -οντα ad. 18, 13. -[οντ]ες — ad. 12 b, 4. -ειν Ar. 33 b. — Epich.(?) 2, 8; 2, 11. — Philem. 3. — ad. 14, 8. — ἔλεγον (3. plur.) Ar. 7, 1. -εται ad. 5, 13 (Ar.?) -μένου Philem. 1, 3. -εσθαι Cratet. 2, 4. — ἐρῶ Epich.(?) 2, 20. — ad. 23, 3. -εῖς ad. 22, 71; 25, 1. -ῶν ad. 24, 10. -εῖν ad. 15, 18; 25, 3. — εἶπε (aut εἰπέ) Eupol. 8, 10. -ῃς ad. 22, 81. -ῃ Epich.(?) 2, 13. — ad. 24, 13. — εἰπέ Eupol. 10, 10. -ών ad. 22, 73; 25, 7. -εῖν Eupol. 11, 11. — ad. 22, 85. — εἶπαι ad. 21, 29 (Men.?) — εἴρηκας ad. 22, 47.
λεκάνη -ην ad. 43.
λεοντῆ ad. 49.
λεπτός λ[επ]τά Ar. 33 a.
λεχώ -*οῦν Sophron.(?) 2.
λέων -ντι Epich.(?) 3, 2.
λῆρος ad. 5, 7 (Ar.?).
λίαν Pher. 9.
λιμήν -ένα ad. 22, 23; 22, 72.
λιμός -όν Theop. 1.
λιπαρέω -εῖς Pher. 9.
λογίζομαι -οῦμαι Philonid. 1.
λόγος Philonid. 1. — Plat. 2. -φ ad.(?) 58. -ον ad. 22, 90. -ων Cratin. 20. -οις ad. 28. -ους ad. 18, 13; 25, 3.
λυπέω -ήσει Epich.(?) 2, 18. -ήσας ad. 39, 3. — λελύπηκε ad. 22, 54.
λύρα -ας (2. s.) Ar. 11.
λυχνοκαυστεῖν Cratin. 9.
λῷστος -ον (4. n.) Cratin. 4.

M.

μά ad. 5, 1 (Ar.?); 15, 2; 15, 27; 17, 35. — Cfr. ναὶ μά.
Μαία -*ας Timocl. 1, 1.
μάκαρ Archip. 2, 1.
μακάριος -ε ad. 22, 63. -ώτατον (4. n.) Men. 1.
μακρολόγος Epich.(?) 2, 11. — ad. 14, 1.
μακρός -ῷ Cratin. 2. -οῖν Eupol. 7, 12.
μάλα μᾶλλον ad. 19, 5; 23, 12. -ιστα Cratet. 2, 2. — ad. 12 b, 3.
μανθάνω ad. 22, 16; 22, 67. -ων ad. 22, 13. — μάθω Sotad. 1. -ών Epich.(?) 2, 16. — Eupol. 11, 7 ([μα]θών). — ad. 4 I 4 (Ar.?). -όντα ad. 22, 84. -εῖν Sotad. 1 (quater). — ad. 22, 64. — μεμάθηκεν ad. 14, 11.
Μαντίνεια -αν Eupol. 8, 8.
μάντις -ιν Cratin.(?) 29.
Μαρσύας -αν Timocl. 2, 1.
μαρτυρεῖν ad. 20, 4.
μαρτύρομαι Eupol. 12, 4.
μάρτυς -ας ad. 4 I 17 (Ar.?).
μαστιγίας -α ad. 15, 23.
μάτην Hermip. 1. — ad. 22, 5.
μάχαιρα -αν ad. 47.
μάχλος ad. 33.
μάχομαι -μένους ad. 22, 42.
μέγας -α (4. n.) Ar. 7, 2. — Pher. 10. — ad. 19, 6. — μεγάλα Telecl. 1. — μεῖζον ad. 22, 49.

μέγεθος (acc.) Eupol. 23.
μεθύση Pher. 17.
μείξοφρυς (f.) Pher. 21.
μειράκιον Men. 18. — ad. 24, 9.
Μελανίππη -ην ad. 12, 7 (Ar.?).
μελανοπτέρυξ -ύγων ad. 1.
μέλας -αινα Pher. 21.
μέλλω -εις Strattid. 1. *-οντος* ad. 22, 61. — *ἔμελλεν* ad. 22, 62.
μέλος (acc.) Eupol. 6.
μέν Ar. 33 b; 39, 1. — Cratin. 4. — Eupol. 7, 11. — Timocl. 3. — ad. 5, 20 (Ar.?); 15, 4; 18, 19; 21, 8 (Men.?); 21, 43 (M.?); 22, 28; 23, 4; 24, 11; 24, 15; 25 a, 6; 26, 3 (Men.?); 38. — *μὲν γάρ* Epich.(?) 4, 2. — *μέν γε* ad. 22, 43. — *μὲν — δέ* Ar. 6; 15. — Epich.(?) 2, 10. — Men. 15. — ad. 5, 15 (Ar.?); 14, 19; 22, 83. — *μὲν δή* Eupol. 10, 7. — *μὲν οὖν* ad. 22, 6.
μένω -ει (c. acc.) Ar. 11. — *μεμένηκεν* ad. 22, 21.
μέρος (acc.) ad. 25, 12.
μέσος -ῳ ad. 17, 6. *-ην* Ar. 4.
μεστός ad. 16, 16. -**όν* Ar. 9.
μετά c. gen. ad. 22, 91. — c. acc. Sotad. 1. — ad. 22, 24; 25, 3.
μετατίθημι -θέσθαι ad. 22, 84.
μεταχαίνω -**κέχηνεν* (*-έσχηκεν* cod.) ad. 41.
μετέχω -ουσα ad. 17, 5.
μετέωρος -ον (f.) ad. 9.
μετρίως ad. 22, 55 (*με*[*τρίως*]); 22, 78.
μή ad. 24, 7. — c. indic. ad. 22, 22. — c. coni. Eupol. 9, 13. — Plat. 3; 5. — ad. 4 I 1 (Ar.?); 12 a; 18, 15; 22, 90; 25, 49; 49. — c. part. Eupol. 4. — c. inf. Ar.(?) 58. — ad. 25, 33. — *εἰ μή* Eupol. 8, 3. — Timocl. 2, 5. — Cfr. *οὐ μή*.
μηδέ Cratet. 1. — Hermip. 1. — Timocl. 2, 7.
Μήδεια -ας Ar. 32.
μηδείς -έν (acc.) ad. 5, 3 (Ar.?); 22, 81 (*μηθέν*).
μηδέποτε ad. 52.
μηκέτι Timocl. 1, 4.
μῆκος ad. 14, 27; 25, 44.
μέν γε δή ad. 22, 30.
μήτε-μήτε Eupol. 8, 12. — ad. 22, 50.
μήτηρ -ερ ad. 17, 11; 19, 1.
μητρυά -ῶν ad. 12, 4 (Ar.?).
μικρός -όν (4. n.) ad. 17, 33. *-άν* ad. 24, 11. *-ούς* ad. 16, 25.
μιλτηλιφής -ῆ (dual.) Plat. 6.
μιμέομαι -ουμένα Epich.(?) 6. *-εῖσθαι* Cratet. 3.
μιμνήσκω μ[*εμ*]*νημένος* ad. 12 a.
Μίνφα -αν Alcaei 1. — Eupol. 1.
Μίνως Plat. 15.
μοιχώδης ad. 19, 5.
μολγός -όν Ar. 56.
μόλις Eupol. 10, 11. — Philem. 1, 7. — ad. 26, 6 (Men.?).
Μολοσσικός -οῖσιν Epich.(?) 3, 3.
μόλυβδος Ar. 29.
μόνος Philem. 3. *-η* ad. 16, 5. *-ον* (n.) Ar. 39, 3. — Epich.(?) 2, 8. — ad. 15, 22. *-ους* Epich.(?) 4, 1.
μονῳδέω -εῖν Ar. 32. *-ήσωμεν* Cratin. 10. *-ήσειεν* Cratin. 10.
Μοσχίων ad. 17, 27.
μουσουργός -όν ad. 15, 18.
μοχθηρός -έ Eupol. 17.
μῦθος Apollodor. 1. — Ar. 5.
μύριοι -ων Men. 10, 2.
μυροπώλιον -ῳ Philem. 1, 1.
Μυρτῷον Cratin. 8.
Μυρωνίδης *Eupol. 10, 9. *-ην* *Eupol. 9, 15.
μῦς -ῦν Arcesil. 1.
μυσταγωγός Men. 16, 3.
μύσταξ -κα Strattid. 1.

N.

ναὶ μά Eupol. 12, 11.
ναῦς -ν ad. 9.
νεκρός -**ός* (= *οὑς*) Sophron.(?) 2.
νέος -ωτ[*έρων*] Eupol. 12, 17.
νεοττία ad. 5, 10 (Ar.?).
νεύω -σαντα Eupol. 8, 5.
νεώνητος -ου ad. 25, 36.
νεώς -ῷ (3. sing.) Theop. 2. *-ῷς* Plat. 7.

νέωτα Theop. 1.
νή Ar. 7, 2. — Men. 1. — ad. 5, 14 (Ar.?); 14, 13; 21, 34 (Men.?); 22, 40; 22, 77; 23, 15; 24, 17; 26, 8 (Men.?).
Νηρῆς Men. 17. *-ῆδες* Nicochar. 1.
νικάω -ῷ Cratin. 4. *-ᾶν* Cratin. 19.
νίκη -αις ad. 16, 22.
Νικήρατος -ον Eupol. 7, 14. *-ε* ad. 22, 75; 22, 89.
νοέω -ήσει ad. 20, 7.
νόθος Eubul. 2.
νόμαρχ[ος?] ad. 16, 19.
νομίζω ad. 17, 12. *-εις* ad. 21, 24 (Men.?). *-ε* ad. 16, 1; 52. — *νενόμικα* ad. 22, 40. *-ας* ad. 25 a, 4. *-ιστέον* Men. 16, 4.
Νουμήνιος -ῳ ad. 21, 4 (Men.?) *-ε* ad. 39, 7.
νοῦς νοῦ Eupol. 9, 7. — *νοῦν* ad. 5, 2 (Ar.?).
νυμφίος -ῳ ad. 26, 2 (Men.?).
νῦν Ar. 26; 30. — Cratet. 5. — Eupol. 9, 5; 11, 2. — Men. 2; 10, 1. — Plat. 27. — Strattid. 2. — ad. 12, 6 (Ar.?); 16, 4; 16, 7; 18, 6; 18, 11; 21, 35 (Men.?); 21, 40 (Men.?); 22, 17; 24, 18; 25, 5; 25, 30; 40, 6.
νυνί ad. 22, 27.
νύξ -ός Nicochar. 4. *-α* Eupol. 7, 10. — Men. 10, 3.

Ξ.

ξένη -ης ad. 25, 25. *-ην* ad. 17, 3.
ξένος Cratin. 17. — Eupol. 12, 6. *-ου* Eupol. 11, 7. *-ον* Epich.(?) 2, 3. — Eupol. 11, 9. *-<ω>ν* Eupol. 7, 3.
ξεστός -ῶν ad. 12, 8 (Ar.?).
ξύλον -ῳ Eupol. *8, 10.
ξυνῳδικός -όν (n.) Calliae 2.
ξυνῳδός Calliae 2.

Ο.

ὁ Apollodor. 1. — Arcesil. 1. — Cratin. 4. — Eupol. 7, 9; 11, 16; 12, 6; 19. — Strattid. 6. — Timocl. 1 (bis). — ad. 11; 17, 27; 18, 17; 21, 37 (Men.?); 22, 43; 24, 20; 25, 27; 27. — *ὁ* in crasi: Ar. 24 (*ἄνθρωπος*). — Pher. 4 (*ἀνήρ*). — ad. 14, 23 (*ἄτερος*). — *τοῦ* Ar. 25. — Eupol. 8, 9; 11, 7; 12, 8; 12, 17. — Men. 15, 3; 16, 3; 16, 8. — ad. 15, 30; 20, 6; 22, 48; 22, 60; ad.(?) 56. — *τῷ* Ar. 17; 40; Ar.(?) 58. — Calliae 2. — Epich.(?) 4, 3. — Philonid. 1. — Sophron.(?) 2. — Theop. 2. — Timocl. 1, 3. — ad. 17, 4; 21, 4 (Men.(?); 22. 20; 22, 32. — *τόν* Arcesil. 1. — Archip. 2, 2. — Ar. 2; 6, 1; 10. — Cratin.(?) 29. — Epich.(?) 3, 5. — Eupol. 11, 9; 12, 6; 12, 8; 12, 16; 12, 18. — Men. 1; 12; 16, 6. — Nicochar. 2 (bis); 4. — Plat. 14 (bis). — Strattid. 2. — Theop. 1. — Timocl. 2, 1. — ad. 9; 12, 1 (Ar.?); 12 b, 1; 15, 2; 15, 27; 17, 35; 17, 38; 18, 15; 19, 2; 20, 2; 21, 43 (Men.?); 22, 2; 22, 3; 22, 22; 22, 24; 22, 90; 23, 15; 24, 17; 25, 33; 25, 41; 25, 47; 26, 8 (Men.?); 35. — *τώ* Plat. 4; 6. — *οἱ* Antiphan. 1. — Ar. 7, 3. — Cratin. 18. — Men. 16, 7. — ad. 16, 6; 25, 15. — *τῶν* Ar. 46. — Eupol. 8, 4 (bis); 10, 7; 12, 14; 12, 17 (bis). — Men. 1; 22. — Plat.(?) 28. — ad. 16, 10; 22, 49; 23, 7; 40, 8. — *τοῖς* Epich.(?) 3, 4 (*τοῖσιν*); 4, 3. — Men. 16, 1 (*τοῖσιν*); 16, 7. — Phryn. 1. — ad. 5, 18 (Ar.(?); 18, 18; 19, 8; 22, 13; 22, 41; 22, 42. *τούς* Cratin. 3. — Eupol. 7, 12; 8, 6; 8, 10; 9, 4; 12, 3. — Men. 5, 3. — ad. 11; 18, 13; 21, 3 (Men.?); 21, 36 (Men.?); 22, 42; 25 a (bis); 39, 9. — *ἡ* Ar. 39, 1. — Epich.(?) 3, 5 et 6 (*ἀ*). — ad. 16, 5; 21, 1 (Men.?); 22, 28; 24, 10; ad.(?) 59. — dor. inc. (*ἀ*). — *τῆς* Ar. 13; 24. — †Calliae 2. — Eupol. 8, 6; 11, 14; 13. — Nicochar. 4. — ad. 12 b, 5; 13 (Men.?); 14, 27; 16, 4; 16, 15; 16, 16; 21, 20 (Men.?); 22, 57; 40, 5. — *τῇ* Eupol. 12, 19. — ad. 12 b, 2; 21,

37 (Men.?); 23, 5. — τήν Ar. 4; 7, 4; 10; 26 (bis); 41. — Epich.(?) 2, 12 (τάν); 6 (τάν). — Epilyc. 1. — Eupol. 4; 7, 6; 7, 10; 9, 14; 11, 5. — Men. 10 (bis); 15, 2; 16, 9; Men.(?) 24. — Pher. 2. — Phryn. 1. — Plat. 4. — ad. 3; 4 II 1 (Ar.?); 5, 15 (Ar.?); 9; 12, 7 (Ar.?); 14, 24; 15, 32; 16, 23; 17, 3; 18, 10; 19, 8; 21, 2 (Men.?); 21, 17 (Men.?); 21, 29 et 30 (Men.?); 21, 34 (M.?); 22, 40; 22, 68; 25, 14; 25 a, 3; 29; 43; ad.(?) 56. — dor. inc. (τάν). — αἱ ad. 9. — τῶν Eupol. 7, 7. — ταῖς Eupol. 8, 7. — ad. 25 a, 1. — τάς Ar. 7, 1. — ad. 14, 6; 14, 17; 21, 42 (Men.?); 53. — τό Cratet. 2, 4. — Epich.(?) 4, 1. — Eupol. 8, 15; 12, 12. — Men. 15, 1; 20; Men.(?) 24. — ad. 14, 5; 15, 16; 16, 3; 17, 6; 18, 8; 21, 13 (Men.?); 22, 53; 24, 14; 25, 44. — τό in crasi: ad. 14, 29 (τἀναγκαῖον). — τοῦ Ar. 23. — Eupol. 12, 10. — Philem. 1, 3. — ad. 16, 8; 22, 48; 40, 9. — τῷ Epich.(?) 4, 1. — Eupol. *9, 10. — Philem. 1, 1; 1, 5. — ad. 21, 35 (Men.?). — τό (acc.) Ar.(?) 58. — Cratin. 4. — Epich.(?) 2, 9. — Eupol. 8, 5; 9, 1; 11, 12; 12, 18; 23. — Men. 1; 5, 2; 7. — Pher. 10. — Sotad. 1. — Timocl. 2, 5. — ad. 3; 5, 17 et 19 (Ar.?); 14, 27; 21, 27 (Men.?); 22, 17; 22, 67; 22, 69; 22, 71; 24, 10; 24, 11. — τά Eupol. 20. — ad. 23, 4; 24, 14; 26, 1 (Men.?); 36; 50. — τῶν Cratin. 3. — Epich.(?) 3, 1. — Eupol. 7, 17. — ad. 14, 21; 22, 3; 22, 58; 24, 8; 24, 18. — τοῖς Men. 1. — ad. 5, 9 (Ar.?); 22, 37. — τά Ar. 33 a. — Phryn. 1. — Timocl. 2, 4. — ad. 19, 1; 21, 26 (Men.?); 22, 65; 22, 86. — τά in crasi: Ar. 32 (τἄξ). — Epich.(?) 4, 3 (τἄλλα). — Phryn. 2 (τἄνδον).

ὁ μέν — ὁ δέ Ar. 15. — ad. 14, 24. — οἱ μέν — οἱ δέ ad. 22, 52. — ὁ δέ Philem. 1, 5. — Theop. 2. — τοῖς μέν — τούτοις δέ ad. 22, 43.

ὅδε Eupol. 10, 14. — τοῦδε Timocl. 2, 4. — ad. 22, 78. — τοῖσδε Epich.(?) 2, 19. — ἥδε ad. 48. — τῇδε Cratin. 4. — τήνδε Ar. 5. — Epich.(?) 2, 13 (τάνδε). — Phryn. 1. — τόδε (acc.) Cratin. 17. — ad. 21, 1 (Men.?). — τῶνδε Epich.(?) 2, 9; 2, 18. — τάδε (acc.) Epich.(?) 2, 24. — ad. 39, 1.

ὀδί τοισίδε ad. 12 a.

ὁδός -οῦ Eupol. 25. -όν ad. 21, 30 (Men.?).

ὁδούς -όντας Cratin. 3.

οἶδα ad. 14, 10; 15, 18; 16, 4; 21, 9 (Men.?); 21, 35 (Men.?); 22, 64. — οἶσθας ad. 22, 64. — οἶδε ad. 18, 11. — ἴσθι ad. 17, 34; 22, 83; 25, 13. — ἤδεμεν Men. 14.

οἴκαδε Eupol. 11, 7.

οἰκεῖος -ον (m.) ad. 22, 34. -α (n.) ad. 23, 4.

οἰκέω -ουμένης ad. 16, 4.

οἰκία -ᾳ Plat.(?) 28. -αν ad. 16, 17; 25, 14. -ας (4. plur.) ad. 14, 18.

οἰκότριψ ad. 18, 2.

οἶμοι Ar. 23; *24 (ὤμοι pap.). — Plat. 3.

οἰμώζω -ε Alcaei 1.

οἴομαι ad. 22, 39. — ᾠόμην ad. 22, 18.

οἶος ad. 25, 27; 26, 2 (Men.?). -ον (n.) ad. 10 (Ar.?); 22, 18. -ους ad. 23, 13. -α (n.) Ar. 29; 33 b.

οἴχομαι -εται Eupol. 9, 10. -ηται ad. 25, 50. -όμην ad. 22, 72.

ὄλεθρος Men. 2.

ὀλίγος -*ους (ὀλιγοστός cod.) Men. 5, 3.

ὀλκάς -δων Eupol. 7, 7.

ὅλος -ον ad. 12 a. -ην Eupol. 7, 10. — ad. 3.

Ὀλύμπιος -α (4. pl. n.) ad. 16, 1.

ὅμοιος -ον (1. n.) Epich.(?) 4, 1. — ad. 5, 13 et 16 (Ar.?). -ον (4. n.) Eupol. 2.

ὁμοῦ ad. 40, 7.

ὅμως Men. 2. — ad. 22, 70; 23, 2; 24, 7; 25, 24.

ὄνειδος ad. 5, 8 (Ar.?).
ὄνομα ad. 16, 22. — acc. Men. 7.
ὄνος ad. 15, 12; 15, 14; 15, 15; 15, 16. *-ους* ad. 15, 27.
ὄντως Men. 9. — ad. 14, 14.
ὀξύς -ύ (acc.) Pher. 10.
ὀπαδός Men. 19.
ὄπισθεν Men. 6.
ὁπόταν Eupol. 12, 13.
ὄππᾳ dor. inc.
ὅπως 1) c. coni. Epich.(?) 2, 13. — ad. 12 a; 21, 30 (Men.?) — 2) interrog. ad. 21, 35 (Men.?); 22, 45.
ὁράω -ῶ Eupol. 10, 5. — ad. 22, 6. *-ᾷ* ad. 14, 11. *-ῶν* Philem. 1, 4. — ad. 22, 55. — *εἶδες* ad. 22, 12. — *ἰδεῖν* ad. 5, 16 (Ar.?); 26, 4 (Men.?). — *ἑόρακα* ad. 16, 11. — *ἑώρακεν* Men. 5, 2.
ὀργάω -ῶ Cratin. 21.
ὀργή -αῖς Phryn. 4.
ὀρθός Eupol. 10, 8.
ὅς Archip. 2, 1. — Eubul. 1. — Eupol. 12, 16; 12, 20. — Philem. 3. — ad. 4 II 4 (Ar.?); 51. — *ὅν* Eupol. 10, 14. — Philonid. 1. — ad. 4 II 3 (Ar.?); 14, 4; 21, 38 (Men.?). — *ὧν* ad. 14, 10. — *οἷς* ad. 23, 9. — Epich.(?) 2, 1 (*τοῖς* = *οἷς*). — *οὕς* Eupol. 9, 16; 10, 6. — *ἧς* Ar. 33 a. — Ar.(?) 58. — ad. 12 b, 6. — *ᾗ* Cratin. 20. — ad. 21, 2 (Men.?) — *ἥν* † Ar. 24 (aut *ἤν*); 26. — ad. 17, 32. — *αἷς*ιν Epich.(?) 2, 6. — *ὅ* ad. 22, 54. — *ὃ* (acc.) ad. 5, 5 (Ar.?); 17, 12. — *ὧν* Philonid. 1. — ad. 22, 68. — *ἅ* (acc.) Men. 10, 1. — Sotad. 1 (bis). — ad. 16, 17; 23, 6 (*καθά*).
ὅσος -οι ad. 22, 41. *-η* Eupol. 11, 14. *-ῳ* Eupol. 9, 4. *-ον* (n.) Eupol. 20. — ad. 12 a; 22, 48. — [*ὅσ'*] ad. 12 b, 3.
ὅστις Eupol. 8, 11. — *ὅτῳ* Eupol. 11, 2. — *ὅ τι* Eupol. 11, 3; 11, 13. — ad. 22, 88.
ὅταν Ar. 7, 4. Menecrat. 1.
ὅτε Calliae 3. — ad. 12 b, 3.
ὅτι Eupol. 11, 11. — Men. 7. — ad. 5, 10 (Ar.?); 14, 10; 16, 16; 18, 7; 22, 8; 22, 73; 25, 13; 26, 6 (Men.?).
ὀτοτύζω -ουσαν Ar. 10.
οὐ Ar. 11; 17; 52. — Cratet. 2, 5. — Epich.(?) 2, 11; 4, 5. — Eupol. 2; 8, 8; 11, 19; 11, 20; 12, 5; 13. — Men. 15, 3; 16, 4. — Sotad. 1. — ad. 12 b, 4; 19, 4; 20, 8; 21, 15 (Men.?); 21, 27 (Men.?); 22, 78; 22, 79; 22, 88; 25, 19; 25, 30. — *οὐκ* Archip. 6, 1. — Ar. 14; 20; Ar.(?) 59. — Cratin. 10. — Eubul. 1. — Eupol. 6; 7, 4; 12, 3; 12, 5; 26. — Men. 5 (bis); 11; 12. — Nicostrat. 1. — Pher. 6. — Sotad. 1. — ad. 5, 17 (Ar.?); 12, 5 (Ar.?); 15, 27; 18, 19; 21, 14 (Men.?); 21, 35 (Men.?); 22, 18; 22, 20; 22, 59; 22, 62; 22, 64; 22, 72; 22, 80; 22, 85; 22, 88 23, 11; 25, 16; 25 a, 4; 26, 14 (Men.?); 31; 40, 4; 51. — *οὐ μή* ad. 22, 9. — *οὔ τοι* ad. 21, 9 (Men.?).
οὐδαμόθεν Eubul. 2.
οὐδαμοῦ ad. 22, 20.
οὐδέ Eupol. *7, 18; 8, 3; 8, 9. — Men. 5, 2 (bis); 16, 5. — Pher. 13 (bis). — ad. 12 b, 2; 18, 5; 25, 28; 40, 4.
οὐδείς Eubul. 2. — ad. 51. *-νός* Men. 9. *-έν* (acc.) Epich.(?) 2, 17. — Philonid. 1. — ad. 25, 18.
οὐθέν (acc.) ad. 14, 11; 15, 23; 21, 28 (Men.?); 21, 38 (Men.?); 22, 58; 22, 85.
οὐκ v. *οὐ*.
οὐκέτι ad.(?) 58.
οὐκοῦν ad. 42.
οὖν Ar. 7, 1. — Eupol. 7, 11; 8, 11. — ad. 5, 4 (Ar.?); 12, 6 (Ar.?). — Cfr. *μὲν οὖν*.
οὐρανός -όν ad. 9.
οὐσία -αν ad. 25 a, 4.
οὔτε-οὔτε Archip. 6 (bis). — ad. 5, 20 (Ar.?).
οὔτι Epich.(?) 2, 8; 2, 23.
οὗτος Eupol. 8, 8. — Men. 11. — ad 13 (Men.?); 22, 23; 22, 75; 25, 14; 26, 11 (Men.?). — *τούτου* ad. 5, 3 (Ar.?); 19, 2; 25, 15. — *τοῦτον* ad.

12 b, 1; 18, 15; 19, 7. — τούτων Epich.(?) 2, 8. — Eupol. 8. 6. — ad. 18, 17; 22, 86. — τούτοις Epich.(?) 2, 5 (-σι); 2, 22. — τούτους ad. 18, 13. — αὕτη ad. 16, 5. — ταύτης ad. 17, 31. — ταύτην Ar. 30. — Men. 2. — ad. 15, 5; 21, 2 (Men.?); 21, 11 (Men.?); 22, 60. — αὗται ad. 12, 1 (Ar.?). — ταύτας ad. 21, 7 (Men.?). — τοῦτο Arcesil. 1. — Eupol. 12, 12. — Men. 20. — ad. 5, 5 (Ar.?); 5, 11 (Ar.?); 5, 14 (Ar.?); 16, 22; 25, 31. — τούτῳ (n.) ad. 5, 9 (Ar.?); 19, 2; 25, 15. — τοῦτο (acc.) Eupol. 11, 6; 27. — ad. 5, 12 (Ar.?); 14, 11; 14, 26; 22, 10; 22, 47; 22, 50; 22, 54. — ταῦτα Eupol. 9, 3; 12, 2. — ad. 22, 19; 25, 37. — ταῦτα (acc.) Cratin. 7. — Epich.(?) 2, 12. — Eupol. 12, 7; 12, 9. — Men. 2; 10, 1. — Timocl. 1, 1. — ad. 21, 13 (Men.?); 25, 3; 25, 4; 25, 17; 25, 42; 26, 12 (Men.?).

οὐτοσί Eupol. 1. — ad. 22, 84. — τουτονί Strattid. 2. — ad. 22, 2; 22, 6. — τουτί ad. 1.

οὕτω ad. 20, 4.

οὕτως Eupol. 12, 10. — Philem. 3.

οὐχί Eupol. 8, 4. — ad. 12 b, 1; 15, 6.

ὀφείλω ὤφειλε Eupol. 15. — ὤφελεν ad. 13 (Men.?).

ὄφελος ad. 22, 53.

ὀφλισκάνω -ήσεις Eupol. 12, 9. — ὀφλεῖν Eupol. 12, 10.

ὀχληρός -άν ad. 14, 9.

ὀψέ ad. 35.

Π.

παιδάριον ad. 25, 47.

παιδίον ad. 18, 8. — acc. ad. 20, 1; 21, 40 (Men.?).

παιδισκάριον ad. 25, 26.

παίζειν ad. 5, 6 (Ar.?).

παῖς Calliae 3. — Menecrat. 1. — ad. 24, 20 (fem.). -ός (fem.) ad. 13 (Men.?) — παῖ ad. (Ar.?) 4 II 5 (bis); 16, 9; 17, 7; 17, 17. -ες ad.(?) 58.

παίω -ει Philem. 1, 6.

πάλαι ad. 15, 24.

παλαμναῖος -φ Sophron.(?) 2.

πάλιν ad. 14, 5; 15, 15; 21, 5 (Men.?); 22, 21; 22, 24; 22, 73; 25, 49.

παλινῳδικός -οί Cratin. 6.

Πάμφιλος -ε Apollodor. 1. — ad. 25 a, 4.

[πανήγ]υρις ad. 20, 7.

πανοῦργος -ε Eupol. 11, 8. -ων Eupol. 12, 7.

παντα[χοῦ] ad. 15, 10.

παντελῶς ad. 19, 4.

παντοῖος -οῖα Epich.(?) 2, 1. -οῖα (acc.) Epich.(?) 2, 14.

πάνυ ad. 29.

παρά c. gen. Plat.(?) 28. — ad. 12 a. — ad.(?) 56. — c. dat. Eupol. 8, 2. — c. acc. Eupol. 6. — ad. 17, 8.

παραδίδωμι -*δοτε Eupol. 12, 13.

παράδοξος -ον (4. n.) ad. 22, 71. -ων ad. 24, 15.

παραλείπω -έλειπον ad. 40, 9.

παραπείθω -σεται ad. 25, 17.

παρασκευή Phryn.(?) 7.

παρατραγῳδεῖν Strattid. 3.

πάρειμι -ιόντα Philem. 1, 4.

πάρειμι -ει ad. 22, 8. [πάρε]στ' Eupol. 10, 8. -ών ad. 22, 85. -όντος Timocl. 2, 4. — ad. 22, 90. -όντων ad. 21, 31 (Men.?). -εσται Ar. 39, 3.

*παρέκ Men. 16, 9.

παρενοχλέω -ήσει Men. 5, 1.

παρέχω -εις (c. inf.) Ar. 17.

παρθένος Canthar. 2. -ον ad. 18, 10.

Πάριδες ad. 40, 7.

παρίστημι -στάς Philem. 1, 5.

πάροινος -ον Epich.(?) 2, 4.

πᾶς -ες Antiphan. 1, 2. — ad. 16, 6. -σι ad. 16, 14. -τας ad. 44; 51. — πᾶσα Ar.(?) 58. -ᾳ Eupol. 12, 19. -σῶν Eupol. 8, 14. — πᾶν (acc.) ad. 22, 57. -τα (1. plur.) Ar. 39, 3. — ad. 15, 11. -τα (4. plur.) Cratin. 7; 20. — Epich.(?) 2, 7; 2, 24. — Men. 16, 9. — ad. 16, 13; 22, 59; 22, 64.

πάσχω -ειν Eupol. 12, 7. — παθεῖν Sotad. 1 (quinquies). — πεπονθώς Men. 2.

πατάσσω -ξε Eupol. 17.
πατήρ ad. 13 (Men.?). -ός ad. 22, 60. -ί Ar. 17. — -α ad. 22, 2.
πατρικός Cratin. 17.
πατρίς Ar.(?) 58. — Plat. 20.
πατρῷος -ῷα Eupol. 8, 13.
Παύσων Eupol. 7, 5.
παύω -ομαι ad. 21, 33 (Men.?). — παῦσαι (imper.) ad. 22, 81.
πειθαρχέω -οῦντα ad. 39, 4.
πείθω -οιτο Epich.(?) 2, 6. -σεις ad. 22, 71.
Πειθώ -οῦς Archip. 6, 1.
πειναλέος ad. 29.
πεινάω -ῆν Ar.(?) 58.
πειράομαι -ωμένους ad. 14, 3.
Πείσανδρος Eupol. 7, 1.
πέλαγος Cratin. 8.
πελεκᾶς Ar. 22.
πέμπτος Eupol. 19.
πέμπω -ομεν ad. 21, 25 (Men.?). -ετε Men. 12. — πέμψας ad. 22, 23.
πένης -τι Ar.(?) 58.
περαίνω -ε ad. 21, 33 (Men.?); 25, 45.
πέρδομαι πεπορδώς Eupol. 7, 10.
περί c. gen. *Eupol. 12, 10. — Philonid. 1. — ad. 14, 21; 22, 86. — c. acc. Eupol. 1.
περιάγω *ad. 15, 11.
περίαπτον (n.) Cratin. 22.
περιβάλλω περίβαλε ad. 22, 27.
περιθέω -*θέων (-θέμενος cod.) Alcaei 1.
περιμένω -ε ad. 22, 59; 22, 60. -μενῶ ad. 20, 9.
περιοράω -εῖδον ad. 31. -ίδης Plat. 3.
περιπατεῖν Philem. 1, 2.
περιπίπτω -έπεσα Men.(?) 25.
πέττειν Eupol. 9, 1.
πικρός -όν (n.) Ar. 19.
πίνω -ων ad. 27. — πιών Eupol. 11, 4; 11, 11; *12, 6. -οῦσα ad.(?) 56.
πίπτω ἔπιπτε Ar. 4. — πεσών ad. 52. -όντα ad. 25, 30.
πιστεύω -ομεν ad. 12 b, 3. -ειν ad. 14, 15.
πίστις -εως ad. 22, 88.
πιτυλεύω πιτύλευσον ad. 3.
πλατυγίζω -ων Ar. 22.
πλέκειν Ar. 30.
πλήν ad. 21, 6 (Men.?).
πλοῖον (acc.) Epilyc. 1.
πλούσιος Eupol. 11, 10.
πλουτεῖν ad. 24, 14.
Πλούτων ad. 1.
πνεῦμα -ατος ad. 16, 8.
πνῖγος Cratin. 23.
ποδώκης *Plat. 15.
πόθεν Hermip. 1.
ποιέω ποιεῖς Men. 10, 1. — π[οι]εῖ Ar. 33 b. — ποιεῖ ad. 21, 38 (Men.?); 51. — ποίει Men. 10, 1. — ποιῶν ad. 22, 15. -εῖν Alexid. 1. — ad. 22, 27; 22, 44. -ῶμαι ad. 22, 90. — ἐποοῦμεν ad. 21, 19 (Men.?). -ήσω Ar. 56. -ήσειν ad. 17, 25. — ἐπόησα ad. 16, 17. — ποίησον ad. 1. — πεποίηκας ad. 22, 16; 22, 18. — πεποιημένοι Men. 16, 8.
ποῖος -ᾳ Eupol. 23.
πολέμιος ad. 21, 21 (Men.?). -ων ad. 21, 12 (Men.?) -οις ad. 22, 42.
πόλις Ar. 39, 1. — ad. 4 I 13 (Ar.?). -εως ad. 40, 5. -ει *Cratin. 4. — Eupol. 12, 19; 23. -ιν Phryn. 1. -εων Eupol. 8, 14.
πολίτης -αις ad. 18, 18.
πολλάκις ad. 22, 46.
πολλαχοῦ ad. 20, 5.
πολύς -οῖς ad. 12, 2 (Ar.?). -ήν Men. 16, 8. -άς Nicochar. 6. -ύ Eupol. 11, 18. — Theop. 1. — ad. 22, 22; 40, 5. -ά (acc.) ad. 19, 1; 22, 7; 22, 76. — πλέον ad. 5, 3 (Ar.?); 21, 1 (Men.?). — πλεῖστον ad. 40, 5. — πλεῖστα (acc.) ad. 27 (bis).
πολυτίμητος -ε Ar.(?) 60.
πονηρία -ᾳ ad. 12 b, 2; 44.
πονηρός όν (4. m.) Epich.(?) 2, 3. -όν (n.) ad. 10 (Ar.?). -ούς ad. 51. -ά ad. 12 b, 4.
πορθμός Plat. 24.
πόρνος -ων Eupol. 8, 4.
πορφύρα -ας ad. 17, 6.
ποσάκις ad. 25, 14.
ποταμός -ῶν ad. 50.

ποτέ Epich.(?) 2, 17. — Eupol. 11, 4; 11, 13; 12, 16. — ad. 14, 17; 16, 3; 20, 4; 21, 22 (Men.?); 22, 33; 22, 45; 22, 71; 25, 37.
ποτεκλεπτόμαν Epich.(?) 5.
ποτί Epich.(?) 2 (septies). — πότ Epich.(?) 2, 2; 2, 9 (ποττό).
ποτιφέρω -οντα Epich.(?) 2, 9.
πότος ad. 15, 7; 15, 17. -ον Epich.(?) 3, 2. -ων Men. 14.
πού Philem. 3. — ad. 15, 8; 20, 7; 26, 4 (Men.?).
πούς -δα ad. 15, 6.
πρᾶγμα Eupol. 8, 15. — ad. 18, 14. -τος Philem. 1, 3. -τι ad. 21, 35 (Men.?). -α (acc.) Epich.(?) 2, 9. — ad. 5, 19 (Ar.?); 22, 17; 22. 44; 22, 67; 50. -των ad. 21, 23 (Men.?); 22, 4; 22, 58; 24, 18. -τα (acc.) Eupol. 20. — ad. 22, 65; 22, 86.
πράττω -ε ad. 21, 13 (Men.?). -ων (intr.) ad. 52. -ξαις ad. 22, 88. — πεπραγμένοις ad. 22, 37. — πεπράξεται Eupol. 9, 3.
πρέσβυς -εις ad. 21, 25 (Men.?). -τερος Ar. 7, 3.
πρίασθαι -αίμην Eupol. 7, 18.
πρίν c. inf. ad. 22, 64; 42.
πρό ad. 40, 9.
πρόβατον -α (acc.) Eupol. 8, 12.
προδίδωμι προδῷς Eupol. 9, 13. — Plat. 5.
προέρχομαι -ελθών ad. 17, 26. -ε[λθεῖν] ad. 17, 33.
προθυμία -αν Eupol. 9, 14.
πρόθυμος Timocl. 1, 2.
προίημι -ίεσαι ad. 21, 41 (Men.?).
Πρόκνη Timocl. 2, 5.
προλαμβάνω προῦλαβες ad. 25, 12.
πρόνοια -αν ad. 22, 39.
προοράω -ώμενος Men. 9.
προπετῶς ad. 23. 8.
πρός c. gen. Eupol. 10, 12. — Timocl. 2, 6. — ad. 20, 7; 22, 81; 23, 7. — c. dat. Philem. 1, 1. — Theop. 2. — ad. 12 a. — c. acc. Eupol. 7, 6; 8, 10. — Philonid. 1. — ad. 15, 25; 17, 38; 19, 2; 21, 29 (Men.?); 22, 47; 22, 56; 22, 58; 22, 68.
προσαγορεύω Eupol. 12, 19.
προσάπτω -αψον ad. 49.
προσβλέπειν ad. 22, 11.
προσγελάω [προ]σγελῶ[σ'] ad. 25 a, 1.
προσδοκάω -ᾷς Eupol. *10, 14. — Men. 12. — ad. 25. 2.
πρόσειμι -ει ad. 22, 9. -ιέναι ad. 12, 14. — προσιό[ντ..] ad. 39, 5.
προσεμφερής -ῆ (dual.) Plat. 4.
προσέρχομαι -εται ad. 15, 14; 15, 15.
προσήκει ad. 23, 13.
πρόσθεν Eup. 9, 12.
πρόσθιος -ους Cratin. 3.
προσίστημι -στάς Eupol. 7, 5.
προσκάθημαι -μενοι ad. 25, 21.
προσπατταλεύω -πεπατταλευμένον Timocl. 2, 2.
[προστάτ]ην ad. 14, 23.
προστάττω -έταττεν ad. 16, 17.
πρόσφατος Men. 7.
προσφιλής Ar.(?) 58.
προσχράομαι -ώμεθα ad. 12 b, 2.
πρότερον Canthar. 2. — †ad. 5, 20 (Ar.?); 25, 32.
προϋπάρχω -ούσῃ ad. 23, 5.
πρόφασις -ιν ad. 24, 11.
πρῴην Eupol. 8, 2.
πρῶτος -ον (n.) Ar. 2. — Strattid. 2. — Theop. 1. — ad. 14, 4; 15, 12; 18, 19; 21, 12 (Men.?); 21, 40 (Men.?); 24, 17; 24, 20. -α Eupol. 7, 11. — πρώτιστος ad. 15, 26.
πρωτοσέληνος Ar. 55.
πτέρυξ ad. 17, 1. -εσ ad. 9.
πτεροκοπέω π[τερο]κοποῦν[τ]ας ad. 25 a, 3.
πυγή Archip.(?) 7.
πυκνίτης ad. 45.
πύκτης ad. 3.
πυκτικός -ούς Eupol. 22.
πυνθάνομαι Cratin. 17. -ῃ ad. 25 a, 2. — πεύσομαι Nicochar. 4. -σεται ad. 24, 19. — ἐπυθόμην ad. 18, 7.
πύξ Philem. 1. 6.
πυός Ar. 16.

πῦρ Archip. 6, 1. — ad. 16, 21; 16, 22.
πυρροπτέρυξ -*ρύγων ad. 1.
πώγων -ωνας ad. 11.
πώποτε Nicostrat. 1. — Pher. 13.
πῶς ad. 21, 9 et 10 (Men.?); 21, 14 (M.?); 22, 62; 23, 14.

P.

ῥάβδος ad.(?) 59.
ῥᾴδιος -ον (n.) ad. 22, 83.
ῥᾳδίως ad. 26, 11 (Men.?).
ῥαίνειν Pher. 5.
ῥήγνυμι -ύς Nicochar. 6.
ῥῆμα -τα Polyzel. 1. -των Men. 11. -α Ar. 33 a.
ῥῆσις -ιν ad. 3; 14, 8.
ρίς -α dor. inc.

C.

σάτυρος Timocl. 1, 4. -οις ad. 38.
σαυτοῦ Strattid. 1. -όν Alcaei 1. — Ar. 40. — Nicochar. 4. — Strattid.(?) 10. — ad. 22, 12; 22 58. -ήν Plat. 5.
σαφῶς Eupol. 10, 17; 11, 21. — ad. 14, 9; 16, 5.
σέβω -ε Cratin.(?) 29.
Σειρήν -ῆνα Epich.(?) 6.
σελήνη ad. 5, 15 (Ar.(?).
σεμνός Ar. 52. -ῶν Eupol. 8, 4.
σιγᾶν Cratet. 1.
σιτίζω -όμενον Men. 10, 3.
σῖτος -ον Epich.(?) 3, 2.
σκαλεύω ἐσκάλευσα ad. 47.
σκανδικοπώλης ad. 2 (Ar.?).
σκαφιόκουρος ad. 34.
Σκελλίας -ου Ar. 25.
σκέλος -ει Philem. 1, 5.
σκέπτομαι σκεψ[όμεθα] ad. 5, 2 (Ar.?).
σκεῦος -η (acc.) Timocl. 2, 4.
σκιά ad. 36.
σκοπεῖν ad. 16, 14.
σκυζᾶν Phryn.(?) 6.
Σόλων Eupol. 9, 6.
σορόπληκτος ad.(?) 57.
σοροπλήξ ad.(?) 57.
σοφία -αν Plat. 4.
Σοφοκλ[έα] ad. 12 a.
σοφός Epich.(?) 2, 13. — Eupol 13. -αί Epich.(?) 2, 6.
σπαθάω -ᾷς ad. 15, 25.
σπάω -σάμενον ad. 17, 39.
σπλάγχνον -οισι Eupol. 9, 2.
σπουδαῖος -ον (4. n.) ad. 17, 30; 17, 36.
σπυρίς -ίδα ad. 21, 2 (Men.?).
στατήρ -ας Eupol. 11, 10.
στεφανόω -οῦσθε ad. 25, 43. — ἐστεφανωμένον Eupol. 21.
στρατηγία -αις Eupol. 8, 7.
στρατηγός -οῦ Ar. 25. -όν ad. 26, 8 (Men.?) -ούς Eupol. 8, 10.
Στρόβιλος -ε ad. 16, 8; 16, 9.
στωμυλήθρης -αι (voc.) ad. 30 (Ar.?).
σύ Ar. 17; 39, 3, — Eupol. 9, 6; 10, 14; 11, 8; 12, 10. — Philonid. 1. — Phryn. 1; 2. — ad. 15, 26; 16, 10; 17, 30; 19, 8; 22, 38; 22, 77; 22, 91; 23, 6. — σοῦ Cratin. 17. — ad. 22, 90. — σοί Ar. 7, 2; 28. — Cratin. 20. — ad. 22, 87; 23, 3; 25 a, 1; 43. — σέ Ar. 56. — Cratet. 1. — Eupol. 8, 13; 12, 4; 12, 6; 17. — *Nicochar. 4. — Plat. 3. — ad. 4 I 16 (Ar.?); 15, 24; 16, 11; 17, 3; 17, 7; 17, 37; 22, 1; 22, 54; 22, 55; 22, 66; 22, 69; 23, 6; 46. — ὑμῖν Eupol. 8, 9. — ad. 21, 3 (Men.?); 25, 45. — ὑμᾶς Eupol. 8, 8. — ad. 14, 12.
συγγίγνομαι -γενώμεθα Eupol. 9, 2.
συγγνώμη -ην ad. 22, 69.
συγκύπτω -*ψας Ar. 24.
συλλαβή -ῆς ad. 16, 21.
συμβαίνω -βῇ ad. 15, 7.
σύμβολον ad. 17, 16.
σύμμαχος Men. 16, 1.
συμπαρίσταμαι -αται Men. 16, 2.
συμπλέκω -*πλεχθῆς Sophron.(?) 2.
σύμπλους ad. 22, 73.
συμφέρω -ον (acc.) Epich.(?) 2, 9.
συμφορά -αῖς Men.(?) 25.
συνδέω -εῖν Eupol. 12, 5. — ξυνέδησα Eupol. 12, 6.
συνδιακτορέω -*εῖ Timocl. 1, 1.
συνέρχομαι -ελθεῖν ad. 25, 16.

συνήθεια ad. 22, 28.
σύνοιδα -ειδώς ad. 22, 86. *-ειδέναι* ad. 22, 45.
σύνολος -ον (4. n.) Men. 5, 3.
συντάττω -τάξομαι ad. 25, 42.
συντείνω -όμενον (m.) ad. 22, 56.
συντίθημι Epich.(?) 2, 12.
συρίζω -ίξητε Timocl. 2, 7.
συσκευάζω -άσῃ ad. 21, 31 (Men.?) -**σάτω* ad. 21, 33 (Men.?).
συχνός -ή Eupol. 9, 9.
σφόδρα Eubul. 1. — Timocl. 2, 4. — ad. 19, 4.
σφοδρός -οῖς ad. 28.
σχεδόν ad. 22, 68.
σχολή -ήν ad. 15, 4.
σῴζω -σουσιν ad. 25, 29. *-σειε* ad. 25, 28.
Σωκράτης -η Eupol. 12, 18.
σῶμα Canthar. 3. — †Pher. 8 (fort. *στόμα*). — acc. Eupol. 12, 18. *-ων* ad. 14, 21.
Σωσθένης ad. 14, 16.
σωτήρ -ῆρα ad. 23, 15.
σωτηρία Ar. 35. *-αν* ad. 14, 24.

T.

τάλας Plat. 3. — voc. ad. 22, 47.
τᾶν Plat. 17. — ad. 21, 11 (Men.?); 22, 66.
ταπεινός -ῶν ad. 24, 15.
τάριχος Ar. 16.
τάττω τεταγμένην Epich.(?) 4, 2.
ταῦρος Theop. 2.
τάφρος -ον Ar. 4.
ταχέως Ar. 28. — Eupol. 11, 7. — *τάχιστα* ad. 15, 3; 26, 4 (Men.?).
ταχύ (adv.) Plat. 17. — ad. 20, 8.
τέ Cratin. 19; 20. — Epich.(?) 2, 7. — Eupol. 7, 12; 7, 14. — Pher. 12. — Philem. 1, 6. — Plat. 1; *15. — Timocl. 2, 3. — ad. 14, 21; 17, 14; 17, 25; 18, 7; 18, 12; 19, 7; 19, 8; 21, 4 (Men.?); 23, 9; 25, 5; 25, 9; 25, 15; 25, 19. — *τέ — καί* Ar. 35; Ar.(?) 58. — Cratin. 2. — Epich.(?) 2, 3. — Eupol. 8, 4; 9, 1; 9, 7. — Men. 14. — Telecl. 1. — ad. 12, 4 (Ar.?); 40, 7. — *τέ-καί-και* Epich.(?) 4, 4. — *τέ-καί-τέ* Epilyc. 1.
τεῖδε Epich.(?) 2, 1; 2, 5; 2, 6.
τεῖχος -οῖν Eupol. 7, 12.
τεκμήριον (acc.) Ar. 7, 2.
τέκνον -α (acc.) ad. 17, 3; 17, 20.
τεκνόω -οῖτο Eupol. 8, 12.
τελώνης -ην ad. 17, 38.
τέτταρες (f.) Ar. 34.
τέχνη -αν Epich.(?) 2, 12.
*τηθίς -*ίδα* Men. 5, 1.
τηθῶς ad.(?) 57.
τήμερον ad. 21, 17 et 20 (Men.?).
Τηρεύς -έα Timocl. 2, 3.
τηρεῖν Timocl. 2, 4.
τίκτω τεκεῖν ad. 16, 13.
τίς (interrog.) Eupol. 17 (bis). — ad. 14, 28; 16, 9; 16, 10; 16, 11; 17, 35; 20, 7; 22, 75. — *τίνος* Men. 20. — ad. 22, 14. — *τίνα* Men. 12. — ad. 22, 25; 22, 64. — *τίνες* ad. 25 a, 2. — *τίνας* ad. 25, 3. — *τί* Eupol. 4; 8, 15; 12, 3. — Men. 7; 11. — Pher. 9. — Sotad. 1. — Thugen. 1. — Timocl. 2, 3. — ad. 4 I 4 (Ar.?); 5, 4 et 5 (Ar.?); 5, 10 (Ar.?); 8 (Ar.?); 14, 29; 16, 3; 16, 21; 17, 11; 17, 30; 18, 14; 21, 1 (Men.?); 21, 6 (Men.?); 21, 39 (M.?); 22, 10; 22, 16; 22, 19; 22, 27; 22, 38; 22, 47; 22, 49; 22, 53; 22, 54; 22, 71; 22, 79; 22, 82.
τίς (indef.) Ar. 7, 4; 15; 19; *21; 29. — Epich.(?) 2, 4; 2, 6; 2, 13 (bis). — Eupol. *8, 4; 11, 13; 11, 21; 19. — Men. 17. — ad. 14, 20 (f.); 15, 13; 15, 17 (bis); 20, 5; 20, 8; 21, 2 (Men.?); 21, 36 (Men.?); 22, 73; 24, 13; 24, 16 (f.); 25, 39. — *τινί* ad. 39, 6. — *τῷ* ad. 12 b, 3; 25 a, 5. — *τινά* Eupol. 5 (f.); 7, 3; 7, 7; 9, 1. — Pher. 12. — Philem. 1, 2. — ad. 14, 23; 22, 69 (f.). — *τινῶν* Philem. 1, 1. — *τί* (nom.) ad. 16, 22; 25, 26. — *τί* (acc.) Cratin. 10. — Epich.(?) 2, 5; 2, 18. — Hermip. 1. — ad. 14, 13; 14, 15; 17, 33; 21, 15 (M.?).

τοιγαροῦν ad. 26, 12 (Men.?).
τοῖος Ar. 33 b. -αιειν Eupol. 10, 3.
τοιοῦτος -ον ad. 20, 5. -οι ad. 22, 87. -ων Eupol. 12, 14. -ους Eupol. 8, 11. — τοιαῦτα ad. 22, 15.
τολμάω -ητέον ad. 18, 16.
τόπος ad. 51. -ου ad. 15, 13. -ον ad. 20, 2.
τοσοῦτος Eupol. 23. -ῳ ad. 21, 28 (Men.?). -ων ad. 14, 19.
τοσουτοσί -*ουί ad. 4 I 10 (Ar.?).
τότε *Ar. 7, 1. — Eubul. 1. — ad. 17, 3; 52.
τρεῖς ad. 22, 87. — τριῶν ad. 26, 6 (Men.?). -σίν Men. 1. — τρεῖς (acc.) Epich.(?) 4, 1.
τρέφω -οντα Epich.(?) 3, 5. -ειν Plat.(?) 28. — ad. 20, 2. — θρέψειν Eupol. 7, 4.
τρέχω -ων Plat. 17. -ειν ad. 16, 1; 39, 2.
τρίαινα -αν Epilyc. 1.
τρίβω -ψαντες Men. 16, 10.
τριβώνιον ad. 10 (Ar.?).
τριγέρων <τρι>γερόντων Phryn. 4.
τρίοδος -*όδων Sophron.(?) 2. — [τριό]δοις ad. 25 a, 1.
τρίς Epich.(?) 4, 1.
τρίτος -ον ad. 18, 12.
τρόπος τ[ρόπου] ad. 24, 12. -ον ad. 12 b, 1; 14, 4; 18, 15; 22, 25; 22, 65; 39, 5; 47. -οις Epich.(?) 4, 3. — Men. 16, 7. -ους ad. 21, 36 (Men.?).
τροφή -ήν Ar.(?) 58.
τρόφιμος ad. 24, 20. -ον ad. 25, 41.
τρύβλιον (acc.) Ar. 9.
τρυγάω -ῶν Ar. 15.
τρυγῳδ[ίας] aut τρυγῳδ[οῖς] Eupol 8, 7.
τρυφή -ήν ad. 15, 28.
τρύχω -ουσι ad. 12, 2 (Ar.?).
τρώγω -εται Eupol. 23.
τυγχάνω τυχόντος Men. 15, 3. -όντα (m.) ad. 25, 33. -όν ad. 24, 17. -εῖν ad. 16, 15.
τυμβογέρων Ar. 55.
τύχη Men. 16, 1. — Timocl. 3. — ad. ad. 17, 15. -ης Epich.(?) 4, 2. -η ad. 21, 37 (Men.?).
Τύχων Apollophan. 1.

Υ.

Ὑάκινθος Eupol. 15.
ὑβρίζω -ε Eupol. 12, 9. -όμεναι ad. 5, 1 (Ar.).
ὕβρις -εως ad. 5, 7 (Ar.?). -ιν Men.(?) 24.
ὕδωρ Sophron. 1. — acc. ad.(?) 56.
ὑμέναιος -ον Pher. 12.
ὑμνέω -εῖτε Pher. 12.
ὕμνος -οι Cratin. 6.
ὑπακούειν Ar. 28.
ὑπαναδύω -*εδύετε ad. 19, 3.
ὑπάρχειν ad. 15, 19.
ὑπεραγωνιάω -ῶν ad. 17, 10.
ὑπερακοντίζω -ηκόντισας ad. 22, 36.
ὑπερβολή ad. 24, 16. -ήν ad. 26, 10 (Men.?).
ὑπερδιεκέω -δεδίεκηκας ad. 44.
ὑπερεπιτηδείως ad. 22, 38.
ὑπήνη -ην Eupol. 11, 5.
ὕπνος -ον Nicochar. 4.
ὑπό c. gen. ad. 12, 4 (Ar.?); 22, 78.
ὑποδεξεία Antiphan.(?) 2.
ὑποκάθημαι -ήμενοι Cratin. 7.
ὑπολαμβάνω ad. 23, 10. -ουσι ad. 22, 44.
ὑπομένω ad. 15, 24.
ὑποψία -αν ad. 22, 68.
ὕπτιος ἐξ ὑπτίας ad. 4 I 2 (Ar.?).
ὑφέρπω -ει Eupol. 8, 7.

Φ.

Φαίδιμος ad. 22, 75. -ῳ ad. 22, 20. -ε ad. 22, 7; 22, 66; 22, 76; 22, 82.
φαίνω -εται ad. 21, 36 (Men.?); 21, 38 (Men.?) — ἐφάνη ad. 25, 5. — φανείς ad. 17, 21. — φανήσεται ad. 25, 11.
φακῆ Ar. 16.
φαρμακίς Pher. 17.
φαῦλος -ον (n.) Cratin. 1.
φέρω -ει Men.(?) 24. -ε Ar. 26. — ad. 5, 18 (Ar.?). -ετε (imper.) ad. 21, 42 (Men.?). -οι Eupol. *8, 12. -ων Men. 6. — οἴσειν ad. 25, 2. *ἐνεγκεῖν ad. 14, 14.
φεύγω -ει (aut -η) Ar. 24. -ετε ad. 21,

12 (Men.?). -ων Ar. 11. — Philem. 1, 7. — φεύ[ξομαι] ad. 15, 3.
φημί Epich.(?) 3, 1 (φαμ'). — Eupol. *8, 16. — φησί Men. 7. — Philem. 3. — ad. 22, 81. — φασί Eupol 7, 2; 10, 6. — Men. 16, 11. — ἔφη ad. 17, 26. — ἔφασκε Eupol. 7, 4. — φήσειεν ad. 14, 28.
Φθιώτης -ην Ar. 6, 1.
φιλάνθρωπος -ων ad. 18, 9.
φίλαυλος -ον Timocl. 2, 1.
φιλέξοδος -ον (f.) Epich.(?) 4, 4.
φιλέω -ῶ ad. 4 II 3 (Ar.?).
φιλία ad. 22, 28.
φιλοδέσποτος ad. 24, 13.
φιλόζωος Plat. 19.
Φιλοκλῆς Φ[ιλοκλέους] Ar. 19.
φιλοπλάκουντος ad. 31.
φιλοπραγματίας Cratin. 27.
φίλος ad. 22, 23. -ον Epich.(?) 2, 2. — ad. 22, 80; 52 (bis). -οι ad. 22, 52; 22, 87. — -ων Eupol. 10, 7. — ad. 22, 34; 22, 49. -οις ad. 22, 41. -ους Eupol. 8, 5. — φίλτατε ad. 22, 26.
Φιλώ [Φι]λοῖ ad. 25 a, 2.
φλυαρία ad. 5, 7 (Ar.?).
φόβος ad. 22, 43.
φορεῖν Cratin. 20.
φορμός -όν Ar. 30.
φράζω -σω Ar. 7, 2. -[σ]ον Eupol. 10, 13. -σαι ad. 24, 12.
φρατήρ -έρων Eupol. 8, 2.
φρήν -ῶν Eupol. 9, 7; 11, 17. — ad. 18, 5.
φρονέω -οῦσι (part.) Men. 16, 1.
φροντίς -ίδος ad. 25, 38.
φυλαρχία -ας ad. 25, 4.
φύρω πεφυρμένα Sophron.(?) 2.
φύσις -ει Archip. 6, 2. -ιν ad. 17, 5.
φώζειν Strattid. 1.
φωνή -ήν Cratet. 3.
φώνημα (acc.) Pher. 10.

Χ.

χαίνω χανόντες ad. 41. — κεχηνότος Ar. 41.
Χαιρέστρατος -ον ad. 22, 22. -ε ad. 23, 1.
Χαίριππος -ε Men. 12.
χαίρω -ε Eupol. 8, 13. — ad. 22, 7; 22, 26; 22, 76. -ειν Ar. 6 (bis). — Eupol. 8, 16.
χαλεπός -αῖς Phryn. 4.
χαλκίον (acc.) Eupol. 9, 1.
Χαλκοῦς (Aristomedes) -οῦν Philem. 1, 2.
χάραξ -κι ad. 15, 6.
χαρίζομαι -όμενος Timocl. 1, 3.
χάρις -τος Eupol. 11, 20. -ιν Pher. 2. — ad. 18, 8; ad.(?) 56.
χασμάομαι -ωμένῳ ad. 26, 7 (Men.?).
χεζητιάω -ᾷ ad. 11.
χεῖλος -ους Ar. 23.
χειμάζομαι ad. 22, 78.
χείρ -ός Eupol. 13. — Philonid. 1.
χθές Eupol. 7, 2; 8, 2.
χιτωνίσκος -ου ad. 17, 1.
χλαῖνα Plat. 18.
χλανιδοφόρος -*οις (-τρόφοις cod.) Archip. 2, 1.
χοῦνιξ -ας Eupol. 7, 15.
Χοιρίλος ad. 38.
χολή -ῇ ad. 24, 13.
χράω χρήσαντι ad. 21, 4 (Men.?). — χρώ[μενοι?] ad. 12 b, 4. — χρήσει (2. s.) ad. 5, 12 (Ar.?). — χρήσαιο Epich.(?) 2, 1.
χρέος Eupol. 12, 12.
χρή Cratet. 1. — Eupol. 7, 11. — ad. 22, 27; 42.
χρῆμα Calliae 2. -ατα Eupol. 11, 19. ad. 25 a, 5. -των Eupol. 7, 17. -α Eupol. 12, 2.
*χρησμῳδόληρος Plat. 13.
χρηστός Theop. 1. -όν ad. 24, 13. -ούς ad. 51.
χρόνος ad. 4 I 11 (Ar.?); 11. -ου ad. 4 I 10 (Ar.?); 22, 28. -ῳ Ar. 40. — Calliae 2. — Cratin. 2. -ον ad. 17, 13.
χρυσάμπυκες (Ἀθῆναι) Plat. 20.
χρυσίον -ου Eupol. 11, 9. -ον (acc.) Eupol. 11, 12. — ad. 21, 27 (Men.?).
χρυσοῦς -οῦ (n.) ad.(?) 54.
χρῶμα -τος ad. 17, 5.
χύτρα Cratin. 6 (Cratet.?).
χώρα ad. 16, 5.

χωρεῖν Eupol. 8, 5.
χωρίον (acc.) Men. 1.

ψ.

ψεύδομαι -ςη Hermip. 1.
ψοφέω ἐψόφηκεν ad. 21, 1 (Men.?).
ψυχή -ήν ad. 29.
ψυχρός -όν (n.) Timocl. 2, 6.

Ω.

ὦ Archip. 2, 1. — Ar.(?) 60. — Eupol. 8, 13; 11, 8; 17. — Pher. 2; 12. — Plat. 17. — Thugen. 1 (ὦγάϑ') — ad. 15, 23; 16, 3; 16, 10; 19, 1; 21, 11 (Men.?); 21, 22 (Men.?); 22, 1; 22, 47; 22, 63; 22, 66; 22, 75; 22, 77; 25, 1; 30 (Ar.?).
ὧδε Pher. 9. — Plat. 6.
ᾠδεῖον Eupol. 18.
ᾠδικός Ar. 8.
ᾠδικῶς Plat. 8.
ᾠδός -όν Plat. 14.
ὥρα -αις Cratin. 2.
ὡς: quam Ar. 19. — ad. 21, 33. — tamquam Epich.(?) 2, 24. — ad. 14, 3; 16, 11. — ut ad. 22, 4; 22, 17; 22, 81; — cum Eupol. 1; 12, 20. — (= ὅτι) Ar. 21. — Epich.(?) 2, 10. — Men. 16, 1. — ad. 5, 13 (Ar.?); 17, 8; 22, 20; 22, 51. — c. part. Cratin.(?) 29.
ὥσπερ Ar. 22. — Eupol. 19. — Menecrat. 1. — Strattid. 1. — ad. 3; 5, 9 (Ar.(?); 5, 15 (Ar.?).
ὥστε c. indic. Ar. 4; 40. — Pher. 10. — c. inf. Cratin. 19. — Philem. 1, 6. — ad. 17, 31; 22, 74.

Index fontium.

[Alexandri Aphrodis.] Problem. p. 17, 26 Usener: ad. 53.
Aristoph. Byz. in Milleri Mél. p. 432: ad.(?) 58.
Athenaeus (ed. Kaibel) IV, p. 129 f: ad. 27. — V, p. 221 a: ad. 28. — VI, p. 270 b: ad. 29. — VIII, p. 362 b: Strattid.(?) 10. — IX, p. 381 b: ad. 30. — XIV, p. 644 a: ad. 31.
Clemens Alexandrinus: Paedag. III. 12, 93 (p. 287, 10 Stählin): Men. 15. — Strom. VII, 4, 24: Arcesil. 1.
Demetrius: περὶ ἑρμηνείας p. 133 Radermacher: ad. 1.
Didymi Comment. de Dem. X, 70 (Berl. Klassikertexte I, p. 45): Philem. 1. — Timocl. 1; 2.
Donati Comment. in Terenti Hecyr. 620 (Warren, Class. Philol. I, 43): Apollodor. 1.
Etymologicum genuinum A (Reitzenstein, Index schol. Rostoch. 1890/91): Eupol. 19; 20. — Men. 1; 14. — Pher. 9; 11. — Plat. 15. — Strattid. 1.
Etymol. Magn. (ed. Gaisford) p. 57, 25: Men. 8. — p. 71, 10: Cratet.(?) 5. — p. 235, 42: ad. 32.
Eustathii Comment. in Hom. (ed. Stallbaum) p. 812, 53: ad.(?) 54. — p. 827, 31: ad. 33. — p. 907, 41: ad. 34. -- p. 1599, 52: ad.(?) 55.
Excerpta περὶ παθῶν p. 11, 1 Schneider: Epich. 1.
Froehner Tablettes p. 5: ad. 56.
Galeni περὶ διαφ. σφυγμῶν (VIII, p. 632 Kühn): Epich. 6.
Herodiani liber περὶ ἡμαρτ. λέξεων (Cohn. Rh. Mus. 1888, 41): Ar. 2.
Excerpta ex libris Herodiani technici ed. Hildegard adn. ad. p. 30, 1: Nausicrat. 1.
Pseudo-Herodiani Philetaer p. 450 Kock: ad. 46.
Hesychius (ed. M. Schmidt): s. v. ὄψ' ἦλθες: ad. 35. — s. v. ποτεκλεπτόμαν: Epich. 5. — s. v. σκάνδιξ: ad. 2.
Isidori Pelus. ep. V, 244 (Migne vol. 78, p. 1480 b): ad. 36.
Berliner Klassikertexte V, 2 p. 113: ad. 15. — p. 123: Pher.(?) 22. — Plat.(?) 28. — p. 124: Epich. 3.
Lexicon Messanense ed. Rabe: Alcaei 1. — Ar. 8; 13; 32. — Calliae 2. — Cratin. 4; 6; 8; 10. — Eupol. 1; 18. — Hermip. 1. — Men. 17. — Nicochar. 1. — Plat. 7; 8; 13; 14. — Strattid. 3. — Theop. 2.
Lexicon Sabbaiticum ed. Papadopulos-Kerameus: Apollophan. 1. — Archip. 2. — Ar. 1; 4; 10; 14, 33. — Cratet. 2. — Cratin. 15; Cratin.(?) 29. — Eu-

pol. 17. — Men. 11. — Nicochar. 3. — Pher. 6; 12; 13. — Philetaer. 1. — Plat. 2; 3; 16; 17. — Sannyr. 2. — Strattid. 4. — ad. 3; 8; 9; 10; 37.

Io. Malalae Chronogr. XVI p. 370, 20 Dindorf: Men.(?) 25.

Marius Plotius III, 3, 33 (Grammat. lat. VI, p. 508, 1 Keil): ad. 38.

Miller Fragm. inéd. p. 18: ad. 52.

Origenis de Hiob commenta (Hauler, Eranos Vind. 325): Men. 16. — Sotad. 1.

The Amherst Papyri II, p. 4: ad. 4.

Papyrus Argentoratensis (Kaibel, Nachr. götting. Ges. 1899, 549): ad. 14.

Papiri greco-egizii II, 1 p. 9: Ar. 19—31.

Papyrus Ghorân ed. Jouguet: ad. 17—20; 22—23.

The Hibeh Papyri I, p. 13: Epich. 2. — p. 24: ad. 16. — p. 29: ad. 21.

Papyrus de Ménandre ed. Lefebvre p. XXI—XXVI: Eupol. 7—12.

The Oxyrhynchus Papyri I, p. 21: ad. 24. — I, p. 22: ad. 25. — II, p. 20—23: ad. 5. — III, p. 73: Antiphan. 1. — IV, p. 127: ad. 39. — VI, p. 172: ad. 40. — IX; p. 146: ad. 12 b. — p. 147: ad. 25 a. — p. 150: Philem. 3. — p. 151: Ar. 33 a. — p. 152: Ar. 33 b. — p. 160: ad. 12 a. — fr. 161: inc. dor.

The Flinders Petrie Papyri p. 16: ad. 26.

New classical fragments ed. Grenfell-Hunt p. 24: ad. 12.

Paroemiographi Graeci II, p. 401, 1 Leutsch: ad. 41.

Paroemiogr. Graec. cod. Paris. suppl. gr. 676 (S) in Cohn, Zu den Paroemiogr. p. 69: Archip.(?) 7.

Manuelis Philae Carm. I, p. 252 Miller: ad. 11.

Philetaerus Vaticanus ed. Cohn: Archip. 3. — Ar. 34. — Cratin. 16; 17. — Diocl. 1. — Eupol. 21; 22; 23. — Men. 18. — Strattid. 5. — Theop.(?) 3. — ad. 42; 43.

Philodemus περὶ εὐcεβείαc (Gomperz, Herkul. Studien II, p. 42, 5): Men. 19.

Photius (ed. Naber) s. v. κυcινόχωλοc: ad. 6.

Photius Berolinensis p. 8, 23: Timocl. 3. — 9, 5: Men. 20. — 9, 7: Ar. 35. — 11, 3: Men. 10. — 11, 5: Men. 9. — 11, 6: Men. 2. — 19, 24: Plat. 18. — 23, 4: Cratin. 18. — 32, 4: Cratin. 19. — 34, 3: Hermip. 3. — 36, 15: Plat. 19. — 37, 1: Cratin. 20. — 39, 1: Nicoch. 4. — 39, 18: Ar. 9. — 40, 1: Diphil. 1. — 41, 7: Philonid. 2. — 42, 7: Plat. 20. — 46, 15: ad. 47. — 48, 12: Ar. 7. — 49, 13: Theop. 1. — 50, 15: Plat. 21. — 53, 13: Archip. 4. — 53, 17: Archip. 3. — 62, 6: Ar. 36. — 62, 23: Ar. 37. — 63, 9: Cratin. 1. — 64, 4: Cratin. 21. — 65, 3: Ar. 38. — 66, 19: Cratin. 22. — 70, 4: Men. 6. — 71, 15: Men. 7. — 78, 1: ad. 48. — 86, 6: Ar. 39. — 86, 18: Call. 3. — 87, 2: Polyz. 1. — 87, 3: Canthar. 1. — 88, 4: Eupol. 24. — 88, 7: Plat. 22. — 88, 13: Men. 21. — 88, 14: Plat. 1. — 88, 16: Ar. 40. — 88, 21: Cratin. 23. — 89, 19: Plat. 33. — 89, 26: Plat. 5. — 91, 5: Ar. 15. — 91, 20: Eupol. 4. — 91, 21: Ar. 41. — 91, 25: Men. 4. — 91, 26: Nicostrat. 1. — 92, 3: Men. 12. — 92, 6: Nicochar. 5. — 92, 10: Ar. 42. — 92, 11: Diphil. 2. — 92, 19: Strattid. 6. — 94, 24: Cratin. 5. — 95, 4: Ar. 43. — 97, 20: Ar. 16. — 97, 21. Strattid. 2. — 97, 25: Eupol. 15. — 97, 27: Philem. 2. — 98, 4: Ar. 44; Phryn. 5. — 98, 8: Hermip. 2. — 98, 15: Pher. 7. — 98, 23: Canthar. 2. — 99, 6: Ar.(?) 60. —

P.
Polyzelus 286
Sannyrio 287
Sotades 287
Strattis 288
Teleclides 290
Theopompus 290
Thugenides 291
Timocles 292
Adespota veteris comoediae 293
Adespota novae comoediae 299
Fragmenta incertae comoediae 318
Adespota dubia 325
Epicharmus 327
Sophro 329
Fragmentum incerti poetae dorici 330
Index verborum 331
Conspectus fontium 358

In vocabulis nonnulis accentus signum litterae *ι* superponendum desideratur, quam omissionem non auctoris plagulas corrigentis neglegentiae, sed alicui preli defectui tribuere velis.

PA
3465
A2
1912

Demiańczuk, Jan (ed.)
Supplementum comicum

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY